

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · núm. 103

Ple del Parlament

Sessió 48, primera reunió, dimarts 30 de juny de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	
Compliment de la Moció 78/XV, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral	
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de joventut	
300-00327/15	5
Interpel·lació al Govern sobre la gent gran	
300-00330/15	13
Interpel·lació al Govern sobre la decadència de l'assistència sanitària	
300-00324/15	19
Interpel·lació al Govern sobre mesures de prevenció, detecció i lluita contra la corrupció a Catalunya	
300-00329/15	27
Interpel·lació al Govern sobre els riscos de seguretat que està generant a Europa i a Catalunya la ultradreta violenta	
300-00325/15	35
Interpel·lació al Govern sobre el turisme	
300-00326/15	43
Interpel·lació al Govern sobre la gestió de la salut a les Terres de l'Ebre	
300-00328/15	50
Interpel·lació al Govern sobre els drets de les persones davant les conseqüències del canvi climàtic	
300-00331/15	57
Proposició de llei sobre els habitatges d'ús turístic	
202-00019/15	65

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 48.1

La sessió s'obre a dos quarts de dotze del migdia. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Al banc del Govern seuen el conseller de la Presidència i la consellera de Drets Socials i Inclusió.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral (seran substanciades el dia 1 de juliol, a les 9.00 h).
2. Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026 (tram. 200-00026/15). Comissió d'Economia i Finances. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 527,3).
3. Projecte de Llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2026 (tram. 200-00027/15). Comissió d'Economia i Finances. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 528, 3).
4. Proposició de Llei de creació del Centre Català d'Empresa i Drets Humans (tram. 202-00038/15). Comissió d'Unió Europea i Acció Exterior. Debat i votació del dictamen de la comissió i de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries (dictamen: BOPC 439, 11; dictamen del Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 470, 130; esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 503, 5).
5. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei 3/2024, de 30 d'octubre, per a millorar la qualitat de vida de les persones amb esclerosi lateral amiotròfica i altres malalties o processos d'alta complexitat i curs irreversible (tram. 270-00007/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació de les esmenes presentades en lectura única. Text presentat (BOPC 503, 31).
6. Proposició de Llei sobre els habitatges d'ús turístic (tram. 202-00019/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat presentades. Text presentat (BOPC 115, 41).
7. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de joventut (tram. 300-00327/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre la gent gran (tram. 300-00330/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la decadència de l'assistència sanitària (tram. 300-00324/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre mesures de prevenció, detecció i lluita contra la corrupció a Catalunya (tram. 300-00329/15). Grup Mixt. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre els riscos de seguretat que està generant a Europa i a Catalunya la ultradreta violenta (tram. 300-00325/15). Andrés Garcia Berrio, Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre el turisme (tram. 300-00326/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre la gestió de la salut a les Terres de l'Ebre (tram. 300-00328/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre els drets de les persones davant les conseqüències del canvi climàtic (tram. 300-00331/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Substanciació.
15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el sistema sanitari a les comarques gironines (tram. 302-00267/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el traspàs de la titularitat dels immobles del sistema públic de salut a la Generalitat (tram. 302-00268/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures que cal prendre per a mitigar els efectes de l'onada de calor i de les altes temperatures previstes per a aquest estiu com a conseqüència del canvi climàtic (tram. 302-00269/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les proves d'accés a la universitat (tram. 302-00270/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del personal de l'Administració de justícia (tram. 302-00271/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política industrial (tram. 302-00272/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el nivell de conflictivitat laboral a Catalunya (tram. 302-00275/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la prevenció de l'assetjament en l'àmbit de la infància (tram. 302-00273/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la coordinació amb els ens locals per a garantir la bona utilització dels recursos i serveis públics (tram. 302-00274/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la sobirania digital, la transparència algorísmica i els drets fonamentals en la digitalització de l'Administració de la Generalitat (tram. 302-00264/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.

El president

Bon dia, senyores i senyors diputats. Comença la sessió.

(Remor de veus.) Silenci, si us plau. La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que tres diputats i set diputades han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig Gordi i les diputades Jeannine Abella i Xica, Laura Martínez Portell i Mercè Esteve i Pi, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz. Així mateix, les diputades Sara Jaurrieta Guarner i Susana Martínez Heredia, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, han delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano. Finalment, la diputada Judit Alcalá González, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano per a la sessió plenària d'avui, 30 de juny. El diputat Salvador Illa Roca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano per a la sessió de l'1 de juliol. I la diputada Júlia Calvet Puig, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, ha delegat el seu vot en el diputat Sergio Macián de Greef per a la sessió del 2 de juliol al matí.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Així mateix, i en compliment del que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització

Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2026 hi ha un total de 1.342 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Compliment de la Moció 78/XV, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral

Finalment, i en compliment del que estableix la Moció 78/XV del Parlament de Catalunya, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral, els informo que, segons les dades oficials de l'Observatori del Treball i Model Productiu, en el període de gener a maig de 2026 trenta-nou persones han perdut la vida com a conseqüència d'un accident durant la jornada laboral. En nom de la cambra, vull manifestar el reconeixement de tots aquests treballadors.

Interpellació al Govern sobre les polítiques de joventut

300-00327/15

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques de joventut. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Ariadna Urroz Segura.

Ariadna Urroz Segura

Gràcies, president. Bon dia, consellera, diputats i diputades. Just per aquestes mateixes dates, consellera, farà un any va venir a comparèixer a la Comissió de Polítiques de Joventut. Compareixia a principis de juliol de l'any 2025, i des de llavors no ha tornat a acompanyar-nos en cap comissió. I de veritat que li dic que em sap molt greu, perquè parlar dels joves és parlar del futur d'aquest país. I com que des de Junts per Catalunya i des de la Joventut Nacionalista de Catalunya sí que creiem en els joves i hi creiem de debò, avui fem aquesta interpellació per poder abordar en el temps que tenim, en aquests minuts, quin és l'estat de la joventut a Catalunya.

Catalunya és i ha de seguir sent una terra d'oportunitats on els joves puguem desenvolupar el nostre projecte de vida; un país on no només s'hi pugui viure, sinó que s'hi pugui arrelar i prosperar. I per això des de Junts per Catalunya som molt conscients que el que necessitem són polítiques concretes per crear horitzons d'esperança i no d'incertesa en els joves del país, com són els que tenim ara mateix.

La nostra generació, la generació d'aquestes persones més joves, hem viscut crisi rere crisi, i això està impedit que molts joves puguin desenvolupar el projecte de vida com sempre s'havien imaginat o com sempre havíem somiat. No volem ser la generació que viu pitjor que la generació dels nostres pares, perquè simplement no ens ho mereixem; el que mereixem és poder afrontar el futur amb esperança, i no amb por. I, davant d'això, des de la JNC i des de Junts per Catalunya no ens quedem de braços creuats, sinó que treballem dia a dia per millorar la vida de la gent.

I ara sí que, entrant en la interpellació que avui li fem, voldríem abordar cinc aspectes que lidera el seu departament en matèria de polítiques de joventut. No sé si tindrà temps de tot a la primera intervenció; en tot cas, si no, ho deixaré també per a la rèplica.

El primer d'ells és que just aquest dijous, que és 3 de juliol, farà un any de l'aprovació del pla nacional de joventut de Catalunya. Aquest pla nacional, que és el que estableix aquests reptes de futur de les prioritats per a la joventut al nostre país, que són..., o que pretenen abordar els problemes reals dels joves de Catalunya. Parlem d'emancipació, parlem de benestar emocional i físic, parlem de participació juvenil i també parlem d'inclusió i equitat.

La llei de polítiques de joventut estableix que els plans nacionals tenen una durada de deu anys, amb una avaluació en el seu..., bé, a la meitat de la vida, en els cinc anys aquests. Vostès van aprovar el pla nacional el 2025, l'any anterior, que en lloc

de preveure, com seria d'esperar, als deu anys a futur quina serà la previsió de la joventut a Catalunya, van fer-ho amb caràcter retroactiu, és a dir, aproven el 2025 un pla que regeix des de l'any 21 fins al 2030. Això una mica..., també ja li vam dir a la comissió en aquella ocasió, que ens sorprenia una mica aprovar un pla nacional amb efectes retroactius des de l'any 2021.

Però bé, com ja ha passat un any des de l'aprovació d'aquest pla nacional i com estem just a l'equador de vida d'aquest pla nacional de joventut de Catalunya, avui li volíem preguntar, consellera, quin és aquest grau d'execució, com estan fent vostès aquesta valoració del pla nacional, si de veritat és una prioritat per a aquest Govern. Perquè també just fa un any, consellera, li dèiem en aquella Comissió de Polítiques de Joventut que a aquest pla nacional el que calia és que hi haguessin accions concretes, i comptar amb el pressupost necessari per poder-lo desplegar perquè no quedés només en les línies mestres, com és el pla nacional.

Entenem que aquí entra en joc el pla d'actuacions, el pla d'actuacions que van aprovar, 2021-2026 –el van aprovar per acord de govern l'any passat–, que recull 454 actuacions concretes, aquest pla d'actuacions. I jo li volia preguntar també, consellera, si sap, d'aquestes actuacions, quantes d'elles són noves o són diferents a les actuacions que la Generalitat ja feia abans de l'aprovació d'aquest pla nacional, perquè... Si no en té les dades, les hi puc donar jo mateixa: només vuitanta-vuit. És a dir, de 454 actuacions que preveu el pla d'actuacions, només vuitanta-vuit són noves. I això no són dades meves, sinó que són dades que vostès mateixos ens van donar davant d'una pregunta per escrit que els hi vam formular. Això vol dir que el vuitanta per cent de les actuacions que vostès estan duent a terme adreçades als joves de Catalunya són les de sempre, són les que es fan cada any, són les que fa anys i panys que es fan, i al final el que acredita és que no estan treballant per millorar la vida de les persones joves, perquè, evidentment, no estem millorant.

El que ens sembla també paradoxal des de Junts per Catalunya és que tota la feuada que comporta l'aprovació d'un pla nacional, i en aquest sentit hi van participar diversos partits polítics quan estàvem al Govern, també el meu, quan toca..., a l'hora de concretar-ne les accions i d'aterrar-lo, que és una mica el que pretén el pla d'actuacions, ens quedem una mica amb el que sempre s'havia fet. Perquè si repetim i repetim el que sempre s'ha fet és difícil que aconseguim resultats diferents, com els que necessita la joventut d'aquest país. I al final el que ens acaba fent preguntar-nos una mica és si té sentit aprovar un pla nacional quan després l'anem a executar i ens quedem una mica en el que sempre s'havia fet i no anem més enllà. Perquè, malauradament, això el que alimenta és el desànim entre els joves, que veuen que, malgrat la situació que ells travessen, les cambres, el Govern, quan tenim aquesta capacitat legislativa, normativa, per poder desenvolupar polítiques..., al final aquestes no acaben tenint un impacte directe en el seu dia a dia.

I, en concret, avui volia detenir-me en un dels principals reptes que aborda aquest pla nacional com és el de l'emancipació juvenil, perquè, evidentment, la primera preocupació dels joves de Catalunya és no poder-se emancipar. També ja vaig dir-ho fa uns dies en una rèplica a una moció, el que cal a Catalunya per als joves és el bino-mi casa-feina, és futur. És simplement així de senzill, tot i que és molt complicat poder-ho abordar tot.

Començo a parlar de l'habitatge. En aquest sentit, sí que m'agradaria detenir-me en els préstecs a l'emancipació que han fet des del Govern. Ens sembla un encert –en aquest sentit, també dir-los-ho– que els hagin ampliat fins als quaranta anys, perquè, quan parlem de l'emergència que vivim en matèria d'habitatge, és evident que ja no només afecta les persones joves i, per tant, que el topall dels trenta-cinc anys quedava curt, perquè no estem sabent donar-li la volta a aquesta emergència. Per tant, en aquest sentit és una bona notícia. Però també creiem que és necessari que en aquests préstecs a l'emancipació s'ampliï el llindar de renda per accedir-hi i també s'hi apliquin criteris de territorialitat, perquè no és el mateix el cost d'un habitatge a

Barcelona que el que pot ser el cost d'un habitatge a Amer. I ara mateix això acaba perjudicant els joves de l'àrea metropolitana de Barcelona, que és on el cost de l'habitatge és més alt, i, evidentment, són aquests joves –que també és on viu més gent del país– que veuen que no poden quedar-se a viure allà on sempre havien viscut i on han crescut.

I, a la vegada, hi ha un altre vessant que ens preocupa, d'aquests préstecs a l'emancipació que vostès han dissenyat, que és que quan una persona jove adquireix un habitatge a preu de mercat ho fa amb una ajuda del Govern; aquesta ajuda l'haurà de retornar un cop hagi acabat de pagar el pis, però aquell habitatge passarà a formar part del parc públic d'habitatges de manera permanent. I, en aquest sentit, li diem que és evident que cal ampliar el parc públic d'habitatges de Catalunya, és que això és evident; ara bé, la manera de fer-ho, com ho dissenyen amb aquests préstecs de l'emancipació, comporta que vostès estiguin incrementant el parc públic d'habitatges a costa i a càrrec dels joves del país. I no pot ser que les polítiques socials d'habitatge vagin principalment a càrrec dels joves de Catalunya, perquè sembla que pretenguin maquillar les dades d'habitatge i passin la factura justament en aquell sector, en els joves, que són als que els hi costa més poder adquirir aquest primer habitatge, com deïem. Per tant, sí que els hi demanàriem, consellera, que no carreguin el mort a qui ja més de per si els hi costa poder accedir a un primer habitatge, perquè és evident que el que ens cal és construir molt més habitatge públic que no s'ha fet fins ara.

I des de Junts per Catalunya també defensem des de la passada legislatura que el que ens cal és una estratègia nacional d'emancipació per al jovent. Proposarem mesures concretes en aquesta moció subsegüent a la interpellació que estic fent jo avui en matèria d'habitatge, però també en matèria de reduir la fiscalitat adreçada a que les persones joves puguin emancipar-se. Penso, en aquest sentit, en les bonificacions de l'IRPF per al lloguer jove, per a l'adquisició del primer habitatge, però també en l'ITP. I també impulsant aquest paquet fiscal jove, que ja també m'hi he referit en alguna altra ocasió en aquesta cambra, que incorpori un programa d'exempcions i de bonificacions en el tram autonòmic de l'IRPF per als joves durant els primers anys d'activitat. Perquè, com deïa, creiem que és important fer aquestes propostes amb l'objectiu de reduir la pressió fiscal als joves en les seves rendes, augmentar la renda disponible, garantir la retenció de talent, permetre aquesta emancipació i que els joves puguin desenvolupar el seu projecte de vida a Catalunya.

I en els minuts que em queden, consellera, canvio de tema radicalment, però sí que és un aspecte molt important per nosaltres, que també porta..., des de la Direcció General de Joventut que vostè lidera, com és el del lleure educatiu, i més tenint en compte el moment en el que estem. Recentment vostès han aprovat l'estratègia de reconeixement del lleure educatiu de base associativa i de base voluntària. I el lleure educatiu estem d'acord que és un dels grans actius que té aquest país, on els caus, els esplais i les entitats de lleure eduquen els infants en valors com el compromís, la responsabilitat o l'arrelament al territori, que és absolutament cabdal. I ho fan persones joves, de manera altruista, que es dediquen simplement a fer créixer les noves generacions del nostre país, i això és molt important. I des de Junts per Catalunya no podem fer res més que demanar que cal reconèixer i enfortir aquesta tasca que estan duent a terme des del lleure educatiu de cara al nostre futur, del jovent i del futur del país.

Però, ara bé, consellera, també hi ha un altre vessant del lleure educatiu que cal defensar i cal protegir. I, en aquest sentit, li pregunto molt directament on queden per a vostès les cases de colònies, on queden aquelles petites i mitjanes empreses del sector que presten serveis de lleure educatiu professional de manera majoritària, i més tenint en compte el context d'emergència que vivim enguany arran de la crisi educativa, on les cases de colònies manifesten de ple que tenen zero reserves per al curs vinent i com això els afecta en el seu dia a dia i afectarà la seva viabilitat. I, en aquest sentit, consellera, li pregunto què estan fent vostès per estar al costat..., i per

revertir aquesta situació, quines són les mesures immediates que pretenen adoptar des del seu departament. Perquè siguem conscients que estem parlant de microempreses, estem parlant d'empreses familiars que si perden un any d'activitat, està en risc, com deia abans, la seva continuïtat de ple. I no poden fer inversions, no poden fer inversions en instal·lacions, no poden fer inversions en materials, no poden contractar personal, han de recórrer a demanar crèdits. I és que la situació és molt greu, consellera.

Per això des de Junts per Catalunya li demanem què és el que pensen fer i quines són aquestes actuacions que pensen liderar, perquè, si no, també poden estar segurs que nosaltres en aquesta moció subsegüent que prepararem de cara al Ple següent incorporarem mesures, de la mateixa manera que ja vam fer-ho amb la moció d'Esquerra Republicana fa unes setmanes i que no ens van acceptar, però..., que necessàriament caldrà adoptar.

I, consellera, ho deixo aquí perquè se m'acaba el temps. Sí que després de la rèplica abordaré dos aspectes més que li volia comentar.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades... Diputada Urroz, moltes gràcies per la interpellació i per posar el focus en la política de joventut. Compartim, diputada, la importància d'aquesta política pública, la importància de tenir una mirada de joventut, una mirada de drets en tota l'acció de govern, i crec, des de la màxima humilitat, que aquest Govern, doncs, ha tingut aquesta vocació i així ho està fent des del primer dia.

Hi ha decisions que defineixen el futur d'un país, i una d'elles és ser capaços d'oferir oportunitats reals per a la gent jove. Quan una persona jove pot estudiar, pot treballar, pot accedir a un habitatge, pot desenvolupar el seu projecte de vida, no només millora la seva situació personal; també hi guanya el conjunt del país, en prosperitat, en cohesió i en capacitat de retenir talent. I això és precisament el que nosaltres entenem per «prosperitat compartida», que el creixement econòmic es tradueixi en oportunitats reals per arrelar-se, guanyar autonomia i construir un futur.

Fa unes setmanes, diputada, vostè deia que necessitem..., que els joves necessiten casa, feina, futur –em semblen una bona trilogia, no?, aquests objectius–, i això és precisament el que des del primer dia treballem des del Govern, i les polítiques públiques que s'impulsen, doncs, així ho capten.

I com fem possible aquesta trilogia de casa, feina i futur? Doncs començo per la casa. Els joves, a Catalunya, tenen reptes històrics en l'àmbit de l'emancipació, però a ningú se li escapa que la crisi de l'habitatge ha agreujat aquesta situació. I per això una de les principals polítiques que impulsa aquest Govern, si no *la* política pública transversal, que dona una transversalitat central, jo diria, i defineix el Govern del president Illa, és la importància de fer front a la crisi de l'habitatge. I per això un dels primers paquets de mesures contundents és el pla Cinquanta Mil, que inclou una reserva del vint-i-cinc per cent d'habitatges per a les persones joves.

I aquesta aposta ja comença a donar resultats. La setmana passada el president Illa lliurava aquestes trenta-dues claus de trenta-dos habitatges de lloguer assequible a Sant Boi de Llobregat. I també va donar una dada molt contundent: sis de cada deu habitatges de protecció oficial construïts a Espanya el primer trimestre d'aquest any s'estan construint a Catalunya.

Però hem fet molt més i estem fent molt més, com, per exemple, reforçar el suport al lloguer. El bo de lloguer jove dona suport directe al pagament del lloguer amb 250 euros mensuals fins als trenta-cinc anys, i ja se n'han aprovat..., el 2025

se'n van aprovar 6.300 expedients, amb un import de gairebé 38 milions d'euros. I aquesta línia complementa també els ajuts de la Generalitat al lloguer dels joves que accedeixen al bo estatal: en conjunt, més de 21.000 joves amb suport directe i 74 milions d'euros destinats a facilitar l'emancipació.

La tercera política en àmbit d'habitatge jove són els préstecs d'emancipació que vostè, diputada, hi feia referència. I per això estem orgullosos d'haver ampliat l'edat, i també celebros que sigui una mesura que també celebra. Aquesta mesura, lligada amb tota la política d'habitatge que impulsa aquest Govern de la Generalitat, està enfocada a enfortir i reforçar que tota l'acció del Govern vagi a consolidar el parc públic d'habitatge, i per això aquesta mesura ha tingut aquest component. Si aquest component hagués estat molt perjudicial per a la gent jove, doncs, veuríem que no s'està demanant, que els préstecs d'emancipació no són efectius; de fet, alguns estudis previs o algunes persones deien que aquesta política no funcionaria perquè els joves no ho demanarien. I el que estem veient és precisament el contrari: s'han signat 701 operacions, però hi ha 2.200 peticions, sol·licituds aprovades que esperen la seva tramitació. Per tant, un dels principals problemes que identifiquen la gent jove, i jo crec que tenim aquí cert consens que aquesta és la principal preocupació i el principal repte per a la gent jove, que és l'habitatge, jo crec que aquest Govern l'ha entomat amb decisió, amb contundència, amb innovació i des de diferents fronts.

El segon bloc és la feina, i aquí..., és un àmbit on hi ha hagut millores substancials en els darrers anys. Avui hi ha a Catalunya més de 670.000 joves treballant, el nombre més alt que hi ha a Catalunya des del primer trimestre del 2008. La meitat de la població jove té feina, gairebé set punts per sobre de la mitjana espanyola, i la taxa d'atur juvenil és del 15,9 per cent, molt lluny del màxim assolit durant la crisi, que va arribar a prop del quaranta per cent el 2012.

També s'ha millorat de manera dramàtica en la temporalitat. El 2021, el cinquanta-tres per cent dels joves estaven amb un contracte temporal, no tenien un contracte fix. Aquesta taxa s'ha reduït a gairebé la meitat, al vint-i-set, només el vint-i-set per cent dels joves tenen un contracte temporal.

I també, doncs, tenim altres avenços importants, com l'increment del salari mínim interprofessional, un seixanta-sis per cent d'augment des del 2018, fins a 1.200 euros, que beneficia de manera molt contundent la població jove, que, com bé indicava la diputada, comença la seva trajectòria professional sovint amb salaris més baixos. Per tant, aquí...

Tot això no ha estat fruit de la casualitat, ha estat fruit d'un conjunt de mesures que s'impulsen des de Catalunya però també des del Govern d'Espanya, que, amb la reforma laboral, la pujada del salari mínim i el foment d'una nova manera d'entendre l'economia, doncs, ha fet que la reactivació econòmica avui faci que els joves no tinguin el problema de la feina que podien tenir fa deu anys. Tenim altres problemes –com deia, l'habitatge, això sí que s'ha agreujat–, però la feina és un àmbit on hi ha hagut mesures molt contundents, i crec que també això s'ha de posar en valor.

També, diputada, feia referència a una mesura concreta sobre la fiscalitat. Jo aquí també convidaria a una reflexió, perquè precisament una modalitat fiscal progressiva fa que el percentatge que es paga d'impostos quan tens salaris baixos és menor que quan tens salaris més alts. Aquesta és la progressivitat del sistema fiscal. Però això no només juga..., diguéssim, és un tret fonamental dels sistemes moderns de fiscalitat, que redistribueixen la renda des d'un component estàtic entre diferents persones en un moment determinat del temps, però també té un impacte important en el cicle de vida. El que vull dir amb això és que els joves ja paguen menys impostos com a percentatge a la seva renda, perquè quan són joves tenen salaris més baixos, i a mesura que augmenten els seus salaris en la seva progressió laboral ja paguen salaris més alts. Vull dir que aquest component d'abaixar encara més els impostos als joves, doncs, en certa mesura ja està passant gràcies a la progressivitat del sistema fiscal. Dit això, sempre podem pensar en impostos específics, com impostos de

transmissions patrimonials enfocats a l'habitatge o altres qüestions que potser són més competència d'Economia, però que crec que són reflexions importants.

I el tercer àmbit, el futur, és un dels àmbits on des del Govern hem fet avenços importants reforçant l'educació dels joves, impulsant de manera molt destacada la formació professional. Una de les recomanacions principals en l'àmbit de foment de l'educació i del capital humà és impulsar la formació professional, i així ho hem fet, amb 7.500 noves places.

I també estem reforçant de manera molt contundent –ho ha explicat la consellera de Recerca moltes vegades– l'àmbit universitari, amb molta més inversió però també amb una mirada de justícia social. Hi ha hagut unes mesures per reduir els preus universitaris. Fa poques setmanes, fa pocs dies, vam anunciar la reducció dels preus universitaris per a les famílies monoparentals. Les famílies monoparentals tenen el doble de probabilitat d'estar en risc de pobresa amb relació a les altres famílies. I és d'aquesta manera com continuem construint no només una universitat pública més forta, però també..., fent-ho amb més justícia social.

Perquè per nosaltres impulsar els drets de la joventut és fonamental, però també és fonamental per nosaltres no deixar ningú enrere i tenir ben presents els joves d'arreu de Catalunya, dels pobles grans, dels pobles petits, però també d'aquells barriis on tenen moltes vegades menys oportunitats.

I a la rèplica podem continuar conversant sobre el pla nacional de joventut, el lleure educatiu i les altres qüestions.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Ariadna Urroz Segura.

Ariadna Urroz Segura

Gràcies, president. Consellera, en els deu minuts que ha tingut de rèplica la veritat és que no m'ha contestat, però ni s'ha aproximat a cap de les preguntes que li he formulat (*alguns aplaudiments*) en el meu torn d'intervenció. A veure si ara a la rèplica sí que podríem aprofundir-hi, perquè, si no, ens quedem sempre una mica a la superficialitat de les polítiques de joventut i no anem a concretar les polítiques que fan des del seu departament.

L'hi comentava –i faig una mica de repàs–: pla nacional de joventut de Catalunya, com valora la seva execució en aquest any de vigència, ja que estem a la meitat de vida d'aquest pla nacional. Pla d'actuacions 21-26, que acaba aquest any. Quan trauran el 27-30? Faran una avaluació prèvia del pla d'actuacions que acaba enguany? Lleure educatiu. No n'ha abordat cap dels aspectes i l'ha mencionat justament al final.

En matèria d'habitatge –també l'hi comentava–, el criteri de territorialitat en els préstecs a l'emancipació, per exemple. Vostè feia referència també a l'àmbit laboral. Des de Junts per Catalunya, també aprovat per aquest Parlament en un altre ple, es va aprovar crear aquest pla contra la precarietat juvenil, perquè sobretot el que tenen els joves és un problema a nivell salarial. Saben que des del meu grup parlamentari també defensem aquest salari mínim català, perquè justament la vida a Catalunya és diferent de la vida a altres punts de l'Estat espanyol.

I, en aquest sentit, i en els tres minuts que em queden, sí que li volia abordar dos punts més que es porten des de la Direcció General de Joventut, per si me'n pot fer també la rèplica en els seus cinc minuts.

El primer és amb relació al tema del contracte programa, el tema de la pròrroga que s'ha fet aquest any, que es va prorrogar tot menys aquelles fitxes de joventut perquè pròpiament tenen caràcter de subvenció i, per tant, no eren pròpiament prorrogables, i eren els ajuntaments qui havien de sol·licitar aquestes subvencions –ajuntaments, consells comarcals...– per continuar desenvolupant les polítiques de joventut

arreu del país. El passat dijous, 25 de juny, van notificar a tots els ajuntaments i consells comarcals la resolució d'aquesta subvenció. I jo volia preguntar-li, consellera, si té aquí també..., quin serà el calendari de pagament, perquè una cosa és que te'n notifiquin la resolució i l'altra és cobrar, i sobretot com pensen gestionar-ho de cara a l'any vinent.

Perquè el que és imprescindible és que els ens locals i comarcals del país tinguin el finançament necessari per seguir desenvolupant les polítiques de joventut, que ja ho fan, per poder tenir garantida la continuïtat de les oficines joves, però, sobretot sobretot sobretot, perquè els professionals en matèria de polítiques de joventut tinguin certa estabilitat, perquè són, al final, aquells que fan una gran feina al territori de contacte amb els joves, que hi tenen aquest vincle que ja han creat, i, per tant..., no és una cosa, aquest vincle, que es pugui crear d'un dia per l'altre, i l'estabilitat d'aquest personal és absolutament imprescindible. Perquè deu convenir amb mi que les polítiques de joventut no són polítiques de segona, sinó que són polítiques essencials també per a aquest país i, per tant, cal una millor planificació que la que vam fer l'any passat, on a novembre i desembre encara no sabien com es gestionaria a partir de gener de 2026.

I, en el temps que em queda, un altre aspecte que volia abordar és amb relació a la llei de foment de l'associacionisme, el desplegament d'aquesta llei, i també amb relació a la Convo. Començo per la part de la Convo, perquè enguany també s'ha anat tard a l'hora de sortir aquesta convocatòria de manera anticipada, com es feia altres anys. El motiu, en una pregunta per escrit que li vam adreçar nosaltres, ens deien que havia estat el volum d'expedients a tramitar amb motiu de la pròrroga anterior, però l'altre dia, en la interpellació de la companya d'Esquerra Republicana Mar Besses, li van dir que el problema havia estat la no aprovació dels pressupostos, que ho havia fet endarrerir tot plegat. Llavors, jo li preguntaria quin és el motiu, si és l'un o és l'altre o són els dos, però també si ens ho pot clarificar.

I, en aquest sentit, també li pregunto si sap quan es notificaran les resolucions provisionals d'aquestes subvencions, que se'n veuen beneficiades sobretot entitats juvenils, perquè també estem ja gairebé a les portes del mes de juliol. I quin serà aquest calendari de pagament, perquè també ens van dir que seria abans del mes d'agost, i preguntar-li si això realment serà així, tal com s'hi van comprometre.

I, amb relació a la llei de desplegament de l'associacionisme, també els vam preguntar quin seria aquest calendari d'execució, tenint en compte que és una llei que es va aprovar ja fa dos anys i no hem vist el seu desplegament. Ens comentaven que estaven fent aquests treballs previs de planificació per iniciar el procediment jurídic de creació de l'agència de foment de l'associacionisme, que és la que preveu la llei. Jo li volia preguntar en aquest sentit, consellera, com han passat dos anys, en quin punt concretament es troba al desplegament d'aquesta llei.

I, en aquest sentit, res, demanar-li que, si us plau, a la seva rèplica pugui concretar i respondre a alguna de les preguntes concretes que jo li he adreçat.

Gràcies.

El president

Per respondre a la rèplica, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Diputada, doncs, com li deia abans, els deu minuts també passen ràpids, i intentaré en aquests cinc minuts respondre de manera més concreta a les preguntes.

Sobre el pla nacional de joventut, en fem una valoració molt positiva. És cert que aquest pla nacional de joventut, doncs, quan vam assumir govern, estava molt treballat, ja hi havia una base en la qual construir, i la nostra vocació va ser aprovar-lo de la manera més àgil possible, perquè hi havia tota una feina prèvia i creïem que la clau era posar en marxa les mesures, i per això no vam voler tornar a començar de

zero. Tots els que hem tingut responsabilitats de govern som conscients del que es triga a fer un d'aquests plans, perquè també es vol fer des del màxim consens amb les entitats, amb tot l'espectre parlamentari, i, per tant, volíem agafar aquesta inèrcia per aprovar aquest pla al més aviat possible i enfocar-nos en les mesures. I per això no es va tornar a començar de zero i es va agafar el pla amb la temporalitat que ja tenia aquell pla.

I també fruit d'això, doncs..., moltes de les mesures que estaven incloses en aquell pla, lògicament, venien d'aquesta inèrcia i d'aquests treballs previs. Però això el que reflecteix és la vocació del Govern d'anar per feina, d'aprofitar tot el que s'hagi fet abans i hagi funcionat, i reforçar-ho i continuar pensant en el futur. I per això aquest pla d'actuació contenia algunes mesures noves, però no totes.

Ara la clau és aquest pla d'actuació 2027-2030 en el qual estem treballant, i està molt avançat i esperem que en els propers mesos el puguem posar a disposició. I aquí veurem que hi ha un percentatge més alt de mesures de joventut; algunes d'elles, doncs, reflectint les que he explicat en la primera part de la meva intervenció.

Estem d'acord en aquest missatge que també s'ha d'innovar en polítiques de joventut i no repetir el que s'ha fet sempre. I precisament, com deia, algunes de les mesures que he esmentat abans són mesures noves, com per exemple els préstecs d'emancipació. Que és una mesura que s'ha de continuar avaluant i veure com perfeccionar-la? Totalment d'acord. Aquest aspecte de la territorialitat i de posar diferents llindars en diferents parts del territori ja es fa en els ajuts de lloguer, per exemple, no? Doncs potser és una manera d'evolucionar aquests préstecs d'emancipació perquè tinguin en compte les diferències en el preu de l'habitatge. És una qüestió que traslladaré a Economia, però crec que es pot valorar.

Intento anar ràpid, també. Estem totalment d'acord que el lleure educatiu és un dels grans actius del nostre país, i jo crec que amb el temps encara ens n'adonarem més. Precisament la setmana passada em vaig reunir amb les entitats de lleure per veure la situació i veure com ho continuem impulsant.

I, sobre el tema també de les cases de colònies o aquest lleure de vessant més empresarial, precisament he estat en diverses converses, en coordinació amb Empresa i Treball i Educació i Presidència, per veure com abordem la situació d'aquestes empreses, perquè som conscients que tot el lleure educatiu és necessari i no podem desaproveitar aquest actiu que tenim, i en el moment de dificultats que estan passant, doncs, hem de veure com recolzar i mantenir aquesta part.

Sobre les subvencions del contracte programa, ja ho he explicat, les resolucions..., el calendari precís de pagament no el tinc ara aquí, però em consta que s'està treballant i està molt avançat. I la clau per al proper any, doncs, serà tenir el nou contracte programa. Un cop tinguem el nou contracte programa tancat amb un acord amb les entitats municipalistes, serà la manera que puguem ja donar aquesta claredat que necessita el món local. Llavors, aprofito la situació per intentar recolzar, també des de tot l'espectre parlamentari, aquest avenç tan important que ha de suposar que ens posem d'acord i ens posem a treballar en aquest nou contracte programa que és de drets socials. És fonamental.

Els endarreriments de la Convo. Doncs, com deia abans, tothom que té responsabilitats, ha tingut responsabilitats a l'Administració, sap les dificultats que sorgeixen. La manca de pressupostos, els volums de sol·licituds han estat dos factors claus. També el concurs de trasllats. Això és un tema potser per a un altre dia, però a tota la Generalitat hi ha hagut un concurs de trasllats on un percentatge elevadíssim de la funció pública ha canviat durant 2025, i això ha comportat unes dificultats de la maquinària interna molt destacades. És un tema puntual per a l'estabilització dels funcionaris, que és una bona notícia, però l'any que et toca fer això és molt difícil.

L'agència de foment de l'associacionisme i tot el que té a veure amb l'associacionisme és un dels altres pilars i actius del nostre país que des del Govern estem

totalment compromesos en avançar, i així ho fem i ho continuarem fent, i hi podem aprofundir en qualsevol moment.

Moltíssimes gràcies.

El president

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la gent gran.

Interpel·lació al Govern sobre la gent gran

300-00330/15

És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades, consellera. Avui vull parlar d'un dels grans reptes de Catalunya, un repte que no és de futur sinó una realitat present, un repte que va més enllà del Departament de Drets Socials i que interpel·la el conjunt del Govern, perquè parlar de gent gran és, en definitiva, parlar del model de país que volem construir.

Consellera, fa temps que em ronda una pregunta pel cap, i és: com volem envellir? No és una pregunta només per a persones grans; és una pregunta que ens ha d'interpel·lar a tots i totes perquè, si tenim sort d'arribar-hi, un dia tots serem persones grans. Volem una Catalunya que només actuï quan apareix la dependència? O volem una Catalunya que garanteixi que les persones puguin envellir amb autonomia, amb drets, salut, participació i dignitat?

Per Esquerra Republicana aquesta no és una qüestió sectorial, és una qüestió de país, perquè la manera com una societat tracta la seva gent gran diu molt més dels seus valors que qualsevol altre discurs institucional. Diu si som una societat que cuida o una societat que arriba tard, diu si acompanya o abandona, si reconeix o invisibilitza. I, consellera, durant massa temps hem abordat la realitat de la gent gran únicament des de la perspectiva de la dependència, i aquest ha estat, al nostre entendre, el primer gran error.

Les persones grans no són un problema que cal gestionar. Són una generació que ha construït Catalunya, una generació que va aixecar escoles, hospitals, barris i pobles; la generació que va treballar tota una vida perquè avui tinguem el país millor; la generació que va cuidar i continua cuidant; la generació que sosté famílies i continua sostenint famílies, comunitat, xarxa de suport. I, malgrat tot això, massa sovint continuen sent invisibles per a les polítiques públiques.

Catalunya viu un canvi demogràfic profund. Més d'una cinquena part de la població té més de seixanta-cinc anys, i la projecció indica que aquesta proporció continuarà en augment en les properes dècades. I això no és un problema, és un èxit col·lectiu. Vivim més anys gràcies als avenços socials, sanitaris i científics, però el repte no només és afegir més anys a la vida, és afegir vida als anys, i això segueix sent una mirada política. Perquè la pregunta que ens hem de fer ha de ser o és per nosaltres ben clara: estem preparats com a país per poder garantir que aquests anys els puguem viure amb qualitat, autonomia i dignitat? Perquè no podem continuar parlant de polítiques per a gent gran només quan parlem de dependència, residències o serveis assistencials; parlar de gent gran és parlar d'habitatge, de mobilitat, de salut, de cultura, de digitalització, de participació, de comunitat..., en definitiva, de drets.

I, consellera, durant els darrers mesos he tingut l'oportunitat de reunir-me amb diferents entitats de gent gran i, en especial, amb el consell de la gent gran de la meua comarca, del Maresme, i els hi puc assegurar que en aquestes reunions, en aquestes trobades, aprens molt més i coneixes molt més la realitat que amb qualsevol informe sobre l'àmbit. I, parlant amb ells, el que ells demanen no és una altra...,

que no siguin invisibles. El que demanen no és un privilegi. M'han demanat poder continuar vivint a casa seva el màxim de temps possible. M'han demanat poder agafar el transport públic que els hi permeti arribar al CAP, a l'hospital o al casal sense dependre d'algun familiar. Demanen carrers accessibles, bancs per descansar i, sobretot, també demanen pobles pensats també per a qui camina més a poc a poc.

M'han parlat de la por de quedar-se sols, de la dificultat de fer tràmits cada vegada més digitalitzats, de les llargues esperes de la dependència, però hi ha una frase que a mi personalment m'ha quedat gravada i també me l'han repetit en aquest hemicle la passada setmana, en una visita parlamentària al Casal d'Ocata, del meu poble, i diu: «Najat, no volem que decideixin per nosaltres. Volem que decideixin *amb* nosaltres.» I aquesta és la frase que resumeix millor que cap altra cosa quin ha de ser aquest canvi de paradigma. I les persones grans no volen ser només receptors de serveis. Volen continuar participant, volen continuar decidint i volen continuar sent els protagonistes del seu projecte de vida.

I això ens preocupa, consellera, perquè, malgrat la creació de la Direcció General de Gent Gran, encara..., sigui difícil identificar quin és el lideratge que està exercint. Perquè d'Esquerra Republicana..., nosaltres vam valorar molt positivament aquesta decisió, però una estructura administrativa només té sentit si es tradueix en polítiques reals i resultats concrets. I per això li pregunto, consellera: quin és el full de ruta d'aquesta direcció general?, quins objectius mesurables s'ha fixat?, quines polítiques transversals està liderant? I, sobretot, consellera, quin és l'impacte real que té avui en la vida de les persones grans del nostre país?

Perquè la gent gran no necessita organismes; necessita més drets efectius, necessita més serveis que arribin a temps i necessita menys burocràcia i més proximitat. I necessita que també el país estigui preparat per envellir o per a aquest envelliment que ja està aquí. I aquest dret d'envellir ha de fer-se també de forma digna i garantint que qualsevol persona que vulgui pugui fer-ho a la seva pròpia llar.

Consellera, un dels grans reptes del nostre temps és la soledat no desitjada, i a Catalunya centenars de milers de persones grans viuen..., i moltes d'elles pateixen una soledat que no han triat. I això no és una qüestió emocional, és una realitat, és un factor de risc de salut física i mental. I és per això que des d'Esquerra Republicana considerem que necessitem una estratègia nacional de lluita contra la soledat no desitjada en coordinació amb els serveis socials, salut, món local i la comunitat.

Però també hi ha una altra realitat encara més invisible, i és el maltractament i la violència en contra de les persones grans. Fa pocs dies commemoràvem el dia internacional de presa de consciència sobre l'abús i el maltractament de les persones grans, però el que és important no és el dia, consellera; el que és important és la resta de l'any. Perquè sabem que hi han persones grans que pateixen violència física, psicològica, econòmica, negligència i abandonament. I sabem que tampoc els hi és fàcil poder-ho denunciar, perquè sovint passa en un entorn molt proper. Consellera, coneixem casos que no volen denunciar el seu familiar, tot i saber que el que estan patint és un tipus de maltractament. I sabem també que l'edatisme continua sent massa present a la societat, consellera. I per això li preguntem: què està fent vostè en clau de sensibilització per poder sensibilitzar la ciutadania en clau d'edatisme?

Per altra banda, consellera, també el que valorem i el que creiem que, almenys al nostre entendre, així ha de ser..., creiem que ha d'haver-hi una estratègia catalana específica de prevenció, de detecció i abordatge dels maltractaments a les persones grans, amb protocols unificats, formació professional i recursos especialitzats, i per això també..., parlar del bon tracte i fomentar la cultura de la igualtat de tracte i no-discriminació en l'àmbit que ens ocupa. Perquè la millor política contra el maltractament és la cultura del bon tracte, consellera. I per això, consellera, nosaltres creiem que el bon tracte és també no haver d'esperar mesos per a una resposta que ha arribat tard, el bon tracte és poder viure en el teu barri i el bon tracte també és

poder accedir a un recurs residencial sense amagar el que ets o que et respectin tal com ets, consellera.

Des d'Esquerra Republicana defensem una altra manera d'atendre l'envelliment, com hem dit, basat en drets bàsics, que són l'autonomia, la participació i la dignitat. I això, consellera, no és el que hem vist, perquè hem comentat que el president Illa va anunciar en la primera commemoració del seu mandat, el Dia Internacional de la Gent Gran, la creació d'una direcció general; un any després no es va fer el nomenament i dos anys després –que és quasi avui– tampoc tenim clar què és el que realment està fent aquesta direcció general. I per això, consellera, nosaltres ja li avancem que proposarem un pacte nacional per l'envelliment a Catalunya en la nostra propera moció.

I també, consellera (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, president–, li voldríem fer una darrera pregunta, i és que... No va només de què farà el seu departament perquè, com li he dit, és un tema de país; la pregunta és quin país vol construir el seu Govern per a les persones grans.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Tot seguit és el torn de resposta de la consellera, i té la paraula l'honorable consellera de Drets Socials i Inclusió, la senyora Mònica Martínez Bravo.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Diputada Driouech, moltes gràcies per posar aquest tema tan important, tan cabdal, sobre la taula. Avui, a més, hem tingut aquesta maca combinació de parlar de joventut i ara parlar de gent gran, dos temes fonamentals.

I estic d'acord que l'àmbit de la gran transformació que està vivint la nostra societat amb l'envelliment de la població és una realitat que, hi estic d'acord, de vegades sembla invisibilitzada. No obre grans titulars, però és una de les grans transformacions que estem vivint. Una realitat que..., jo he dit diverses vegades que com entomem aquest repte definirà la nostra generació.

I la vocació del Govern ha estat des del primer dia posar els llums llargs, avaluar què és el que necessitem fer en aquest àmbit. I també li reconec, diputada, que en una primera fase d'aquesta legislatura hem entomat l'àmbit de les polítiques de gent gran que requerien un abordatge més urgent en l'àmbit de dependència, en l'àmbit de cures, en l'àmbit d'avançar en l'equiparació salarial, el concert de places, redimensionar els serveis. Això és una de les parts de la política de gent gran que necessita Catalunya, una part fonamental, però no és l'única part.

Perquè, com bé ha expressat la diputada, hi ha tot un altre ventall de polítiques públiques que s'ha de recolzar i s'ha d'organitzar en l'àmbit de fomentar aquesta estratègia, aquesta societat longeva, aquesta societat que encara no està en una situació de dependència però que és un col·lectiu cada cop més gran, amb unes inquietuds determinades, unes necessitats determinades. I precisament per això el president de la Generalitat va agafar aquest compromís de la creació de la Direcció General de Gent Gran, així va ser una realitat, i portem, doncs..., una direcció general, per cert, que hi vam aconseguir una persona..., el seu lideratge independent, amb una contribució professional molt substancial, i que està aportant molta innovació i una mirada nova a aquestes polítiques públiques, i que està treballant de valent en plasmar totes aquestes polítiques en, com deia –ho apuntava abans–, l'estratègia de societat longeva, una estratègia que el Govern Aragonès va encetar la seva tramitació, que nosaltres hem accelerat i que està en una fase, com deia, avançada.

Ho ha explicat molt bé la diputada. Tenim un èxit col·lectiu, que és l'allargament de l'esperança de vida –amb sort viurem vuitanta, noranta o fins i tot cent anys–, però ara el repte és assegurar-nos que aquest allargament de la vida suposa un allargament de la dignitat, del benestar i d'estar en unes bones situacions. L'objectiu del Govern és assegurar que aquest allargament de l'esperança de vida faci que tinguem

un bon envelliment, com no podia ser d'una altra manera. I aquí és on entra en joc la importància de l'àmbit social. Gràcies a la ciència, la tecnologia i a la joia de la corona que té el nostre estat del benestar en l'àmbit de salut vivim més anys, això sembla que sabem com fer-ho, però ara el repte és allargar en benestar i assegurar i garantir que puguem envellir a casa, envellir al nostre barri, a la nostra comunitat, amb uns bons serveis, amb un habitatge adequat a les nostres necessitats canviants, amb una comunitat amb relacions socials, amb un bon model de cures. I això és el que la nostra generació ha d'entomar com un dels principals reptes de la política pública, que ha de fer un salt qualitatiu.

Quins són els eixos centrals d'aquesta Direcció General de Gent Gran? Doncs primer de tot entomar, com deia, la importància de les condicions de vida de l'envel·liment. La qualitat de vida de les persones grans, com deia, no només depèn de que tinguin un bon quadre clínic i una cronicitat controlada, sinó també poder sortir de casa, tenir transport públic, tenir un centre d'atenció primària proper, tenir espais comunitaris... I aquí tenim també la visió i la responsabilitat d'entendre que no tothom té les mateixes possibilitats de tenir un bon envelliment. La desigualtat també juga un paper clau, quan parlem de la nostra gent gran. No tothom arriba a la vellesa amb els mateixos recursos; segons dades del Banc d'Espanya, la disparitat en patrimoni entre la població gran és més àmplia que en altres etapes d'edat. I també hi ha una dimensió territorial molt important: no és el mateix envellir en un barri o en un poble ben connectat i amb fàcil accés a determinats serveis que en un nucli aïllat o en un entorn que no ha desenvolupat aquestes estratègies de comunitat i de serveis públics. Per tant, aquesta és una peça clau.

L'altra peça fonamental és garantir el bon tracte i combatre l'edatisme. Una de les primeres qüestions que estem abordant és l'aspecte de les dades, perquè, com també apuntava la diputada, de vegades ni tan sols tenim dades de quin és el grau de maltractament, és una realitat invisibilitzada. I així com en altres àmbits, com per exemple ho hem pogut veure amb la violència masclista, que quan s'han començat a posar les dades s'ha començat a transformar la realitat, crec que en l'àmbit de l'edatisme i del maltractament a la gent gran encara no estem aquí. Una de les línies de treball és començar a tenir dades més completes sobre aquesta realitat de maltractament psicològic o físic, perquè aquest maltractament no és només físic, moltes vegades és la manca de reconeixement de les persones grans com a subjectes de drets, la manca d'autonomia, negar que tenen capacitat de decidir, el dret a ser escoltats, la participació en les decisions col·lectives... I, per tant, aquest és un dels altres eixos fonamentals que volem reforçar des d'aquesta direcció general.

El tercer bloc és la soledat, la lluita contra la pandèmia del nostre temps o una de les pandèmies del nostre temps, que és la soledat no desitjada. Una soledat que també té una línia de gènere molt important, perquè molt sovint afecta dones grans, i on l'evidència científica acredita que l'impacte no és només en el benestar, és, a més, en la pròpia salut física de les persones. La soledat pot ser tan nociva com altres factors de risc clàssics, com fumar o una alimentació poc saludable. I sabem que una de cada cinc persones a Catalunya pateix una situació de soledat no desitjada. Aquesta situació requereix un exercici transversal del disseny de la política pública i no pot descansar només en la bona voluntat o en alguns pocs actors, sinó que ha de ser un exercici de política pública, i així ho estem fent.

En el torn de rèplica podem aprofundir en com estem abordant o impulsant aquestes tres grans línies estratègiques dins de la Direcció General de Gent Gran, però els principals instruments, ja ho avanço, són l'estratègia per a una societat longeva. Això ha de ser una estratègia des del màxim consens, com deia, que va ser engegat per l'equip anterior, però creiem que és el moment de fer-ho. Aquesta iniciativa del pacte nacional per l'envel·liment, doncs, estarem expectants a veure com es concreta; pot ser també una iniciativa, diguéssim, alineada amb aquesta línia.

Un altre instrument clau és la futura llei de la gent gran, que està en tràmit parlamentari, que ha de consolidar drets, reconèixer els drets de les persones, lluitar contra aquesta invisibilització d'aquesta importància cabdal d'aquestes polítiques públiques que hem de desenvolupar i també, doncs, fixar garanties, deures i instruments estables.

El tercer instrument seria l'observatori de la gent gran de Catalunya. Hem de tenir millors dades actualitzades, perquè això ens permetrà copsar la realitat i tenir una reacció de política pública basada en dades i en les millors pràctiques.

I una de les qüestions que sí que hem entomat també durant aquesta legislatura és el reforç del Consell de la Gent Gran de Catalunya. Creiem que aquest és un bon espai de participació, diàleg i proposta, però que, com sempre, hi ha marge per continuar aprofundint, per continuar millorant, i així ho fem i ho continuarem fent.

En conclusió, diputada, crec que compartim els objectius prioritaris de com s'han de dissenyar aquestes polítiques que han de desenvolupar tot un conjunt de mesures noves. Això no ho podem fer només des del Govern de la Generalitat. Aquestes mesures s'han de fer des del territori i, per tant, la col·laboració amb el món local i també amb el tercer sector és fonamental i cabdal. I creiem que ara estem en una posició millor per fer-ho perquè tenim una direcció general amb un encàrrec clar de desenvolupar tot un àmbit de polítiques públiques que fa deu anys no era tan rellevant –ara ho és, és vital–, i hi continuarem avançant per plasmar-ho en mesures, pressupostos i accions que garanteixin que les persones grans tenen a Catalunya el millor lloc per viure i envellir, com no pot ser d'una altra manera.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. És el torn de rèplica, ara, de la diputada, i té la paraula la diputada Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, consellera. Bé, escoltant la seva intervenció, consellera, no he acabat tampoc de veure gaires concrecions, però jo crec que el que ha quedat palès amb la seva intervenció és que el problema no és la manca de diagnosi, el problema no és la manca de discursos, i el problema és la manca de transformació real en la vida de la gent gran. Crec que això és el que ha quedat palès. Perquè quan parlem de polítiques de gent gran no parlem només d'estructura administrativa, no parlem només d'anuncis, de projectes, de programes, sinó de polítiques reals, consellera.

I vostè ha fet aquí referència a diferents actuacions que estan en marxa, però crec que ha sigut molt poc clara, consellera. La suma d'actuacions no és una estratègia, i això és el que avui continua fallant. Continua faltant una estratègia clara de com poder fer front a aquest envelliment de la societat, que ja el tenim aquí. I també cal un lideratge polític real amb uns objectius mesurables, evidentment, i amb un calendari i amb una rendició de comptes. Això crec que és el que li cal en aquest moment a la gent gran o a les persones grans del nostre país.

Vostè també ha fet referència de la Direcció General de Gent Gran, però torno a fer la mateixa pregunta: quin és l'impacte real que té per a la vida de la gent gran aquesta direcció general? Perquè perquè realment sigui una política efectiva ha de tenir un impacte real en la vida de la gent gran, i actualment aquest impacte no el copsem, no l'acabem de trobar, i amb el que ha comentat vostè, tampoc.

La soledat no desitjada, consellera. La soledat no desitjada és un dels temes més importants i més prioritaris a que hauríem de fer front en aquest moment. Crec que tots i totes tenim al nostre entorn, si no al nostre mateix edifici, persones que viuen soles, que no parlen amb ningú en setmanes –en setmanes, consellera. Persones que viuen soles i a vegades, malauradament, s'han mort soles, i fins que no han passat dies i en alguns casos setmanes els seus veïns no ho han sabut. Llavors, consellera, quina és l'estratègia o què vostè proposa per poder fer front a aquesta realitat.

Tema del maltractament. Jo diria que ens cal fer front a la realitat del maltractament a la gent gran, a l'abús i a l'abandonament, consellera. Perquè només cal que visitem de tant en tant les urgències dels grans hospitals del nostre país i veuran, segons quin dia, quantes persones grans els porten els seus familiars, sobretot si és divendres, i tu, després, quan has donat l'alta, intenta localitzar el familiar perquè el vingui a recollir... Això és una realitat, consellera. Quina proposta té vostè per poder afrontar aquesta realitat?

I ja no només són els hospitals, consellera, també les biblioteques. Algunes biblioteques del nostre país també s'han convertit en espais d'abandonament temporal de les persones grans del nostre país, i crec que aquí..., també li demanem concreció en aquest tema, què té vostè previst o pensat fer per poder reduir al màxim i afrontar aquesta realitat del maltractament a la gent gran.

I miri, consellera, jo avui hi torno a insistir. Li demanem que ens concreti amb polítiques concretes, amb calendaris, amb indicadors i amb una estratègia de país molt clara, perquè si no som capaços de poder concretar i dir realment què és el que farem, com ho farem i en quant de temps i en quin moment ho farem, crec que no estem sent prou honestos amb les persones grans del nostre país.

I mirin, vostès saben que jo vinc d'una cultura on el valor de la gent gran és un valor molt important en l'espai comunitari i en la societat, i des de molt petita m'han ensenyat que una societat, ens agradi o no, al final s'acaba definint per com tu tractes les teves persones grans. I la pregunta que ens hem de fer, consellera, és: Catalunya, el Govern de Catalunya, com vol tractar les seves persones grans?

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. I ara és el torn de rèplica de la consellera, i té la paraula l'honorable Mònica Martínez Bravo.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Gràcies. Diputats, diputades... A veure, diputada, li intentaré respondre. No sé per on començar, però... A veure, estic d'acord que necessitem concretar. Precisament li he reconegut que en la primera etapa d'aquesta legislatura, en l'àmbit de gent gran, hem entomat tot l'àmbit de dependència, el pla CURA, l'equiparació salarial, la concertació de noves places, nous models també de fixació de tarifes, etcètera, però ara és el temps d'aquesta política, i ho estem intentant plasmar en aquesta estratègia de societat longeva que podem treballar i en els propers mesos podrem també començar a fer pública.

Però crec que hi ha un aspecte fonamental també de la nostra visió, de com hem d'abordar aquest tema, que és des de posar en valor la diversitat d'estratègies per en-tomar aquest repte tan fonamental. Perquè Catalunya és diversa i crec que aquesta política d'envelliment no s'ha de dissenyar des de Taulat o des del Palau de la Generalitat, s'ha de fer des del territori. I per això jo crec que aquesta estratègia passarà per reforçar aquest contracte programa, passarà per una interlocució amb el món local i amb el tercer sector i passarà per fer que la Direcció General de Gent Gran pugui fer un brou de cultiu, un ecosistema, per veure quines són les millors pràctiques per oferir un menú d'evidència als ajuntaments, sobretot, sobre què funciona.

Perquè hi ha experiències tan diverses que jo, com a consellera, he pogut veure..., com, per exemple, a l'Alt Pirineu, el projecte Vincles, que designava persones, que una era la persona de la perruqueria, l'altra era una dona taxista, i els empoderava per poder tenir un ull en alguna persona gran que viu sola, per tenir-les com a referent i veure..., amb una connexió i amb un seguiment des de serveis socials, fer un seguiment a aquesta persona però integrada en la seva comunitat. Però hi ha models molt diferents. Per exemple, a Vilanova i la Geltrú hi ha una associació de gent gran que fa moltíssimes activitats, té milers de socis. Llavors, a diferents llocs de

Catalunya hi ha també un punt de partida que hem d'aconseguir construir entre tots, reforçar.

On sí que necessitem centralitzar –i aquí crec que també tenim espai per recórrer, per això aquest observatori de la gent gran ha de ser impulsat– és en l'àmbit de definir indicadors, definir models de seguiment, definir avaluació per veure què funciona millor. Per això, això serà una de les estratègies fonamentals. També amb aquesta vocació hem dissenyat un grup de treball d'experts en el marc del Comitè d'Experts per a la Transformació i la Innovació Socials, el CETIS, que precisament ha abordat l'àmbit de l'envelliment de la població. Llavors, en aquest àmbit d'indicadors, de coordinació, de millors pràctiques, això sí que ha de ser potenciat, i així ho estem fent des d'aquesta direcció general.

I sobre l'impacte d'aquesta direcció general, doncs, com deia, estem treballant en aquestes línies. Estem també escoltant la gent gran –una de les qüestions que vostè, diputada, posava sobre la taula. El Consell de la Gent Gran és l'espai d'interlocució per escoltar aquestes veus, i això s'ha reforçat en els últims mesos; és l'àmbit on hem d'exercir aquest lideratge al qual feia menció abans, amb una coordinació de la política pública, impulsant aquesta visió transversal del que necessiten les persones grans, no només des de diferents direccions generals de Drets Socials, sinó també des d'altres àmbits de la Generalitat. La política d'habitatge; també necessitem desenvolupar polítiques més innovadores –i així ho estem impulsant– per a l'àmbit de la gent gran i viure en comunitat i amb autonomia.

I, per últim, una de les altres qüestions on també estem treballant des d'aquesta direcció general i on estem també molt il·lusionats perquè pot ser un canvi substancial és en tot el que té a veure amb la futura agència d'integració sociosanitària. Perquè els professionals sanitaris tenen un coneixement i un contacte amb aquestes persones grans que també és un actiu per, doncs, construir, de manera coordinada i conjunta, un abordatge que combini aquesta proximitat, aquesta expertesa dels professionals sanitaris, amb aquesta visió social de reforçar el benestar en comunitat, amb autonomia i posant per davant la qualitat de vida de les persones grans, que és el que estem treballant per reforçar.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la decadència de l'assistència sanitària

300-00324/15

Tot seguit, passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la decadència de l'assistència sanitària; presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora vicepresidenta. Buenos días, señor Dalmau. 46.597, 8.620, 41.399, 6.874, 19.791, 35.284, 27.306, 96.673, y sigue, y sigue y sigue hasta sumar 1 millón. No son números al azar; son personas. Son las listas de desesperación de la sanidad pública catalana, la segunda peor de toda España.

La degradación que sufre la sanidad no es una percepción, no es un relato, no es una hipótesis ideológica; es la experiencia diaria de estos miles de familias catalanas que sufren la caída en picado de la calidad asistencial mientras ven cómo las listas de desesperación se disparan a su alrededor. Es una realidad diaria para cientos de miles de ciudadanos, que soportan cómo el Partido Socialista y sus socios han

convertido el derecho a la salud en una de esas pesadillas en la que intentas escapar, pero no te mueves, en una sala de espera oscura e infinita en la que jamás te atienden.

Las listas de desesperación sanitaria no son una fatalidad, no son un problema puntual; son el síntoma visible de un sistema que ha sido llevado mucho más allá de sus límites, un modelo agotado que ha sido gestionado con improvisación, con parches, con propaganda y priorizando la ideología socialista frente a la salud de los catalanes: la tormenta perfecta que nos ha traído un sistema ruinoso y que ha bajado la calidad asistencial al nivel de la miseria que caracteriza todo lo que es tocado por la barita socialista.

En VOX siempre señalamos que la decadencia de la calidad asistencial se sustenta sobre tres pilares. El primero, sobre el maltrato sistemático de los sanitarios por parte de la Administración pública; profesionales que ustedes han tratado como piezas intercambiables: se les exige más, se les paga peor, se les ofrece menos estabilidad y en muchos casos se les ignora y se les pisotea, como hace la ministra de su Gobierno con los médicos, que no es ni más ni menos que lo que ha estado haciendo la señora Olga Pané, actual consejera socialista, durante años, mientras estaba al frente del Hospital del Mar.

¿El resultado? Fuga de talento, desmotivación y cuarenta hospitales en Cataluña que se han negado a hacer actividad extraordinaria, disparando en un treinta por ciento las listas de espera. En resumen, un servicio que carece de calidad. No se puede sostener un sistema sanitario sobre el sacrificio permanente de sus trabajadores. Nadie da duros a dos pesetas, y ustedes esto lo saben muy bien. Piénsenlo, porque no hay sanidad sin médicos, sin enfermeros o sin técnicos. Y no hay sanidad con médicos, con enfermeros o con técnicos importados de otras partes del mundo donde la formación sanitaria es deficiente. (*Alguns aplaudiments.*)

El segundo pilar que ha marcado el fracaso del sistema sanitario es el descomunal crecimiento de la población por la inmigración ilegal y masiva. La sanidad no ha sido dimensionada para la realidad demográfica actual, pero ni aquí en Cataluña ni en el resto de España. Los socialistas han abierto las puertas de nuestros hospitales y de nuestros ambulatorios a toda la inmigración ilegal o legalizada fraudulentamente, que, a su vez, ha facilitado la entrada a nuestra sanidad a todo su árbol genealógico. Han aumentado la demanda sanitaria en forma exponencial y sostenida. Y es que, verás, señor Dalmau, más población implica más pacientes, más consultas, más pruebas, más intervenciones. Todo a cargo del bolsillo de los catalanes. Y con menos plantilla, con menos recursos humanos o con unos recursos humanos ineficientes, como son algunos de aquellos profesionales extracomunitarios a los que la ministra obsequia con homologaciones exprés, aun sabiendo que su formación, en muchas ocasiones, no cumple con los estándares europeos.

Al final, la ecuación es clara: cuando un sistema diseñado para atender a una determinada población tiene que asumir mucha más presión sin ampliarse, incluso reduciéndose, la calidad asistencial cae inevitablemente. La magia no existe. Y esto es lo que están sufriendo todos los catalanes: ser los últimos en una sanidad que pagan ellos, pero que disfrutan gratis los que acaban de llegar. Porque verás, señor Dalmau, no todos los catalanes pueden hacer uso de los privilegios políticos de los que hizo uso Illa colándose y siendo el primero de la fila. (*Alguns aplaudiments.*)

Y el tercer pilar que ha marcado el fracaso sanitario es el despilfarro, la mala gestión y la corrupción. No existe mejor descripción de lo que implica un gobierno socialista. Despilfarro: 160 millones en adoctrinamiento lingüístico; 143 millones en acción exterior para promover la catalanidad en Tuvalu; 390 millones en TV3, la televisión sectaria del odio al servicio del que lleve la batuta –en este caso, ustedes.

Mala gestión: 168 millones de pagos indebidos realizados por el Departamento de Derechos Sociales; 14 millones solo para promover la inmigración; 116 altos cargos con sueldos millonarios solamente en el Departamento de Sanidad; más de

4.500 euros mensuales para todos y cada uno de los MENAs que mantienen ustedes en Cataluña.

Corrupción: los pluses ultras; los casos Mascarillas; hidrocarburos; las mordidas en adjudicaciones amañadas; los Ávalos; los Santos Cerdán; los Leire: la mujer del presidente; el hermano del presidente; el expresidente y sus hijas, y un tal P. S. —que ya nos dirá la UCO quien es— al que todos le reportaban sus fechorías y que ahora tienen en el punto de mira; igual que tienen en el punto de mira a Salvador Illa, cuyo nombre sale en varias ocasiones en los informes policiales. (*Alguns aplaudiments.*)

Estos son los tres pilares que explican el deterioro tan profundo del servicio público más básico, el de la salud, pese a la extorsión fiscal a la que nos tienen sometidos desde la Generalitat de Cataluña a todos y cada uno de los ciudadanos que trabajamos. Impuestos de primera, sanidad de tercera y una gestión sanitaria de quinta regional.

Ustedes anuncian planes de choque que no resuelven nada porque carecen de diagnóstico correcto; inversiones faraónicas que jamás llegan o que se invierten sin tino, atendiendo al famoso criterio socialista del amiguismo «uno para ti, dos para mí» —«corrupción», lo llaman ahora algunos jueces. Se maquillan cifras, se intenta culpabilizar a los trabajadores sanitarios a la par que se activan los medios de comunicación subvencionados para que inunden sus páginas con ridículas proclamas o datos falsarios sobre quién y quién no usa más los servicios que pagamos todos los españoles.

Pero los ciudadanos no viven de sus estadísticas ni de sus panfletos ideológicos; viven en la realidad. Y la realidad que ellos viven es que la sanidad pública en Cataluña está rota, que no funciona, que los profesionales bien formados huyen, mientras aparecen como setas otros con formación deficiente, y que está colapsada por una inmigración que ellos no desean, que no han invitado, y que está financiada por el Partido Socialista y por los separatistas con sus impuestos.

Esa es la realidad que los catalanes sufren. Ese es el diagnóstico correcto que lleva años haciendo VOX y que cada vez más españoles comparten. La falta de una asistencia sanitaria de calidad es el resultado de la incapacidad de gestión del Partido Socialista y de sus socios separatistas. Y la sufrimos todos los catalanes en cada pasillo de urgencias, en cada sala de espera, en cada agenda de especialista colapsada y en cada llamada que no llega. Y se traduce en retrasos diagnósticos, en pruebas complementarias pendientes durante años, en cirugías que llegan demasiado tarde, en visitas maratónicas de profesionales agotados y hastiados a los que la propia Administración les impide hacer el trabajo para el que fueron formados.

Sus políticas sanitarias matan, señores socialistas, matan catalanes y matan españoles. Y lo peor es que ustedes lo saben; lo saben y no rectifican. Y ahora, una vez destrozada la sanidad, ¿cuál va a ser su siguiente paso, señores socialistas?

Gracias.

La vicepresidenta primera

Per respondre, és el torn ara del conseller. I té la paraula l'honorable conseller de la Presidència, el senyor Albert Dalmau i Miranda.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, senyora *vicepresidenta* del Parlament. Moltes gràcies, diputada, per la seva intervenció. Jo li he de dir que, escoltant-la a vostè, l'única cosa que mata són les seves intervencions; ens maten a tots les neurones i, diguem-ne, el llindar ètic de les seves intervencions cau a terra (*aplaudiments*), perquè no correspon ni a la realitat del país ni correspon a les dades. I, a més, li he de dir que és sorprenent que vinguin d'algú com vostè que de professió és metge. Ja li va dir la consellera de Salut en una intervenció, diguem-ne, que, si aquests són els seus postulats, ja fa bé d'estar aquí al Parlament, no torni a l'exercici de la medicina, perquè són un perill per als pacients del nostre país, eh?

Dit això..., ho dic, perquè, diguem-ne, en el reguitzell d'intervencions que vostès fan cada setmana contra els immigrants a Catalunya, avui tornava de nou el fascicle de la sanitat, que ja els anem col·locant en el col·leccionable que vostès ens entreguen cada mes, en el que ho ajunten tot: el diagnòstic –que s'ha equivocat, tenen errors en les dades– no correspon –ho he dit abans– a la realitat del país i, sobretot, cap proposta per millorar el sistema de salut del nostre país. I, a més, ho fan vostès en aquest moment en el que orgullosament aquest Parlament pot celebrar no només el quarantè aniversari de la restitució, no?... ai, no, el quarantè aniversari de la llei d'universalització de la sanitat pública feta per Ernest Lluch, que universalitzava el dret a la sanitat, sinó també, doncs, l'any 2017, la recuperació d'aquest element d'universalització, amb el suport ampli de tots els grups de la cambra, que situa el llindar de dignitat del nostre país en un llindar superior, perquè no només ho fem des d'un punt de vista ètic, sinó també des d'un punt de vista eficient dels nostres recursos i dona una garantia d'excel·lència de la sanitat pública en el nostre país.

I l'hi he de dir: és tan equivocat el seu diagnòstic, estan vostès tan desconnectats del conjunt del país, estan desconnectats tant dels pacients, que m'haurà d'explicar vostè per què, diguem-ne, la valoració que fan els ciutadans que s'adrecen a un centre d'atenció primària o a un centre hospitalari està pujant any rere any. Per què l'atenció i la valoració que donen els ciutadans que s'han dirigit aquest any a un CAP el situen en un 7,84? Que ha anat pujant des d'un 7,1, diguem-ne. Va tenir una baixada important en el moment de la pandèmia, en un moment d'un estrès molt important del nostre sistema sanitari, però ha anat pujant any rere any. És que estic per deixar-les-hi aquí, perquè les utilitzi per a les properes intervencions, com a mínim li faran un favor.

En el cas de l'atenció primària, un 7,84 sobre deu, amb un índex de taxa de repetició d'un, gairebé, noranta per cent –un 87,2 per cent– que responen que seguirien anant al mateix CAP perquè estan ben atesos. I és que en el cas de l'atenció hospitalària puja fins a un 8,45 i hi ha un noranta per cent de taxa de repetició. I això es fa en les enquestes que utilitzem any rere any per veure l'evolució de la qualitat del nostre sistema sanitari. És l'opinió dels pacients.

Jo ara entraré a la resta de dades, però és el que pensen els pacients del sistema sanitari de Catalunya, els que vostè diu, d'alguna forma, representar en aquesta pintura fosca que fa sobre els serveis públics del nostre país, que no respon –ho he dit– ni a la realitat del país ni al treball ingent dels seus professionals ni als recursos que el conjunt d'administracions hi dediquem. Tant és així que aquest any s'ha produït una paradoxa, que és que augmentàvem la taxa de doble cobertura des de l'any 94, havent arribat gairebé al seu pic l'any 2024..., l'any 2025 és el primer any que baixa la doble cobertura –és el primer any que baixa. Aquestes són unes xifres noves, que diuen que el vint-i-nou per cent de la població disposava de doble cobertura sanitària pública i privada, davant del 33,9 de l'any 2024, una disminució de 4,6 punts. Alguna cosa deu estar fent bé el sistema públic de salut del nostre país –alguna cosa deu estar fent bé.

Per tant, augmentem la nota que ens posen els pacients a l'atenció hospitalària i a l'atenció primària i, a més, diguem-ne, baixa el nivell de doble assistència. I, per tant, aquest és un dels objectius que nosaltres tenim.

Però és que, a més, és que és reconegut internacionalment, no? Catalunya –ho saben vostès– pels indicadors de sanitat del país, està entre el nou per cent d'entitats territorials amb millors indicadors de salut dels 467 que analitza l'OCDE; de 467 regions que analitza i avalua l'OCDE, nosaltres estem entre el nou per cent amb els millors indicadors de salut. I és que, a més –ho he dit i ho saben vostès–, superem en tres anys la mitjana europea en esperança de vida –alguna cosa hi té a veure el sistema sanitari–, per damunt de la taxa de la Unió Europea, per damunt de la taxa d'Espanya. I en els casos que situem els anys de vida en bona salut, Catalunya se si-

tua per sobre dels seixanta-vuit anys, mentre que a Europa estem en el seixanta-tres i en el conjunt de l'Estat espanyol en el seixanta-dos per cent.

I vostè fa referència a les llistes d'espera. Jo l'hi he de dir: amb les llistes d'espera tenim un repte, però li vull aportar dues qüestions. Una que té a veure metodològicament i l'altra que té a veure amb quin és l'estat actual de les llistes d'espera. Perquè és cert, el sistema de salut atén milions d'assistències durant l'any, en un país que té 8 milions..., més de 8 milions de ciutadans. Però és que les llistes d'espera en els casos més greus, les estem reduint en aquest període, no?

Però, a més –l'hi he dit–, metodològicament, en el cas de Catalunya raportem fins a vuitanta-sis, diguem-ne, no?, fins a vuitanta-sis criteris d'intervenció per publicar els criteris de llistes d'espera. Miri si el nostre criteri de transparència és gran que en publiquem vuitanta-sis, mentre algunes comunitats en les que vostès governen no arriben ni a vint-i-vuit.

Jo li faig una aposta: publiquin vostès els mateixos indicadors que publica Catalunya i aleshores comparem els resultats. I veurem quins són els resultats. Vostè, d'això, alguna cosa n'hauria de saber.

I, a més, hi ha un element bastant important en com es computa el temps de la llista d'espera. Nosaltres el computem des de la preinscripció..., ai, des de la prescripció. Computem l'inici de la llista d'espera des de la prescripció mèdica, mentre que hi han altres comunitats que computen el temps de la llista d'espera des de la visita preanestèsica. I, per tant, evidentment, els nostres criteris són més exigents, perquè hem volgut fonamentar un servei públic d'excel·lència i a la vegada transparent, enfocat a la bona gestió. I és per això que publiquem, any rere any, tot aquest llistat de diferents criteris en aquest sentit.

Pel que fa a l'atenció primària, jo li he de dir que cal destacar que el setanta-nou per cent de les demandes, que segons els fluxos establerts han de ser ateses en menys de quaranta-vuit hores, s'estan programant dins d'aquest termini –el 79,8 per cent. Per tant, el vuitanta per cent les estem programant dins del termini establert. D'aquestes, un 69,7 –el setanta per cent– es resolen en les primeres dotze hores, mentre que un 10,1 estan entre les dotze i les quaranta-vuit hores.

Pel que fa referència a l'atenció hospitalària, l'activitat quirúrgica del mes d'abril, l'any 2026, va ser de 143.979 procediments, amb un increment del 0,9 respecte a l'abril del 25; el 92,3 per cent de les persones que es troben en llista d'espera estan dins del termini acordat.

I cal destacar –l'hi he dit abans– especialment el grau de compliment tan alt que tenim en el termini pel que fa a les patologies greus. Així, en el cas de l'oncologia, en el període recomanat de quaranta-cinc dies, que és el grup que inclou la immensa majoria de processos oncològics, el 98,3 per cent dels tractaments es fan dins del termini. I en el cas de l'oncologia a seixanta dies, tumors de bufeta i pròstata, s'assoleix un 98,9; és a dir, un noranta-nou per cent pel que fa a la cirurgia –també cardíaca–, i el 97,9 per cent en el procediment del conjunt que es fan a dintre de termini.

Pel que fa a les consultes externes, i en relació amb els mateixos mesos de referència, l'activitat de consultes externes ha assolit un increment d'un 1,3 per cent respecte a l'any 2025 i del 12,3 en relació amb el 23, amb un total de 659.000 consultes acumulades durant aquest període. I la llista d'espera s'ha reduït en un u per cent respecte al mateix període del 2025, amb el seixanta-dos per cent trobant-se dins del període recomanat.

Pel que fa a les proves diagnòstiques, aquest mes d'abril, que es va registrar un increment d'activitat d'un 5,3 per cent –perquè el nostre sistema fa front als reptes del nostre temps, que tenen a veure no només amb el canvi demogràfic, sinó, diguem-ne, amb l'envelliment de la població, amb els efectes del canvi climàtic, amb la desigualtat i amb la precarietat, que són elements que afecten sobre la salut de les persones–, tenim més atencions en el conjunt del sistema i seguim atenent el 71,5 per cent de les persones que estan en llista d'espera dins del termini.

I, en aquest sentit –l’hi he de dir–, crec que aquests indicadors posen en relleu un esforç ingent que el Govern del país està fent en un context canviant, en el que no només som més població, sinó que –ho hem dit– més envellida. Per cert, per això també necessitem, entre altres qüestions, el procés de regularització, per poder incorporar noves persones en el nostre mercat de treball que segueixin sostenint també, amb la seva contribució, amb el seu esforç i amb els seus impostos, el conjunt dels serveis públics que sufraguem el conjunt dels catalans.

I és en aquest sentit, diguem-ne que aquesta és l’evolució sobre les llistes d’espera. I, per tant, li demanaria una mica més de criteri amb relació a les dades que vostè exposa.

També l’hi he de dir: ha dedicat dos minuts a les llistes d’espera i després, diguem-ne, vuit o nou al sac habitual de retrets que vostès fan, que apunten a tot i concretament a res. I, per tant, crec que avui aquesta interpel·lació queda bastant resolta per si sola.

L’hi dic: vocació d’afrontar els reptes que té el país; compromís amb uns serveis públics d’excel·lència; compromís amb els seus professionals; compromís amb la transformació del sistema; compromís amb la bona gestió; compromís amb un sistema que està tensionat, entre altres coses, per l’envelliment de la població, de seguir treballant en reduir les llistes d’espera, perquè nosaltres no estarem satisfets fins que la llista d’espera estigui a zero.

Ara, el que li puc dir és que, segons els terminis indicats, estem majoritàriament dintre del sistema, amb llistes d’espera que s’estan reduint, i gràcies a l’esforç del conjunt dels professionals del sistema sanitari de Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. Ara, per fer la rèplica, té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora *vicepresidenta*. Bien, somos conscientes de que «presidenta» está aceptado por la RAE; también está aceptado «freído» y «cocreta». Usted mismo. (*Alguns aplaudiments.*)

En cualquier caso, volveré a la medicina porque es mi profesión y porque he estado más de veinte años salvando vidas. Y, mire, que los socialistas, los profesionales de la *corrupción política* y de las ayuditas y de los diputados que, como usted, jamás han trabajado fuera de la política, que ellos no quieran, que ustedes no quieran que yo vuelva a la medicina para mí es un honor. Mire: medallita –*medallita*. (*Alguns aplaudiments.*)

Hoy 914.769 catalanes se encuentran en alguna lista de espera sanitaria. No es un recuento; es que a lo mejor ustedes no saben contar, pero es que casi 1 millón de catalanes están esperando una cirugía, una prueba diagnóstica o una visita con un especialista. Y usted no ha sido capaz de concretar ningún plan para acabar con esta lacra. Solamente ha dicho: «¡Uyuyuy!, que esto..., a ver si usted no vuelve a la medicina.» Pues, a lo mejor, si vuelvo yo a la medicina se reducen las listas de espera, ¡fíjese usted por dónde! (*Alguns aplaudiments.*)

Dos mil doscientas personas muriendo en Cataluña el año pasado esperando una cirugía, y hoy el Partido Socialista no puede decir que este año no va a volver a repetirse esta tragedia. Para el Gobierno socialista de Illa, ¿a qué nivel de prioridad se encuentra la salud de los catalanes? Del uno al diez, señor consejero, ¿dónde se encuentra? ¿Cuántas vidas más tienen quedarse atrapadas en una lista de desesperación para que este Gobierno se decida a actuar? ¿Cuántas familias más tienen que vivir con la angustia esperando una llamada que nunca llega? ¿Quién asume la responsabilidad de cada diagnóstico tardío, de cada operación retrasada o de cada paciente que empeora? ¿Cuántos españoles más tienen que pagar con su salud las

consecuencias de un sistema sanitario desbordado por la inmigración ilegal que ustedes traen? (*Aplaudiments.*) ¿Y cuántas camas van a cerrar este verano por falta de personal sanitario, al que ustedes los socialistas llevan décadas maltratando? ¿Cuántos españoles más tienen que morir, señor Dalmau, esperando una cita para que los socialistas los pongan los primeros de la fila? ¿Cuánto vale hoy la vida de un español en un sistema sanitario donde enfermar significa esperar meses mientras la saturación lo devora todo? ¿Cuánto vale? ¿Vale los 53 millones del rescate del Plus Ultra? ¿Vale los 76 millones del caso Mascarillas, Ábalos, Koldo? ¿O los 180 millones del caso de hidrocarburos, señor Dalmau? ¿Vale los 537 millones del caso Santos Cerdán? ¿Cuánto vale para el Partido Socialista la sanidad de los españoles? ¿Cuánto vale? Díganos. (*Aplaudiments.*)

Los 180 millones de los hidrocarburos servirían para construir treinta y seis centros de salud, uno para el barrio de San Martín o de Ciutadella, por ejemplo, que llevan años de protestas vecinales reclamándolos porque los que hay no dan abasto, igual que en Sant Boi o en el Camp de Tarragona. Y con los 537 millones del caso de los contratos amañados y las mordidas, en el que está imputado Santos Cerdán –importante: de la cúpula de su partido–, podríamos construir siete hospitales –siete hospitales nada menos–: el histórico hospital de Ernest Lluch para aliviar al Parc Taulí; el de Vicente Ferrer, para Rubí y Sant Cugat; el del Alt Urgell; el de Gerona, para aliviar la sobrecarga del Trueta; el del Garraf, o el de Montcada i Reixac, que llevan más de veinte años de retraso. (*Aplaudiments.*) Con los 53 millones de Plus Ultra podríamos pagar 354.000 visitas de atención primaria. Apunte, señor Dalmau, eso sí que son datos. O con lo robado con el caso Mascarillas podríamos pagar 75.443 días de hospitalización. Siga apuntando –siga apuntando. (*Aplaudiments.*)

Mire, la fórmula que propone VOX es de pura lógica y se basa en una sola premisa: el dinero de los impuestos de los españoles es para dar servicio de calidad a los españoles, con una sanidad centralizada, con un ministerio potente, para que todos tengamos la misma asistencia de calidad que pagamos. Y para una asistencia sanitaria de calidad, primero, hay que cuidar a nuestros profesionales, mejorar sus condiciones laborales y hacer los cambios legislativos necesarios para tener un estatuto médico propio, y sacar de los hospitales las imposiciones lingüísticas.

Hay que acabar con la ley –segundo– de asistencia sanitaria universal, porque no podemos dar cobertura gratuita a toda la inmigración ilegal y a todos sus familiares; se colapsa el sistema, quedando los españoles, que son los que pagan la asistencia, al final de las listas de espera angustiosas.

Y, por último y más importante, hay que acabar con el Partido Socialista y con toda su corrupción (*aplaudiments*), porque, mientras ustedes sigan gobernando, el dinero de los españoles no llega ni a los hospitales ni a los profesionales ni a la asistencia sanitaria de los españoles, que continúa empeorando, poniendo en riesgo su salud. Y lo volvemos a decir, señor Dalmau, señores socialistas: sus políticas sanitarias están matando españoles. Así de claro.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Diputada, li recordo que existeix... (*Persisteixen els aplaudiments en un sector de l'hemicicle mentre la vicepresidenta primera parla.*) Li recordo que existeix un codi de conducta on es parla del decòrum, on es parla del respecte als altres diputats i diputades i, evidentment, en un marc democràtic, el respecte a totes les formacions polítiques. (*Persisteixen els aplaudiments.*) Per tant, hi ha afirmacions que no s'haurien de fer des del faristol d'aquest Parlament. (*Pausa.*) Si ja han acabat d'aplaudir, recordar que existeix un codi de conducta... (*Es reprenen els aplaudiments en el mateix sector de l'hemicicle. Pausa.*) Bé, si vostès creuen que aquest és l'exemple que hem de donar a la ciutadania del que és la política, crec que queden bastant desacreditats.

Hi ha unes normes de funcionament, i crec que el respecte a qualsevol persona, independentment de qui sigui que li toca presidir el Ple..., crec que es mereix un respecte. Així ho diu el nostre codi de conducta i, per tant, ens apella i ens interpella a tots els diputats i diputades. (*Aplaudiments.*)

I ara és el torn de rèplica del conseller, i té la paraula l'honorable Albert Dalmau i Miranda.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta. Moltes gràcies, diputada. Veig que la meua recomanació..., ha dit que per a vostè és un honor; li he de dir que per a nosaltres és una tranquil·litat, en tot cas. I l'altra, que és segura: li he dit que l'escoltem; vull dir que no cal que cridi des del faristol, perquè els diputats i diputades, gràcies a la tecnologia, doncs, ja ho sentim amplificat i, per tant, no cal que cridem per escoltar-nos els uns als altres. En fi.

Hi ha una qüestió de fons que té a veure amb el model de societat, amb el que nosaltres defensem, amb els valors i, des del meu punt de vista, té a veure amb l'ètica i la moral. Això, cadascú..., diguem-ne, lo últim, s'ho apliqui com vulgui. Vostès creuen que hi han ciutadans de primera i hi han persones, que vostès acaben tractant com coses, que tenen menys drets, diguem-ne, i menys raons per existir que d'altres. I la diferència no amb la meua formació política, no amb el plantejament del Govern, sinó amb la immensa majoria de diputats i diputades d'aquesta cambra, és que creiem que s'ha de tractar amb el mateix respecte i amb la mateixa dignitat qualsevol ciutadà que visqui en aquest país, vingui d'on vingui. (*Aplaudiments.*) Aquesta és la diferència entre vostès i nosaltres.

I són moltes les diferències ideològiques, són moltes les diferències de plantejaments que tenim en aquesta cambra els uns amb els altres, però ens uneix un principi bàsic, que és el respecte a la dignitat humana de qualsevol persona pel fet de ser-hi i d'existir. I aquesta és la diferència entre el seu grup i algun altre de la cambra, i la resta de diputats i diputades. I –l'hi he de dir– no entre la resta de diputats i diputades, entre vostès i el conjunt de la societat catalana, que no comparteix aquests posicionaments.

L'hi he de dir: no valen dades que jo li expliqui per combatre els seus arguments. Jo li puc explicar –l'hi he dit– quins són els reptes que afronta de fons el nostre sistema sanitari. Li he dit –l'hi he exposat– que, sent les llistes d'espera un repte que té el país..., amb un context demogràfic canviant per l'envelliment de la població, pels efectes del canvi climàtic, com poden veure, amb l'onada de calor, malgrat tot, amb l'esforç del Govern –no d'aquest, del Govern aquest i dels anteriors que hi han hagut– del país, dels seus professionals dels serveis públics, les llistes d'espera a Catalunya estem aconseguint contenir-les i, a més, reduir-les, perquè augmenta l'activitat, hi han més persones que van al sistema sanitari, i reduïm les llistes d'espera en aquells tractaments especialment més greus, com l'hi he dit, en el cas dels oncològics.

I, a més, li he exposat que, atenent quins són els barems i els criteris..., que, diguem-ne, sempre em diu: «No, és que hi ha 1 milió de ciutadans en llista d'espera.» Tant de bo fos zero. Voldria dir que la salut del país és excel·lent. Malgrat tot, vivim en un país de 8 milions, i hi han persones en llista d'espera. Lo important és que les atenguem amb els criteris que ens fixem, que són els estàndards de qualitat. Més del vuitanta, noranta per cent, tant en l'àmbit hospitalari com en l'àmbit de l'atenció primària, són atesos dintre d'aquestes finestres temporals. I és que així ho demostra la valoració que en fan els ciutadans, perquè si, diguem-ne, l'atenció que es presta en els serveis públics de Catalunya fos tan horrible com vostè la descriu, primer, no baixaria la doble cobertura sanitària, com l'hi he exposat, per primera vegada 4,6 punts, i no augmentaria la valoració que en fan els ciutadans i ciutadanes de Catalunya que són atesos al sistema públic de Catalunya.

Altra qüestió que podem debatre és quins són els reptes que té el país. Vostè comentava sobre les infraestructures sanitàries i els reptes que té. Jo ja sé que el país..., i ho sabem el conjunt de grups de la cambra i ho sap el Govern, quins són els reptes que té el país en matèria d'infraestructures sanitàries. Però que no ha vist que, fruit també dels acords pressupostaris a què hem arribat, fruit de l'acció que també hem recollit del testimoni de governs anteriors, hem inaugurat vint-i-cinc nous CAPs, centres d'atenció primària, al conjunt del país? És que jo... Pot anar a Pineda. Vagi a Pineda, veurà el nou centre d'atenció primària. Vagi a Sant Fruitós de Bages, que veurà el nou centre d'atenció primària. Esperis a després de l'estiu, que en podrem inaugurar vint-i-vuit més a partir de... Vagi a Almenar, on veurà el nou centre d'atenció primària. És que no ha anat vostè al Trueta? És que no ha vist l'esforç que està fent aquest Govern, que ha desbloquejat l'ampliació del Trueta, el nou edifici de consultes externes del Clínic, el nou bloc quirúrgic de l'Hospital de Móra, el nou bloc quirúrgic i de consultes externes al Trias i Pujol? Que no ha vist vostè el desbloqueig de l'ampliació de l'Hospital Clínic, el nou Verge de la Cinta, que crec que tindrem ocasió aquesta tarda de parlar-ne? I, per tant, aquest és l'esforç. Que no ha vist vostè el desplegament que ha fet el Servei d'Emergències Mèdiques al conjunt del país? És que vostès no han vist els 1.900 professionals que s'incorporen, de residència, a Catalunya?

I, per tant –l'hi he de dir–, aquesta és la fotografia real d'un país; d'un país que té reptes, evidentment, però amb un estàndard moral i d'atenció dels serveis públics que està molt per sobre dels que vostès utilitzen en les seves interpellacions parlamentàries. I l'hi he de dir: vostè ha dit que és un honor, i per nosaltres és una tranquil·litat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre mesures de prevenció, detecció i lluita contra la corrupció a Catalunya

300-00329/15

Tot seguit passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre mesures de prevenció, detecció i lluita contra la corrupció a Catalunya; presentada pel Grup Mixt. Per exposar-la, té la paraula la diputada Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Bon dia. Gràcies, vicepresidenta. Hi ha una manera molt estesa d'entendre la política –és la de parlar d'allò que durant generacions ha generat consens, evitar les qüestions que afecten bona part dels partits avui representats en aquest hemicicle i ajornar indefinidament els debats que poden incomodar el poder i qüestionar els llocs comuns del moment– que, si bé és legítima, no és la nostra. Aliança Catalana vam entrar en aquesta cambra per assumir la responsabilitat de portar al Parlament aquells debats que altres grups esquiven, no perquè ens agradi la controvèrsia, sinó perquè estem convençuts que la pitjor manera d'afrontar el problema és fingir que no existeix.

Hem interpellat aquest Govern sobre la presència del vel islàmic i hem demanat que aquest Parlament afronti sense por el debat sobre la proliferació de les mesquites i sobre la necessitat de garantir que qualsevol centre de culte desenvolupi la seva activitat dins els principis democràtics del respecte i l'ordenament jurídic. Hem posat damunt de la taula la crisi demogràfica que viu Catalunya, el descens de la natalitat, l'envelliment de la població i les conseqüències que aquests fenòmens tenen

sobre la sostenibilitat econòmica, social i nacional del nostre país i la insostenibilitat de l'actual sistema de pensions. Hem defensat la necessitat de recuperar la nostra sobirania alimentària, de protegir el sector primari, de garantir la continuïtat dels agricultors, ramaders i pescadors catalans, i de reduir la dependència exterior d'un món cada vegada més inestable.

Compareixem per plantejar una altra qüestió que, curiosament, genera consens, i molts no s'atreveixen a abordar-ne les causes: la corrupció a Catalunya. I és la nostra obligació política i moral posar en evidència aquelles pràctiques que, sense ser necessàriament delictives, van degradant lentament la qualitat de les nostres institucions, reproduint dinàmiques que converteixen el poder en una xarxa de dependències, de favors recíprocs i de fidelitats personals, que fan que la ciutadania arribi a la conclusió que les institucions han deixat de servir per al bé comú per començar a servir els interessos partidistes, corporatius o particulars.

Fa massa anys que la política catalana viu instal·lada en una contradicció permanent: d'una banda, tots els governs proclamen solemnement el seu compromís amb la transparència, el bon govern i la lluita contra la corrupció, però, per una altra banda, observem que no és així. Organismes que es multipliquen sense que ningú sàpiga exactament en què consisteixen i per a què serveixen; administracions cada vegada més grans, però no més eficients; càrrecs que canvien d'una institució a una altra sense abandonar mai l'òrbita del poder; persones que avui regulen el sector i que demà passen a treballar per a les empreses que ahir van supervisar; concursos públics que acaben beneficiant els mateixos operadors. Veiem subvencions, convenis repetits, fundacions afins, assessors eventuais, empreses públiques que escapen del control ordinari i organismes que semblen existir més per satisfer equilibris polítics que no pas per necessitats col·lectives.

Quan Aliança Catalana parlem de corrupció no ens limitem a casos que acaben davant dels tribunals; estaríem cometent un greu error. Perquè considerem que les nostres institucions i la salut democràtica en general no es degraden només pels delictes únicament que es poden jutjar; es degraden per pràctiques que poden ser perfectament legals i, tanmateix, profundament incompatibles amb l'ètica pública. Existeix, evidentment, la corrupció criminal; la que coneixem tots: la dels suborns, les comissions il·legals, la malversació, el tràfic d'influències o el finançament irregular dels partits. És la corrupció que apareix als titulars dels diaris, la que investiga la fiscalia i la que acaba, si s'escau, davant dels jutges.

Però existeix també una corrupció administrativa, molt menys visible i probablement molt més estesa. No necessita sobres plens de bitllets ni comptes bancaris a l'estranger, sinó que en té prou alterant lentament el funcionament normal de les institucions. I es produeix quan un procediment deixa de buscar millor candidat i passa a buscar el candidat més convenient; és a dir, quan un concurs deixa de perseguir la millor oferta, però comença a perseguir l'oferta prevista, o quan una empresa pública deixa de servir els ciutadans i comença a servir els interessos dels qui l'han creada. Aquesta corrupció no sempre es veu, no sempre deixa rastre penal, però va deformant progressivament l'Administració, fins al punt que acaba perdent la seva neutralitat.

I existeix una tercera corrupció, probablement la més difícil de detectar i que també és la corrupció més destructiva, que és la moral, aquella que apareix quan el poder deixa de sentir-se temporalment i quan els governs ja no es perceben com a administracions provisionals dels recursos públics, sinó com a propietaris de les institucions. I d'aquesta hi han participat bona part dels governs que formen aquest hemicicle: Junts, Esquerra, PSC, principalment. Aquest tipus de corrupció, extraordinàriament perillós perquè acaba transformant la cultura política, no comença quan algú roba, comença molt abans, quan una persona accepta exercir una responsabilitat pública sabent que no té ni la preparació ni l'experiència ni la independència necessàries per exercir-la amb rigor. A partir d'aquest moment, el càrrec deixa d'estar

al servei de l'interès general i passa a dependre inevitablement dels qui l'han nomenat. És precisament aquí on crec que ens trobem i que voldríem discutir.

Això és profundament injust, injust per a milers de servidors públics que cada dia exerceixen la seva feina amb professionalitat, honestedat i independència. I no ens equivoquem. Quan denunciem aquestes pràctiques, no estem posant en sospita la funció pública; el que denunciem és la instrumentalització política de la funció pública. Són dues coses radicalment diferents. Hi ha un altre fet igualment preocupant que sovint passa desapercebut –no pas per nosaltres ni per la major part de ciutadans–, que és la progressiva confusió entre Govern i partit. Les institucions democràtiques existeixen per servir el conjunt de la ciutadania, no els interessos electorals de cap formació política. Aquesta afirmació sembla tan evident que gairebé fa vergonya d'haver-la de recordar.

I tanmateix, és precisament aquí on moltes democràcies comencen a fallar. Quan la comunicació institucional es confon amb propaganda, quan els recursos públics serveixen per reforçar el relat polític del Govern de torn, quan organismes que haurien de mantenir una estricta neutralitat passen a actuar segons els criteris d'oportunitat partidista, quan determinades actuacions i entitats saben que la seva supervivència econòmica depèn de mantenir una determinada proximitat amb el poder polític, és quan es consolida la cultura de la dependència, una cultura on tothom sap què convé fer per continuar formant part d'aquest sistema.

És així com neix el clientelisme, que no necessita comprar voluntats, sinó que les acaba fabricant. Quan depèn permanentment del favor polític, difícilment podrà exercir amb plena llibertat la seva funció crítica, ja sigui l'empresari que sap que gran part de la seva facturació depèn d'aquests contractes, que s'ho pensarà dues vegades abans de denunciar irregularitats, o l'entitat, l'entitat o mitjà de comunicació que rep subvencions recurrents, que actuarà amb prudència davant de qualsevol decisió del Govern, o el directiu nomenat a dit, que serà conscient de que el seu futur professional depèn del mateix poder que l'ha designat.

Aquesta és la gran assignatura pendent a Catalunya. I hem de deixar de parlar de pràctiques aïllades i començar a desmuntar aquests autèntics ecosistemes que s'estimen com a habituals: les portes giratòries, les licitacions redactades a mida, el fraccionament artificial de contractes, l'ús abusiu de les subvencions direccionals, la proliferació d'organismes instrumentals o la manca efectiva de la rendició de comptes, que ja no són fenòmens independents, sinó que formen part d'una mateixa manera d'entendre el poder. Es reforcen mútuament i es protegeixen entre si, i tots responen a una mateixa lògica: augmentar la capacitat de decisió política mentre es redueixen els mecanismes de control. No ens enganyem amb el llenguatge que alguns anomenen «errors administratius o irregularitats o males praxis», sovint senzi-llament són trampes.

Moltes gràcies. Seguirà la interpellació, però no tinc temps de...

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputada, li he de dir que m'ha sorprès positivament el to de la seva intervenció i, tot i que crec que hi ha coses que vostès barregen amb les que no estic en absolut d'acord –i vostè ha començat fent una apellació al vel islàmic, que crec que no té a veure amb el fons de la qüestió que vostè porta–, vostè ens ha fet una reflexió de fons sobre algunes coses que interpel·len..., vostè ha dit la moral, bé, la governança del sistema del país.

Jo vull fer, en primer lloc, una declaració de principis, perquè crec que ens interpella el conjunt de la cambra i el conjunt de la societat. Cal fer una defensa estricta que la política i el servei públic no són corruptes, que els servidors i les servidores

públics no són corruptes i que la immensa majoria de la gent que ens dediquem al servei públic, ja sigui els que avui estem al Govern, ja siguin els que hi han estat abans, ja siguin els batlles i batllesses que hi ha al conjunt del país, regidors i regidores, la gent que està en els consells comarcals, no ho són; que són persones que estan al servei de la comunitat i al servei del país. Perquè ens farem un mal a tots plegats com a institucions si comencem a introduir, diguem-ne, el virus de l'ombra de dubte sobre tot i tothom. Perquè, a més, els hi he de dir, viatja en moltes direccions això.

Una altra cosa és la nostra actitud de contundència extrema davant dels fenòmens de la corrupció. I crec que sobre aquest element –a mi m'ho han sentit dir en moltes ocasions– sento personalment repulsa i indignació, justament, pel mal que fa a tantes persones que estem en aquest Parlament, que estem al capdavant de les institucions del país, servint justament el país. I crec que aquesta és una afirmació que nosaltres hem de fer, perquè recorro el país i parlo amb molts alcaldes i alcaldesses que –també els hi he de dir– n'estan tips, que el que volen és tirar endavant, tirar endavant el país, poder construir habitatges, desencallar una llicència d'activitat econòmica perquè s'instal·li una fàbrica en el poble, permetre que un projecte de regadiu funcioni... I aquest clima que a vegades es genera, que genera aquesta ombra de dubte sobre tot i tothom, no ens ajuda.

No obstant, crec que algunes de les reflexions que vostès han fet –l'hi he de dir– com a mínim són vàlides perquè les puguem discutir. Ara, el principal element diguem-ne de barrera sobre la qüestió és la llei. Avui, per sort, ens hem dotat d'un sistema de governança que aprofundeix sobre els controls en el conjunt del sistema. I, per tant, quan vostè parla de l'adjudicació de contractes públics, jo no hi estic d'acord –no hi estic d'acord. Cada dia s'adjudiquen al país milions de contractes públics i s'hi pot estar d'acord més o menys. L'estructura política intervé en l'orientació estratègica del disseny d'una política pública? Li asseguro que no, en absolut, en la designació d'una mesa de contractació, que a més saben vostès que, a més, està en mans dels professionals i dels servidors públics del país.

Ara bé, això no vol dir que no tinguem..., que tota la feina estigui feta. Això significa que encara tenim feina per fer, en alguns àmbits, de millora de la governança del país. I el Govern, en el marc del procés de reforma de l'Administració, n'ha apuntat alguns que crec que són importants –que crec que són importants– des del punt de vista d'aprofundir en la governança pública, en el nostre país, en diferents àmbits.

En el cas de les empreses del sector públic de la Generalitat, la introducció de la figura dels consellers i conselleres independents, dels membres independents, a raó –a raó–, diguem-ne, del que estan fent les bones pràctiques al conjunt del sector corporatiu a la Unió Europea i, per tant, prescindir del que en diríem «consellers i conselleres dominicals» per poder tenir la presència de membres independents en els consells d'administració per garantir el seu bon funcionament, perquè siguin un element de tolerància a la discrepància, de no ús de la informació com a arma de poder i, per tant, d'enriquir la governança del conjunt del sector públic. I, en aquest sentit, el Govern de la Generalitat ha pres un pas endavant sobre aquest element. Per cert, sense retribuir; sense retribuir professionals independents de molts sectors que exerceixen la seva tasca d'aportació, control i vigilància sobre el país.

L'altre –l'han apuntat–, sobre l'element de la professionalització de l'Administració pública. L'hi diu algú que defensa la política. Crec que els alcaldes i alcaldesses del país..., que la política té un sentit –té un sentit. Això no vol dir que creguem, a la vegada, que en la implementació de les polítiques públiques haguem d'avançar cap a un sistema més professionalitzat en l'Administració pública de la Generalitat. I és per això que el Govern ja ha dit que portarà en aquest Parlament la llei del directiu o directiva pública professional, que espero que compti amb el suport majoritari de la cambra, perquè, a més, respon a la petició i a l'acord. Hi ha el projecte de llei a l'acord, diguem-ne, amb el Fòrum d'Entitats de la reforma de l'Administració, que

han subscrit més de tres-centes entitats del nostre país i que, per cert, molts dels grups parlamentaris que aquí estem ho portaven en els programes electorals.

I, per tant, crec que aquest és un pas important que hem de fer. I l'hi diu algú que..., ja dic, crec que hem de poder empoderar també l'estructura política per prendre les decisions, perquè, escolti..., sembla allò del Rajoy, no?, «el alcalde..., los vecinos que escogen al alcalde». Vull dir, la gent ha votat el seu alcalde o alcaldessa i l'hem d'empoderar perquè pugui prendre decisions i perquè les pugui fer efectives. Evidentment, amb el control de la legalitat, però en la seva implementació..., hi ha molts alcaldes i alcaldesses que es queixen justament d'això. Hi ha molts alcaldes i alcaldesses que es queixen que justament ells, que són els qui tenen legitimitat democràtica, no poden tirar endavant les polítiques per les que han estat escollits, i veuen les dificultats no només, a vegades, de la pròpia estructura tècnica –també l'hi he de dir–, de tota la norma burocràtica que entre tots plegats hem fet.

I, en aquest sentit –l'hi he de dir–, ha de ser compatible empoderar l'estructura política amb el seu exercici de planificació estratègica, de decisió estratègica i, a la vegada, en la implementació de les polítiques públiques, avançar en lleis com la del directiu públic professional. Aquest és un element important que el Govern ha dit que posarà damunt de la taula.

Hi han altres qüestions que vostè ha comentat sobre els mitjans de comunicació i li dic que aquest Govern també portarà –no sé si..., abans de l'estiu, no; però després de l'estiu, ho espero..., que sigui la llei, per exemple, de l'Agència Catalana de Notícies, perquè ens sembla una anomalia democràtica que l'Agència Catalana de Notícies estigui en dependència directa del Govern i creiem que ho ha d'estar del Parlament. Podria haver passat abans? No ha passat. El Govern ho impulsarà en aquest sentit, justament amb la vocació de poder tenir un sistema de mitjans –també l'hi he de dir– més transparent i més professional.

Crec que aquestes són les reflexions de fons que nosaltres hem de fer en el marc d'algun dels processos que el Govern ha iniciat des del punt de vista de la reforma de l'Administració. També la llei de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, el reforç que estem fent des del punt de vista del nomenament de secretaris intervents. Crec que aquest és un debat que el país s'ha de permetre tenir. Ara bé, insisteixo en el que he dit abans: no ens farem un favor com a país, malgrat el soroll, les notícies, les realitats, afectin a qui afectin..., no ens farem un favor com a país si situem, davant dels ulls de la ciutadania, la política i les institucions com un espai de corrupció, perquè no és veritat.

És la política en aquest país la que va permetre reprendre la universalització del sistema de salut a casa nostra. No estava el meu Govern al capdavant, però va ser el conjunt de les forces parlamentàries que ho van impulsar. És la política, la que ha decidit impulsar transformacions en la xarxa hospitalària que he dit abans, en els centres d'atenció primària. És la política en aquest Parlament, la que, aprovant els pressupostos, ha decidit avançar en drets per al conjunt de la ciutadania o en infraestructures en el conjunt del país. I aquesta és una reivindicació que hem de fer: la política com un espai noble de servei públic en el país.

I ho dic en defensa del conjunt dels diputats i diputades de la cambra i del conjunt d'electes del país i del conjunt de servidors i servidores públics del país que estan en representació, diguem-ne, dels ciutadans i ciutadanes. I, evidentment, des de la repulsa a qualsevol cas de corrupció, a les pràctiques que no són correctes, a les fallades que té el propi sistema, la nostra tasca és també reivindicar la noblesa de la tasca a la que nosaltres ens dediquem, que no és cap altra que la de servir els ciutadans i ciutadanes del país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Hi ha una part que no he pogut acabar; després li faré comentaris sobre el que vostè m'ha dit, també.

Si posem alguns exemples en el debat, n'hi ha prou amb redactar un plec de condicions extraordinàriament específic i oficialment a qualsevol empresa que s'hi pugui presentar. El mateix succeeix també amb les fraccionaments artificials de les dades dels contractes. Si una prestació unitària es divideix artificialment i passa en diferents contractes menors, la qüestió no és si aquella pràctica és legal o no, que sí que ho és, la qüestió és si respectar l'esperit de la norma és coherent.

La mateixa reflexió és aplicable al sistema de subvencions. I aquí, particularment, és escandalós el que veiem. Sense deslegitimar-ho, les subvencions són una eina sovint imprescindible que haurien de permetre impulsar projectes culturals, socials, científics o econòmics que difícilment podrien desenvolupar-se sense el suport públic. Però el problema apareix quan aquest deixa de ser un instrument de política pública i es converteix en un instrument de política de dependència. Quan determinades entitats, com, posem pel cas, la DGAIA o la Fundació Resilis, que són les que més han sortit aquí –les hem triat a l'atzar, no per cap altre motiu; no hi vegin...– de manera reiterada i sense cap avaluació rigorosa, els resultats i els criteris objectius es difuminen darrere de conceptes excessivament genèrics o quan la renovació de les ajudes acaba depenent més de la proximitat institucional que no pas de l'impacte social dels projectes, estem davant d'una corrupció política que hauria sigut evitable.

Els organismes instrumentals, Catalunya els ha anat construint al llarg dels anys, amb una administració extraordinàriament complexa, amb un munt d'empreses públiques –societats mercantils, fundacions, consorcis, agències, observatoris, instituts, tota mena d'ens– i amb personalitat jurídica pròpia que conviuen amb l'Administració general.

Després hi ha les portes giratòries, que aquest és un fenomen que s'analitza únicament des d'una perspectiva ètica. Quan una persona que ha ocupat una responsabilitat pública passa immediatament a treballar a l'empresa directament afectada per les decisions que ella mateixa havia contribuït a adoptar, el problema no és la possible existència d'un conflicte d'interès, és més preocupant el missatge que es transmet a la societat. Totes aquelles pràctiques comparteixen una característica comuna: la dificultat d'exigir responsabilitats. Aquesta absència de rendició de comptes és probablement el fertilitzant més eficaç de qualsevol sistema corrupte dels que sustenten el poder, que haurien de saber que la presentarem en una propera moció i que hi poden votar favorablement, si volen.

Per això Aliança Catalana els hi proposem i els hi exigim el reforçament de la transparència pública exhaustiva en el temps de totes les adjudicacions, contractes i subvencions; nomenaments per mèrits i creació d'un sistema independent i transparent per a la selecció d'alts càrrecs i directius d'ens públics, amb proves objectives i comissions de selecció selectives mixtes entre tècnics i representants de la ciutadania; fi de les portes giratòries, establint un període de refredat d'almenys cinc anys perquè els càrrecs puguin optar a entrar a les posicions d'empreses relacionades amb la seva àrea d'influència; limitació salarial, topall retributiu per als alts càrrecs directius del sector públic, i reforma del finançament dels partits i grups parlamentaris, reduint dràsticament o eliminant progressivament les seves assignacions polítiques. Els partits s'han de finançar principalment de les quotes dels militants i donacions privades transparents i limitades, i sota el control estricte de la Sindicatura de Comptes. Independència dels mitjans a fi de les subvencions de mitjans privades. La Generalitat ha de poder donar suport a la llengua i la cultura catalana i ho ha

de poder fer finançant mitjans que depenguin del poder jurídic. L'òrgan independent antifrau amb els poders de veritat, i reforçar l'Oficina Antifrau. Reforma de la contractació pública amb les licitacions cent per cent electròniques, amb plecs estandaritzats, criteris d'adjudicació, objectius i major pes de la qualitat real.

I sobre la seva intervenció, no és l'ombra de dubte, vicepresident, és una evidència. Amb la contractació, una de les coses és com s'ha de fer, i l'altra és realment com es fa. Si no li discutim que s'hagi de legitimar els alcaldes; tot el contrari: clar que els necessitem, i ells ho necessiten. Els mitjans de comunicació no poden viure de subvencions, han de fer igual que l'empresa privada: si són autosuficients poden tirar endavant; si no, no, tret dels mitjans de la corporació audiovisual de Catalunya, que lo que sí que s'ha de fer és controlar en què es gasten els diners més del que s'està fent ara. Disculpeu.

Gràcies.

El president

Gràcies. Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputada, jo crec que, honestament –l'hi he dit abans–, crec que vostès a vegades equivoquen el diagnòstic i això no ajuda algunes de les propostes, tot i que d'altres, diguem-ne, puguin ser coincidents amb elements que formin part de debats que hi ha, en aquesta cambra.

L'hi he dit abans: s'escampa, especialment fonamentat per les formacions ultres, per les formacions populistes, pertot arreu, una ombra de dubte sempre sobre els serveis públics del país. Jo li dic que n'hi han algunes que són ideològiques i n'hi han d'altres que, bé, també ho són, però responen a interessos molt concrets que tenen a veure..., d'aquells que, diguem-ne, es volen fer amb el negoci que hi ha darrere dels serveis públics o convertir els serveis públics en un negoci. I després apareixen –l'hi he de dir–, diguem-ne, plataformes, grups, etcètera, que utilitzen informació pública que està justament al servei de la ciutadania en un acte de transparència, per tornar-lo en contra, a vegades, de les institucions. No l'hi dic per la intervenció que ha fet vostè. L'hi dic..., per exemple, no?, han aparegut aquesta colla de webs que criminalitzen les subvencions en el país. I ara tot el país en va ple com si, diguem-ne, una subvenció fos *per se* una cosa negativa al servei de la comunitat. I –l'hi he de dir– jo per això dic que hem de fer una defensa conjunta del sistema, perquè..., vaig intentar-ho fer en una intervenció anterior. La piscina de Ciutadella o de Sant Martí de Maldà, que vaig anar a inaugurar la setmana passada, és gràcies a una subvenció –és gràcies a una subvenció. El centre de dia especialitzat en malalties neurodegeneratives Els Pilars, de Tàrraga, és gràcies a una subvenció. La xarxa de reg a la Pobla de Massaluca és gràcies a una subvenció. Les plaques fotovoltaiques de Vallcebre és gràcies a una subvenció. El treball que estem fent amb les empreses, diguem-ne, o el sector agrari en les demarcacions del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre és fruit també de les subvencions que ens permeten els fons nuclears. I, per tant, crec que hem de poder, tots plegats, fer un debat acurat –acurat– sobre els recursos del país.

I hi han subvencions que ens permet la normativa establir-les per convocatòries obertes; d'altres no, perquè van a un col·lectiu específic o a una entitat específica. Si volem fomentar l'ús de la llengua a la Catalunya Nord, doncs, aquest Govern ha augmentat la subvenció a la Bressola. I crec que ho hem fet correctament. I ho vam poder fer primer amb una subvenció directa; gràcies, ara, que hi han pressupostos, amb una subvenció nominativa. I, en aquest sentit –ho dic–, forma part de la tasca que tenim al servei públic.

Després, hi ha la cosa –que, l'hi he de dir, és més propensa a les intervencions que contesto habitualment del Partit Popular que no de la seva, no?, aquesta cosa–..., els «xiringuitos», el «xiringuito»; que abans estàvem acostumats a *El chiringuito*,

que era una altra cosa, diguem-ne, una cançó de l'estiu. I ara, els «xiringuitos»; quan es fa referència a l'Administració és els «xiringuitos». I aleshores s'utilitzen consorcis, fundacions, etcètera. Vostès, quan entren a un centre hospitalari del país, veuen el logo del Servei de Salut de Catalunya. Ara, no es pregunten quina és la fórmula jurídica que hi ha darrere, no? Doncs aquesta és la gràcia del país: que vostès no saben com està organitzat, però està organitzat de la forma més eficient possible o de la forma de col·laboració més eficient possible.

Vostès, quan van a la Fira de Barcelona, el Consorci de la Fira de Barcelona és un «xiringuito» o no? La Fundació Mobile World Capital és un «xiringuito» o no? El Consorci Sanitari de Terres de l'Ebre és un «xiringuito» o no? Per tant, voler confondre totes les formes d'organitzar l'Administració amb aquesta cosa dels «xiringuitos» crec que tampoc fa un favor.

I, per tant, hi insisteixo, fem una reivindicació, el conjunt dels que estem aquí, en favor de la política, en favor del servei públic, amb totes les nostres diferències ideològiques, però no malmetem allò que ens uneix, que és el servei al país –des de les nostres diferències que puguem tenir, que són legítimes, de les diferents mirades–, perquè menystenim i fem mal a la confiança que la ciutadania té dipositada en les institucions.

I l'altra cosa és que assenyalem, que vostè ho ha fet, alguns dels reptes que tenim; en alguns podem coincidir, en altres no. Tenim un repte –l'hi he dit–, crec, en la professionalització de la direcció pública en el país? Sí, i el Govern portarà una llei sobre la qüestió. Tenim un repte sobre la major pluralitat en el cas, no?..., doncs, en l'ecosistema de mitjans de comunicació? Per això el Govern portarà la llei de l'Agència Catalana de Notícies. I crec, per tant, que aquest és el sistema –ho he dit– sobre el paper de l'Escola d'Administració Pública, sobre altres qüestions que tenen a veure amb la governança del conjunt del sector públic de la Generalitat. Aquest és el repte que tenim: permetre'ns avançar, des de les nostres discrepàncies i les nostres diferències, en un millor servei públic. I li he de dir que crec..., ho he expressat abans en el cas de la sanitat, un dels espais on més consorcis i fundacions hi han, diguem-ne, perquè és la forma descentralitzada que tenim de servir el conjunt del territori, atenent la nostra realitat; que els ciutadans així ho valoren, com he dit abans, augmentant la nota en l'atenció sanitària en el nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i deu minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa la lletrada major i el lletrat Joan Ridao i Martín.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bona tarda. Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió.

Abans de continuar amb l'ordre del dia, els he de comunicar una nova delegació de vot. El diputat Jaume Veray Cama, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, ha delegat el seu vot en el diputat Juan Fernández Benítez per a aquesta sessió plenària.

Interpellació al Govern sobre els riscos de seguretat que està generant a Europa i a Catalunya la ultradreta violenta

300-00325/15

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els riscos de seguretat que està generant a Europa i a Catalunya la ultradreta violenta. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, mirin, els disturbis racistes que van tenir lloc a Belfast fa unes setmanes constitueixen l'episodi de violència xenòfoba més greu viscut recentment a Irlanda del Nord i probablement al conjunt d'Europa.

Un atac intolerable i molt greu amb arma blanca per part d'un home amb nacionalitat sudanesa contra una persona que va quedar greument ferida va ser ràpidament instrumentalitzat per grups d'extrema dreta per fomentar l'odi i la violència contra comunitats d'origen migrant i, en especial, contra persones afrodescendents. Van transformar un delictes comès per una persona en una acusació general contra tot un conjunt de persones pel seu origen o pel seu color de pell. Va ser un greu cas de pogrom racista. Es van incendiar habitatges, vehicles i comerços, i moltes famílies d'origen migrant van ser evacuades per la policia.

Uns fets que van recordar el que es va viure a Southport el 2024 o a Ballymena el juny de 2025. De fet, fa un any, entre l'11 i el 14 de juliol de 2025, es va viure una situació molt similar a Torre Pacheco. Després de la intolerable i greu agressió d'un home de seixanta-vuit anys per part de tres persones, es va desenvolupar una estratègia molt similar a la que hem vist ara fa unes setmanes a Belfast. Responsables polítics d'extrema dreta vinculen l'agressió d'una persona per tres persones amb el conjunt de persones migrades i, en concret, amb les persones d'origen magrebí. En paral·lel, persones d'ultradreta violenta organitzades es van desplaçar a la zona dels fets per a dur a terme atacs violents contra persones migrants o contra establiments regentats per persones migrants.

La Guàrdia Civil, després d'aquests fets, va detenir com a responsable de les crides a les accions violentes a Torre Pacheco un veí de Mataró per formar part del grup d'ultradreta violenta Deport Them Now. Va ser detingut i es va obrir una investigació pels delictes d'odi i també d'organització criminal. El jutjat va considerar que hi havien indicis que Deport Them Now fos una organització criminal o una associació il·lícita. Al registre del seu domicili, de fet, es van trobar diverses armes, fet que posa de manifest l'existència d'un risc real i d'un potencial ús de la violència elevat susceptible de ser compartit o replicat per altres membres de l'estructura. Es tractava d'un grup amb presència a nivell europeu, amb un canal de difusió per Telegram, i que va operar de manera clara en relació amb els fets de Torre Pacheco.

Aquest grup va estar operant també a Catalunya, almenys entre els mesos de març i juliol de 2025. De fet, aquest grup va convocar manifestacions, en algunes amb cartells conjunts amb VOX, almenys a Terrassa, Sabadell, Barcelona i Mataró. Van tenir un grup de difusió a Telegram actiu en el que van operar de manera exactament igual que a Torre Pacheco, fent crides a fer ús de la violència i a atacar persones migrants. I van estar operatius amb aquest canal de Telegram aquests quatre mesos. Es van produir, com ja hem parlat en aquest Parlament, en aquelles dates actuacions violentes, com va ser l'atac a un local de kebab a Sabadell després d'una manifestació, es va atacar una mesquita a Piera, també un atac a un centre de menors i d'altres que es van produir durant aquells mesos.

Un any després d'aquests fets, només apareix a la causa una persona identificada per formar part d'aquest grup que pot ser considerat com a organització criminal i, per tant, només hi ha una persona identificada per formar part d'aquest grup.

I, consellera, costa d'entendre, si tenim en compte diversos fets: en primer lloc, que hi han fotografies on el detingut apareix amb una pancarta amb el lema «Reemigració» compartida amb d'altres persones que presumptament podrien formar part d'aquesta organització; en segon lloc, cal recordar que hi ha un informe realitzat pels Mossos d'Esquadra després d'una manifestació que va tenir lloc a Terrassa el 22 de març de 2025 en el que s'indica que es tenia coneixement de que alguna de les persones que formarien part de Deport Them Now serien persones ja conegudes per la seva ideologia d'ultradreta i neonazi, i la major part dels seus membres podrien estar residint a Sabadell.

Llavors, consellera, la pregunta aquí és clara: com pot ser que un any després només hi hagi una persona identificada per formar part d'una organització d'ultradreta violenta com Deport Them Now, que van estar actuant durant quatre mesos sense que ningú tanqués el seu canal de Telegram, on feien crides directes a la violència? A més, consellera, quants detinguts es van produir per l'atac a una mesquita a Piera ara farà un any també? Quants per l'atac racista a un kebab de Sabadell? Hi ha vincles entre els diferents fets?

A més a més, li volem preguntar també quantes organitzacions criminals o associacions il·lícites d'ultradreta violenta ha desarticulat el Cos de Mossos d'Esquadra durant l'any 2025 o l'any 2026. És més, també, consellera –i això va més enllà de les seves competències–, quantes sancions ha interposat l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-discriminació a persones vinculades a la ultradreta violenta a Catalunya en aquest darrer any? O, també, quantes sancions s'han incoat pel règim sancionador de la Llei de memòria estatal per humiliació a les víctimes en determinades actuacions d'aquests grups?

Consellera, som plenament conscients del seu posicionament davant d'aquest preocupant fenomen i també de la feina que està realitzant el Cos de Mossos d'Esquadra, però fem aquesta interpellació perquè considerem que cal fer passos clars per garantir que l'estat de dret actuï amb més efectivitat i amb més eficiència davant d'aquests grups d'ultradreta violenta que estan creixent al conjunt d'Europa i que amenacen elements bàsics de les nostres democràcies. Amb la informació que tenim a dia d'avui, considerem que cal actualitzar l'estratègia del cos, i en especial de la Comissaria General d'Informació. Els resultats no estan avalant l'actual enfocament. La sensació és que s'està treballant de la mateixa manera que es feia fa deu anys, quan tot era diferent tant pel volum del fenomen com per les maneres de actuar o pels riscos per a la societat i els nostres ciutadans.

L'activitat de la ultradreta violenta és considerada com una de les principals preocupacions des de la prevenció del terrorisme i dels extremismes violents. De fet, segons un informe d'Europol de l'any 2022, el terrorisme d'ultradreta és la segona amenaça després del terrorisme gihadista. Segons estableix aquest mateix informe, es planteja que els individus i grups violents d'ultradreta utilitzen, inciten, amenacen, legitimen o donen suport a la violència i a l'odi per promoure els seus objectius polítics o ideològics. Busquen transformar completament el sistema polític, social i econòmic segons un model autoritari i, en fer-ho, rebutgen l'ordre democràtic, els seus valors i els drets fonamentals. La misogínia, l'hostilitat envers les comunitats de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i *queer* i el rebuig a la immigració són actituds habituals entre els extremismes d'ultradreta.

Un concepte fonamental és el «supremacisme», és a dir, la idea de que un determinat grup de persones que comparteixen un element comú –la nació, la raça, la cultura, etcètera– és superior a tots els altres pobles. En considerar-se en una posició de superioritat, aquest grup creu que té el dret natural de dominar la resta de la població. De fet, els Mossos d'Esquadra l'any 2025 han rebut o han activat 161 alertes per processos de radicalització violenta; l'onze per cent d'aquests casos estaven vinculats amb la ultradreta. Segons dades d'alertes rebudes, tres es van incorporar...

una notificació a Fiscalia..., l'obertura de diligències penals d'aquestes tres eren per grups d'ultradreta violenta.

I en aquest sentit sabem, consellera, que l'estratègia ha de ser compartida i que cal una implicació major també per part de fiscalia i del poder judicial, però sí que considerem que no s'està fent prou. Mirin, fa unes setmanes es va realitzar el festival neonazi de música Chaos in the Sun a una masia privada de Santa Susanna que podria estar vinculat amb perilloses organitzacions d'ultradreta violenta. Més enllà de la polèmica per la permissivitat administrativa per a la seva realització, quines actuacions policials es van dur a terme? S'ha pogut desarticlar alguna organització que hi va estar present i que està actuant al conjunt d'Europa?

També, ara fa només dues setmanes, l'organització d'ultradreta violenta Núcleo Nacional es va manifestar a Barcelona davant de la seu de la *delegación* del Gobierno. Aquesta organització a les seves xarxes parla de «guerra per recuperar el carrer a Catalunya», fan crida a les actuacions violentes contra ciutadans i ciutadanes, porten indumentària propera a l'esquadrisme encaputxat. Consellera, sabem en quants atacs violents han participat, quants atestats s'han obert per Mossos per la seva incitació a l'odi i a la violència clara, directa i violenta que fan a les xarxes socials? Soc conscient de que s'han produït detencions puntuals per fets concrets, com pintades amenaçadores, però entenem que cal més capacitat i més determinació per fer valdre l'estat de dret davant d'aquest tipus de grups. I, de fet, van fer una humiliació cantant un himne de la División Azul. I a quantes persones se'ls ha incoat un expedient sancionador per la llei estatal de memòria? I ahir vam saber també que el Menjador Solidari Gregal, del Besòs, ha denunciat reiterats atacs feixistes que han culminat amb l'incendi d'una de les seves furgonetes.

Considerem, consellera, com ja li hem dit, que la situació a nivell europeu és preocupant. I considerem que cal un canvi en la estratègia que s'està duent a terme a Catalunya per part dels diferents actors, però també entenem que per part del Cos de Mossos d'Esquadra, perquè no hem d'arribar a un dia en què tinguem una situació com la que se va viure a Torre Pacheco o la que hem viscut a Belfast per actuar. Han de sentir que l'estat de dret estarà sempre per damunt de la violència d'aquells que la volen fer estendre contra persones pel que són, pel seu origen, per la seva religió o per la seva condició o orientació sexual.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies, president. Bona tarda a tothom, membres de la Mesa i diputats i diputades. Agrair-li la interpellació al diputat Berrio, perquè crec que és un tema oportú per poder-lo abordar aquí en el Parlament de Catalunya, i, sobretot, expressar que compartim la seva preocupació, no només des del Departament d'Interior i Seguretat Pública, sinó des del conjunt del Govern.

Perquè en la seva darrera part de la interpellació feia referència a aquesta necessitat de coordinació. Coordinació que expressa en diferents nivells, en el món local en primera instància també, perquè són els que acullen molts dels esdeveniments que, malauradament, tenen relació amb conductes i/o associacions que fan proselitisme dels principis reaccionaris i violents d'una extrema dreta fora de qualsevol marc democràtic. Per una banda, món local, permisos i altres. Important incidir en això, en aquesta coordinació.

I important també coordinar-nos amb els diferents departaments –també ho deia en la seva interpellació– amb relació a les qüestions vinculades amb la incitació a l'odi per discriminació sexual, d'orientació sexual o de gènere, o també fins i tot des del punt de vista de la memòria, actes que van en contra de la protecció de la

memòria històrica del nostre país, doncs, també amb Justícia. Per tant, compromís del Govern.

Jo a la primera part de la meua de la meua interpellació remarcaré quines crec que són les idees força que hem de compartir avui aquí arran del debat que vostè ha propiciat, que és que l'auge de la ultradreta violenta representa clarament una amenaça que soccava la confiança en les institucions, l'estabilitat i la pau social. I són tres elements per mi cabdals perquè, òbviament, part de la feina que hem de fer des de l'àmbit de la seguretat és preservar aquesta convivència, aquesta cohesió social i aquesta pau social. I, per tant, ens interpella no només al Departament d'Interior, però ens interpella en aquest cas també al Departament d'Interior. Per tant, en primera instància, compromís ferm del departament en la lluita contra l'auge dels extrems violents i també contra l'auge de l'extremisme violent de la ultradreta.

Bàsicament, Mossos d'Esquadra treballa en una estratègia de prevenció i detecció primerenca, que són els pilars habituals de la feina que fa en aquest cas la Comissaria General d'Informació, però no només la Comissaria General d'Informació, sinó en la seva globalitat el cos, per registrar i per poder tenir accés a aquesta radicalització, que, com bé sap, en els entorns digitals és on tenim a hores d'ara la principal font quant a la lluita preventiva. És a dir, part de la lluita preventiva que està fent Mossos d'Esquadra a hores d'ara està en l'àmbit digital, on tenim les primeres alertes, on hi pot haver la voluntat de captació especialment de perfils més joves, que són els que es mouen en les xarxes socials i, òbviament, en els entorns digitals.

Ja he incidit en la importància de l'enfocament interdisciplinari, és a dir, coordinació de tots els departaments de la Generalitat, coordinació també amb els estaments de la fiscalia i la judicatura perquè els expedients que s'obrin puguin avançar en la direcció adequada. I, per altra banda, des del punt de vista del Departament d'Interior, tenim un pla específic per fer front a tota aquesta activitat de la ultradreta violenta que està fonamentat especialment en tot lo que és un model d'investigació policial que treballa de forma coordinada amb la resta de forces i cossos de seguretat de l'Estat però també en l'àmbit europeu, i així també, doncs, la formació especialitzada necessària. És veritat que tenim el repte de tenir més eines i més garanties, i aquí hi ha un recorregut de millora que després, si no tinc temps en aquesta primera part, abordaré en la segona part de la resposta a la seva interpellació.

Actualment, com deia, un dels perills més significatius juntament, doncs, amb el gihadisme –vostè també hi feia referència en la seva intervenció– és el nacionalisme i supremacisme blanc que hi ha al darrere de tota l'estratègia de l'extrema dreta violenta. El fenomen clarament està vinculat o alimenta un procés de polarització social i de radicalització social. Pensem que en el cas de Catalunya actualment ens trobem en nivell 2 sobre 5 d'alerta terrorista respecte a la ultradreta violenta.

Per altra banda, aquests moviments –ja ho hem anat repassant al llarg de la seva intervenció i en aquesta primera part– menyspreen tot el sistema democràtic, el fonament del respecte als drets de les persones. És un xoc frontal contra allò que forma part dels elements simbòlics també de la convivència que s'expressen en qualsevol plaça, barri, en qualsevol ciutat de Catalunya i, òbviament, d'arreu del món, no?

Els grups de la ultradreta, bàsicament, d'acord amb l'anàlisi que nosaltres hem elaborat, el que intenten és sobretot generar factors d'inestabilitat política, de polarització, posen la immigració com a mal de totes les problemàtiques que es poden tenir a nivell social, a nivell de relacions veïnals..., és a dir, fan culpables les persones immigrades que conviuen amb nosaltres de la delinqüència en general, sense discriminar, en aquest cas, el que vol dir ser delinqüent, que no té res a veure amb la seva procedència, del fet de poder ser una persona immigrada. I això és habitual i ens ho trobem habitualment, encara que no sigui de forma violenta, i és una manera d'alimentar un discurs que juga amb l'imaginari de les persones generant desconfiança i por.

Quan es fa el salt perillós, que és articular mecanismes de polarització i d'ús de la violència en aquest procés d'estigmatització de determinats col·lectius, òbviament això entra en un xoc frontal contra els drets humans. I aquí és on hem d'articular, doncs, tota aquesta estratègia social i política, que no és només policial. No és només una feina policial: no ens podem conformar amb que sigui només la policia qui actua, sinó que necessitem un compromís transversal, ampli, del conjunt de la societat, que puguem treballar en l'àmbit educatiu per prevenir i actuar davant d'aquestes conductes.

És un fenomen, també ho deia vostè, global, que s'expressa al conjunt d'Occident especialment, que treballa amb unes línies estratègiques comunes, que hi ha una difusió contínua i constant de *fake news* en l'entorn digital. I, òbviament, centren part dels seus atacs en la immigració. Vostè feia referència a un incident que es va produir, un incident greu, d'una persona que era del Sudan, però, òbviament, a partir d'aquí es va aprofitar per estigmatitzar a tot el col·lectiu de les persones immigrades o associar-les a que són potencialment terroristes o tot el que habitualment ja sabem que succeeix.

En el cas del Cos de Mossos d'Esquadra, doncs, nosaltres estem treballant amb una estratègia a tres nivells. La prevenció, especialment prevenció en l'entorn digital. Això ens permet sobretot poder identificar, abans de que tinguem situacions més complicades, actituds que són susceptibles d'activar una alerta i poder actuar. Per altra banda, també treballem amb intel·ligència policial, és a dir, s'han intensificat els esforços per detectar i desarticular aquestes organitzacions. I, per altra banda, també amb plans estratègics integrals, que no només estan seguint el fet concret i puntual, sinó intentant comprendre el fenomen per poder actuar amb més eficàcia.

Part d'aquesta feina depèn de la Comissaria General d'Informació, com deia; no només, però una part important de l'impuls de les investigacions, també en els entorns digitals, es fan des de la Comissaria General d'Informació. Aquí es treballa en casos d'amenaça per a la seguretat, per a l'ordre públic, per al marc de drets i de pau social del qual ens hem dotat en un sistema democràtic. I a través de la Comissaria General d'Informació tenim capacitat especialitzada per identificar, analitzar i valorar aquesta tipologia de fenòmens, per una banda, i, sobretot, prevenir, investigar i perseguir aquelles conductes que són susceptibles de rebre actuació policial, no?

En aquest sentit, des de l'àmbit de Mossos d'Esquadra es treballa en la coordinació de diferents elements que juguen un paper important més enllà de lo que seria pròpiament la Comissaria General d'Informació. Per exemple, totes les oficines de relacions amb la comunitat, proximitat, xarxes de col·laboració i intervenció també ens faciliten informació, fan bolcatge d'informació en aquesta estratègia primerenca de prevenció i de detectar alertes que són susceptibles de la intervenció policial.

També hi ha una coordinació amb el CITCO, amb el Centre d'Intel·ligència contra el Terrorisme i el Crim Organitzat, que aquí hi ha reunions del que és la mesa de valoració de les amenaces i intel·ligència per fer un seguiment d'aquests grups i individus d'ultradreta. Després, en el marc de la Comissió Europea existeix el Hub de Coneixement sobre la Prevenció de la Radicalització, que aquí també hi ha intercanvi d'informació sobre extremismes violents associats a l'extrema dreta. I, per altra banda, tenim la Conferència Transnacional, on també nosaltres col·laborem i participem sobre extremismes violents de motivació ètnica o racial en sessions de treball, on nosaltres també tenim representació i col·laboració amb la resta de forces de l'Estat.

En la línia de la prevenció, com a dades i resultats del Cos de Mossos d'Esquadra tenim que s'ha fet un total d'un vint per cent més de jornades formatives al llarg del 2025 per poder incidir en l'especialització en tot el que té a veure amb la tasca preventiva. També s'han fet 243 formacions en àmbits educatius, de protecció de menors, esportius, religiosos, serveis socials.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)
I continuaré després, perquè se m'ha acabat el temps.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Consellera, agraeixo les seves respostes. Mirin, jo volia fer en aquest inici de la segona part de la intervenció una reflexió. Jo crec que aquesta mateixa lògica que s'ha seguit a Belfast, en la que quan hi ha una persona que comet un acte delictiu o qualsevol altra actuació que pot ser reprovable per tota la societat..., hi ha una part d'aquest Parlament que el que fa és assenyalar exclusivament quan es tracta d'una persona no blanca i que, a més a més, no té la nacionalitat espanyola, i dic les dues coses perquè fan les dues coses.

Es va fer, per exemple, fa uns dies amb l'incendi de Tiana que es va produir. Hi va haver diputades, en aquest cas una diputada d'Aliança Catalana que no està aquí en el dia d'avui, que va assenyalar aquesta persona i el seu col·lectiu, suposadament per ser una persona negra, com a responsable de les situacions que estem vivint. Ho hem vist en in comptables ocasions. I només s'han de veure les xarxes socials, directament, d'alguns diputats o d'altres xarxes com Barrios Seguros, on sistemàticament vostès lo que estan fent és dir a la gent que, quan passa un acte delictiu i és una persona que no té la nacionalitat espanyola, el que cal és posar el focus en aquestes persones, i vostès ho estan fent.

I jo, mirin, estic absolutament en contra del que vostès fan, però del que parlem avui és d'un pas més. Hi han organitzacions d'ultradreta violenta que aprofiten aquest marc i aquest context que algunes organitzacions també en aquest Parlament estan creant per exercir de manera directa la violència i per incitar de manera clara a l'odi i a la violència contra alguns col·lectius. Alguns assenyalen, i entenc que, en aquest sentit, seria important que aquest Parlament es pronunciés de manera clara i directa, com ho hem fet en altres ocasions altres grups parlamentaris, contra qualsevol ús de la violència contra qualsevol ciutadà, sigui pel motiu que sigui. Això en aquest Parlament encara no ha passat i crec que és molt important. *(Algunes aplaudiments.)*

I, consellera, amb relació a l'estratègia policial amb la ultradreta violenta, entenc que s'està fent molta feina –entenc–, però jo li dic..., i també soc advocat i he exercit acusacions en diferents moments, i a vegades tinc ganes de deixar de fer la meua feina de diputat i posar-me a fer querelles. I això no ho he de fer, jo. Això no ha de fer la societat civil, per exemple, Acció contra l'Odi, que ho està fent de manera molt clara i molt directa. Això ho ha de fer el Cos de Mossos d'Esquadra.

El que no pot ser és que haguem tingut persones com el líder de Desokupa dient de manera sistemàtica i directa..., fomentant l'odi i la violència contra sectors de la nostra societat. El que no pot ser és que tinguem Núcleo Nacional, que se manifesten com si fos un esquadró absolutament feixista, i que estiguin cridant a defensar i a recuperar Catalunya barri a barri cridant a la violència i que no hi hagi conseqüències, no només pels fets concrets que han de sentir..., i que han de saber que l'estat de dret estarà allí cada cop que facin ús de la violència, sinó que també hem d'estar allà cada cop que cridin a fer ús de la violència contra els nostres ciutadans i les nostres ciutadanes, perquè és l'estat de dret el que està en joc, perquè si no actuem a temps en un moment en el que estan en auge, en un moment en el que tenen xarxes internacionals fortes, poden créixer i després podem patir unes conseqüències que siguin encara més greus.

Per això, consellera, jo crec que vostè pot liderar aquest nou impuls dins del Cos de Mossos d'Esquadra, i també una estratègia compartida amb el conseller de Justícia, perquè puguem dir que hem actuat de manera suficient i de manera eficaç quan es fa ús de la violència de manera directa, però també quan es fa a través de les xarxes socials.

I vull dir una cosa molt clara. Parlem molt de discursos d'odi. Està bé, hem de sortir d'aquest marc. Però el que és veritablement perillós és la producció de delictes d'odi quan es fomenta de manera directa i clara l'odi contra sectors de la nostra societat, i això està passant. I és molt important que tant en aquest Parlament..., i la Mesa d'aquest Parlament pugui diferenciar quan estem davant de paraules gruixudes o quan estem davant d'atacs directes a companyes, assenyalant-les i posant-les a la diana, i, de la mateixa manera, és molt important que ho faci el Cos de Mossos d'Esquadra quan estem davant de delictes d'odi directes contra sectors clars de la nostra societat, perquè hem de defensar la integritat física i la integritat moral i la seguretat de tota la ciutadania. I és una cosa que ara mateix està en joc, i cada cop la gent té més por de fer segons quines coses, com presentar-se a política, com denunciar, com estic fent jo, organitzacions com Núcleo Nacional, o sortir pel seu carrer o sortir pel seu barri en segons quins contextos on hi han grups..., on directament estan assenyalant sectors concrets de la nostra societat.

Llavors, el que esperem del Govern és que estigui a l'alçada. I són molt importants les mesures educatives, les mesures de prevenció que vostè ha anunciat i també les detencions que s'han realitzat, però el que considerem és que cal un pas més. I el que no pot ser és que un any després estiguem, després de tot el que ha fet *Deport Them Now* a Catalunya, només amb una persona identificada. Això no pot ser.

I esperem que de cara al futur puguem –i acabo– garantir i puguem dir que hem pogut avançar, que hem fet descendir els delictes d'odi i que també hem pogut desarticular aquestes organitzacions d'ultradreta violenta que van més enllà del que fa l'extrema dreta. I per això crec que cal una unanimitat clara i sistemàtica en aquest Parlament contra l'ús de la violència per aquests grups.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre a la rèplica, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Sí, gràcies. Continuo on m'havia quedat. Estava repassant el que s'està fent des de l'àmbit de la prevenció, que eren aquestes 243 jornades de formació a diferents àmbits, que han arribat a un total de 6.344 professionals. Això, en tot lo que és la dimensió de sensibilització i, sobretot, de reforç de tota l'estratègia preventiva.

També hi ha tota una sèrie d'accions destinades a la retirada –retirada justificada– de continguts de radicalismes violents en el conjunt de les xarxes socials. L'any passat es van retirar més de dos mil continguts relacionats amb plantejaments d'extremisme violents especialment dissenyats per a menors, per a persones joves especialment, que són els que són..., els que poden ser més susceptibles de quedar contaminats per aquestes estratègies allotjades especialment a les xarxes socials. Per altra banda, ja he dit abans que estem treballant en una estratègia i una plataforma de coneixement i cooperació, que és el Hub de Coneixement sobre la Prevenció de la Radicalització.

I vostè abans, en la seva primera intervenció, també ha fet referència a algunes dades de prevenció que jo ara repassaré. Hem tingut un total de 204 alertes, 161 processos de radicalització violenta, quaranta-set casos d'impacte educatiu i social per aquest vincle i aquesta correlació que es dona especialment d'interès amb la població més jove. Es van detectar en estadis primerencs, és a dir, no van arribar a ser una amenaça. Un onze per cent d'aquests casos, vostè ho ha dit, estaven relacionats amb moviments d'ultradreta; un seixanta-dos, amb gihadisme, i un vint-i-u per cent, amb un impacte clau en l'educació i en la cohesió social. Tretze alertes van ser notificades a la fiscalia, tres d'elles –també ho ha dit vostè, però ho remarco en la meua intervenció– vinculades a l'àmbit de la ultradreta. D'aquí la importància, i ho compartim, de millorar tota aquesta col·laboració entre les investigacions policials i l'acció que es fa des de l'àmbit de la fiscalia i la judicatura.

El conjunt d'investigacions que porta fent el Cos de Mossos d'Esquadra des del 2023 fins a 2026 és..., a partir de les diferents unitats es realitzen investigacions, detencions arran de casos vinculats a aquest extremisme. S'han acumulat, des del 2021, seixanta-tres investigacions i quaranta-cinc detinguts. La Unitat Central de Delictes d'Odi i Discriminació de la Comissaria General d'Informació ha incrementat les investigacions vinculades a la ultradreta: quaranta-una investigacions tancades des del 2021. Tenim: 2021, dues investigacions; 2022, set; 2023, sis; 2024, catorze; 2025, dotze.

Per altra banda, tenim les investigacions i les detencions vinculades a la ultradreta que es realitzen per les àrees d'informació territorial, que també les hem reforçat en el darrer concurs de Mossos d'Esquadra –després hi faré referència. El 2023 vam tenir vuit investigacions, amb dos detinguts; 2024, quatre investigacions, amb disset detinguts; el 2025, tres investigacions que encara estan en curs –algunes d'elles poden estar relacionades amb algun dels elements que vostè apuntava en la seva intervenció del grup *Deport Them Now*–; el 2026, tres investigacions en curs, amb sis detinguts. I, òbviament, la Unitat Central d'Investigació d'Extremistes Violents, que està incidint especialment en investigacions per delictes d'odi, ha realitzat investigacions vinculades amb l'extrema dreta: el 2023 en va fer una, amb setze detinguts; 2024, una investigació, amb tres detinguts, i el 2025, dos investigacions, un detingut i un investigat per aquestes raons.

Elements que estan formant part de la nova estratègia que el Cos de Mossos d'Esquadra està desplegant per reforçar la seva capacitat investigadora i també fer una revisió profunda del model d'investigació. El juliol del 2025, la Prefectura de Policia va anunciar la creació d'un grup de treball que està impulsant aquesta profunda reforma del model d'investigació criminal. S'han creat deu àrees de revisió del model; cadascuna afecta algunes de les perspectives necessàries dintre dels processos, i una d'elles també està relacionada amb totes les qüestions que estem abordant avui aquí, en aquesta interpellació. De fet, ja s'ha convocat i s'ha resolt el concurs d'oposició de la branca d'investigació, amb 834 places, amb els efectius ja incorporats, que això dona una dimensió de creixement de tot el personal especialitzat en investigació molt important per poder fer aquesta tasca i, sobretot, donar-li continuïtat.

Per altra banda, també s'han ofert quaranta-sis llocs de treball per a l'especialitat de seguiment i vigilància que s'ha convocat, i nous processos de selecció que estan especialment destinats a l'especialitat d'informació, de mitjans tècnics i d'anàlisis i tot lo que té a veure amb la millora –òbviament, per fer atractives aquestes especialitats– de les condicions laborals d'aquest personal.

Em queda molt poc temps. Ha fet algunes qüestions que, si vol, les podem respondre amb més detall a través de preguntes, si les entra com a bateria de preguntes, perquè no tindrè temps. Agrair-li de nou la interpellació. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I, sobretot, el compromís del Govern des d'aquesta perspectiva transversal, també amb els grups de l'oposició, doncs, per treballar en quelcom que ens ocupa. I ja sap que parlem a vegades d'aquesta qüestió, i totalment disposada a col·laborar amb el seu grup i amb tot l'arc parlamentari per combatre una de les principals amenaces que a dia d'avui té el nostre sistema democràtic.

Gràcies.

El president

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el turisme.

Interpel·lació al Govern sobre el turisme

300-00326/15

És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats... Avui parlarem de turisme, perquè afronta reptes molt complexos, i molt més complexos que els de fa uns anys, no? Competim amb moltes ciutats no només per atreure visitants, sinó per atreure valor amb aquests visitants –talent, inversió, congressos...– i competim amb ciutats grans europees i globals que estan definint estratègies molt ambicioses per posicionar-se com a destinacions de gran qualitat.

A aquesta competència entre ciutats s'hi afegeix un context geopolític que cada vegada és molt més incert: conflictes internacionals, tensions comercials, canvis en les aliances estratègiques, reordenació dels fluxos, canvi també de les demandes i una demanda cada vegada més exigent. Per tant, el repte avui en dia respecte al turisme no és només créixer, créixer en valor, sinó adaptar-se, anticipar-se per poder competir millor.

I, malauradament, les polítiques del Govern no estan a l'alçada d'aquests reptes. No només no hi ha una política turística a Catalunya, sinó que a Catalunya hi ha una política que..., es governa en contra del turisme. I es governa en contra del turisme perquè l'únic que s'ha fet fins ara ha sigut incrementar els impostos.

I vostè, senyor conseller, ha comprat el relat dels Comuns en el sentit de concebre el turisme com un mal a superar –en aquest cas, criminalitza el sector– i, per tant, també que s'installi la turismofòbia a Catalunya. I ho han fet amb l'increment de la taxa turística, que està restant competitivitat al sector i ha obert la porta a recàrrecs turístics i ara planteja triplicar el recàrrec als creuers de curta estada a la ciutat de Barcelona. Per tant, nosaltres rebutgem convertir el turisme en un problema ideològic, en una simple font de recaptació.

El que demanem és una política turística ambiciosa, equilibrada, realista, que reconegui el pes fonamental que té el turisme en la nostra economia i que sigui capaç de gestionar-lo millor. El gran repte és gestionar bé el turisme, incrementar la qualitat de l'oferta i aprofitar tot el potencial econòmic, social i cultural que té el turisme per generar cada vegada més riquesa.

Nosaltres, des del Grup Popular, lo que li vam demanar ja fa molt temps en la comissió i que no s'ha complert és una nova llei de turisme que veritablement reculli un marc afavoridor per tenir aquest turisme de qualitat, i amb el sector turístic. I tampoc ha presentat el pla territorial sectorial de turisme. Hi estan treballant des de fa un any, però encara no l'han presentat; nosaltres li demanem que ho faci amb celeritat. I articular una política de suport al turisme per tenir la capacitat de posicionar-nos com unes ciutats i territoris d'alt valor afegit, de qualitat, i tenir aquesta capacitat d'atreure el bon turisme i també assumir aquests reptes.

Pel Partit Popular el turisme és un motor econòmic: és el dotze per cent del PIB, genera més de 400.000 llocs de treball. I tenim una indústria turística potent, però principalment formada per petites i mitjanes empreses que requereixen molt més suport perquè s'han de modernitzar, s'han d'adaptar, han d'introduir la intel·ligència artificial, s'han de digitalitzar, i no tenen aquest suport per part del seu departament. I, per tant, aquesta és una necessitat important. Perquè el turisme genera molta riquesa –com hem dit, el dotze per cent del PIB–, té uns beneficis directes als hotels, la restauració, etcètera, al transport, la cultura... Una part de la cultura es finança i es pot mantenir gràcies als visitants, gràcies als turistes, que, si no, molts equipaments no es podrien mantenir al nivell que avui en dia estan. Per tant, també genera molts avantatges indirectes, i també en l'alimentació, la indústria, la tecnologia... Per tant, nosaltres hem de tenir una estratègia definida de turisme per saber quin turisme

volem, on volem que arribi el turista i quina qualitat de turisme volem. I, a partir d'aquí, això s'ha d'anar graduant per tal de fer-ho compatible amb la gent que viu a les ciutats, però també amb aquest turisme.

El Partit Popular té una estratègia definida respecte al turisme. El model turístic del Partit Popular és un turisme de qualitat, ben gestionat, compatible amb la vida quotidiana dels ciutadans i, a més a més, amb tots els equipaments turístics i tots els recursos d'allotjament turístic que avui en dia hi ha. I no hi sobra ningú. I tampoc hi sobren els apartaments turístics, perquè són necessaris per a una part del turisme, com el turisme familiar i el turisme de negocis, que, si no, es pot perdre, perquè tothom sap que venen els equips dels congressos, dels grans esdeveniments tecnològics, abans, a pisos turístics, i si desapareixen es pot perdre aquest turista, i s'està posant en risc.

Per tant, des del Grup Popular considerem que calen tots els recursos. I el que cal tenir és una administració afavoridora que doni suport al sector i una aposta clara per la qualitat –una aposta clara. Hem de passar del debat de no només els turistes que volem, sinó quin turista volem i què fem per tenir una estratègia orientada a tenir qualitat. La imatge de Catalunya com a destinació de qualitat requereix molta més seguretat, requereix espais públics molt cuidats, amb molta més neteja, molta més inversió i una actuació ferma contra l'incivisme. Per tant, això són àmbits transversals en els que cal actuar. I el Govern en aquest cas no fa una política en aquest sentit; moltes declaracions, però no una política ferma en aquest sentit.

Nosaltres també creiem, senyor conseller, que hem de potenciar i ens hem d'aprofitar més de la marca de Barcelona. És la porta d'entrada del turisme de Catalunya, i hem d'aprofitar-nos-en més per després redistribuir el turisme per tota Catalunya i connectar molt millor Barcelona amb la Costa Brava, Costa Daurada, el Pirineu, les Terres de l'Ebre... I també potenciar la connexió amb tot el turisme enogastronòmic, en el sentit del Penedès, el Priorat, l'Empordà, Alella..., totes aquestes poblacions. Han d'haver-hi aliances entre la Generalitat i els ajuntaments perquè pugui ser molt més efectiu.

Per tant, el repte no és expulsar el turisme, el repte és gestionar-lo bé i fer que tothom vegi aquesta oportunitat, perquè el turisme deixa riquesa, genera capacitat de finançament de centres, com poden ser tots els centres culturals, i connectivitat. Una part de la connectivitat de l'aeroport és gràcies al turista, perquè moltes rutes no serien viables si no tinguessin l'increment d'utilització per part dels turistes, i aquí hi perdrien els negocis, perdrien inversions i perdrien també molts destins.

Per tant, s'han de crear continguts, és la manera de seleccionar un turisme de qualitat i un turisme d'alt valor afegit. I el contingut, com es genera? Amb la cultura, el patrimoni, la gastronomia... I tot això sí que s'està fent, hi han indústries que hi estan treballant, i vostè ho sap molt bé –les fires, els congressos–, però cal més suport i molta més ajuda perquè veritablement es tradueixi en uns grans actius. I, per tant, nosaltres des d'aquesta visió considerem que cal fer un major esforç.

Per altra banda, es requereixen estratègies també per millorar tot el turisme rural. El turisme rural requereix més suport. Les petites i mitjanes empreses familiars que estan treballant per adaptar-se, per fer totes aquestes transicions digitals..., tot això requereix més suport del departament, i no tenen plans en aquest sentit. Igual que tota l'economia blava, també se'n pot beneficiar tota la part de la costa. És un actiu important a tenir en compte a l'hora d'afavorir aquest turisme.

I es necessita una administració facilitadora. Des del Grup Popular diem que es requereix una administració que faciliti, que s'elimini tanta normativa, tanta càrrega, tantes obligacions, tants impostos, tanta lentitud a l'hora de poder aconseguir tots aquests permisos. Seguretat jurídica, conseller; seguretat jurídica i eliminar totes aquestes càrregues burocràtiques que frenen i dificulten tant el creixement de les petites i mitjanes empreses i frenen totes aquestes inversions. Per tant, tot aquest suport no el tenen. Sí que hi ha, al departament, una línia d'ajuts, de préstecs, sobretot

a la modernització, però no és suficient. I llavors això..., és molt necessari articular una política que veritablement doni aquest suport i que no penalitzi.

I, després, també una nova manera de governar el turisme: col·laboració públi-coprivada de veritat, que veritablement es tradueixi en una acció concreta, en la gestió, en el valor, en la millora en la qualitat. El sector turístic és un aliat, no un enemic, i s'han de coordinar amb ells les polítiques que els hi reverteixen i que els afavoreixen.

I, per tant, des d'aquesta visió nosaltres el que li demanem és que governi amb el sector, que li doni el suport, el marc necessari per reduir tot el cost que sempre tenen i tantes dificultats per adaptar-se a les noves transicions, i ajudar-lo a que tingui aquesta capacitat de ser molt més competitiu en un món que competeix molt, global, i que han de tenir tota aquesta activitat per poder preservar especialment les pimes, les empreses familiars, tot el turisme que tenim a tot el territori i aquestes indústries que estan treballant tant a l'hora de poder oferir bons productes de qualitat i tan necessaris perquè Catalunya realment tingui un gran atractiu a l'hora de rebre els turistes, que ho necessitem.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Bé; moltes gràcies, president. Membres de la Mesa, diputades i diputats, diputada, consellera... Diputada Esteller, moltíssimes gràcies per la seva intervenció. I, evidentment, en discrepo, perquè, si no, no estariem aquí interpellant-nos, perquè, efectivament, el model que nosaltres volem és un model que vol una Catalunya millor a través d'un precisament millor turisme, que posa, per exemple, al centre la figura del «resident», el resident ha de ser al centre de les polítiques turístiques, i impulsant, per tant, un model que preservi el territori, que reforci la qualitat de les destinacions i que generi oportunitats a tot el nostre país.

Vostè ha fet menció diverses vegades de Barcelona. Nosaltres som en aquest cas els representants de tota Catalunya i, per tant, sempre fem una mirada que no és només per a Barcelona, sinó que és per a tota Catalunya. Miri, l'any 25, i finals del 24, va ser probablement un any de planificació, malgrat que vostè no està d'acord amb el que s'ha planificat, i aquest any 26 el que hem de fer és desplegar, doncs, aquesta planificació.

Què estem fent aquest any? Doncs, per exemple, desenvolupar, executar l'estratègia «Més Catalunya, millor turisme». Més Catalunya, per tant, més territori, més eixamplar el nostre turisme, amb un turisme de més qualitat, passar del volum, de la quantitat, al valor, i situant el resident al centre i buscant generar valor econòmic, social, ambiental i cultural.

Una millor governança territorial turística –vostè n'ha parlat i després jo també n'hi parlaré–; un pla territorial –també vostè el demana, amb raó–, i, a més, hi ha un compromís exprés per part del conseller de fer-lo. Un límit de canvi acceptable, l'LCA, que és la nova metodologia que substitueix el concepte clàssic i caduc de la capacitat de càrrega; avalua els impactes socials, econòmics i ambientals per determinar quin desenvolupament és compatible amb la qualitat de vida dels residents i la sostenibilitat de la destinació.

Un pla també d'intel·ligència turística, que impulsa la gestió basada en dades, en la intel·ligència artificial, i l'anàlisi predictiva per anticipar tendències, conèixer millor els visitants i orientar la presa de decisions públiques i la promoció turística.

Quin model turístic defensa aquest Govern? Doncs, com li dèiem, del volum al valor. No perseguim rècords de visitants. Busquem més qualitat, major qualitat, més retorn econòmic i més sostenibilitat. I les tres coses amb la mateixa contundència: més qualitat, més retorn econòmic i més sostenibilitat. Volem passar de la concentració

a la distribució. La riquesa del turisme ha d'arribar a tots els racons de Catalunya: més territori, més municipis, més economia local. De l'estiu als 365 dies de l'any. No volem només temporada alta, volem desestacionalitzar, mantenir l'activitat durant tot l'any, estabilitzar l'ocupació i facilitar les inversions permanents.

I les dades confirmen aquest canvi de model, diputada Esteller. En primer lloc, menys estacionalitat. Des del 20 al 25 hi ha hagut una reducció de l'estacionalitat entre cinc i sis punts. Entre el gener i el març de l'any 26 ha augmentat un 8,2 per cent el creixement que es produeix durant el primer trimestre de l'any; 44,1 per cent de grau d'ocupació dels allotjaments turístics al març, pràcticament una de cada dues places obertes ja està ocupada en un mes que històricament era de temporada mitjana o baixa.

Segona qüestió, més valor. Passem del març del 25, amb una despesa mitjana del total del viatge de turista estranger de 1.053 euros, al març del 26 amb 1.261, 208 euros més, prop d'un vint per cent més de despesa turística. La despesa mitjana diària del turista estranger augmenta un 12,7 per cent. Cada visitant, per tant, diputada Esteller, genera més valor afegit.

Creixen les places fora de temporada. Entre març, abril, maig i octubre augmenten les places d'allotjament disponibles, amb increments d'entre el cinc i el setze per cent segons quin mes sigui. Durant els mesos de màxima afluència, juliol i agost, en canvi, l'oferta es manté estable, no creix, evitant continuar augmentant la capacitat en els períodes de més pressió turística.

El creixement arriba a tot el territori. Les destinacions d'interior han crescut un onze per cent, confirmant que el creixement no es concentra només a Barcelona. Estem davant d'un model basat en la diversificació de l'oferta per transformar un model. No hi ha un únic turisme, sinó molts turismes dins del turisme que nosaltres volem tenir, tots ells orientats a desestacionalitzar, a descentralitzar i a generar prosperitat compartida.

El turisme cultural, per exemple, és una de les grans apostes d'aquest any 2026. El passat divendres, per exemple, vam presentar la nova campanya internacional «Sent la nostra cultura, viu Catalunya». La cultura és una de les principals eines per transformar el nostre model turístic. Apostem per transitar del volum al valor atraient un visitant interessat en experiències de qualitat, en el patrimoni, en la creativitat i en la identitat del nostre país. Volem reforçar el vincle entre cultura, comunitat i visitant deixant un llegat que vagi més enllà de l'any 26. Catalunya no només té cultura; Catalunya crea cultura, la comparteix i la projecta al món.

I és 2026, precisament, una oportunitat excepcional: Any Gaudí, Any Pau Casals, Barcelona, Capital Mundial de l'Arquitectura, que no són només commemoracions, són una oportunitat per explicar Catalunya al món. L'activitat turística, per tant, amplia l'oferta cultural del territori: festivals, concerts, teatre, circ, exposicions o activitats familiars, possibles gràcies a una massa crítica de públic formada tant per residents com per visitants, enriquint la vida cultural dels nostres pobles i municipis.

Volem posar en valor tota la diversitat de la nostra oferta turística, perquè cada producte és una porta d'entrada diferent per descobrir el nostre país. Turisme cultural, turisme gastronòmic –l'any passat, Regió Mundial de la Gastronomia–, turisme religiós i espiritual, ecoturisme, turisme de natura, turisme esportiu, turisme familiar, turisme de negocis, enoturisme –amb la capacitat de generar també activitat econòmica...

I vostè ha parlat, i no amb poca raó, de governança. Doncs permeti'm que li digui, diputada, que Catalunya i aquest Govern lideren un nou model per primera vegada. Diputacions, consells comarcals, municipis i Generalitat treballen en una mateixa estratègia: és la primera governança turística integrada que té Catalunya, amb una dotació de 4 milions d'euros cada any per desplegar les polítiques turístiques al territori.

I també parlava de gestió –doncs sí, li dono la raó en això, diputada Esteller–; la paraula clau és «gestió». «Gestionar» significa anticipar, planificar, mesurar, corregir, decidir amb dades. D'aquí el pla d'intel·ligència turística, la intel·ligència artificial aplicada a la gestió i als indicadors. La gestió també consisteix a maximitzar el retorn per als residents; per exemple, més arrelament i ocupació. El turisme genera llocs de treball directes i indirectes que contribueixen a fixar població als municipis, especialment als més petits, evitant que moltes persones hagin de marxar a les grans ciutats per trobar feina.

Més activitat durant tot l'any, com hi els deia abans. Aquesta desestacionalització permet mantenir oberts comerços, bars, mercats i altres serveis, contribuint a preservar la vitalitat dels pobles i a prevenir el despoblament. Comerç de proximitat més fort. Millors serveis per a tothom. Impuls a altres sectors econòmics: el turisme també genera activitat en sectors com la indústria, l'agroalimentació, el comerç, els serveis o el mobiliari, com, per exemple, ens explicava el president del Consell de Cambres justament la setmana passada.

I, pel que fa a la taxa turística que vostè em comentava, bé, doncs probablement és la diferència que vostè i jo tenim, perquè per alguna raó vostè és diputada del Partit Popular i jo formo part d'un govern del Partit Socialista de Catalunya.

El context internacional genera incertesa, sí, incertesa, tensions geopolítiques, però Catalunya segueix sent un refugi, un destí refugi. I estem convençuts, i ho hem parlat amb el sector, que efectivament en sortirem beneficiats, d'aquest moment que hem viscut de tensió geopolítica.

I, per últim, per acabar aquest primer torn, vostè ha parlat de la col·laboració públicoprivada –estic d'acord en això al cent per cent, diputada Esteller–; el sector és un aliat. El nostre model és escoltar, treballar conjuntament, decidir conjuntament. La col·laboració públicoprivada forma part del nostre model de govern. No governem contra el sector, l'hi ben asseguro; governem amb el sector. I miri, l'exemple més clar: el passat 19 de maig del 25 vam reactivar la Taula del Turisme de Catalunya després de més de deu anys d'inactivitat. És el principal òrgan de participació i assessorament, integrada pel sector empresarial, i un espai estable de diàleg que evidència, com li deia, aquesta voluntat de treballar de la mà del nostre sector.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, president. Senyor conseller, jo li he dit que la marca Barcelona és la que hem d'aprofitar, com potenciar el turisme a tota Catalunya, però no li he parlat només de Barcelona. El que hem de fer és distribuir-lo, tenir nodes de connexió i d'aliança a tota Catalunya, a la part de Tarragona, a Lleida, a l'interior, i també tota la part de totes les rutes gastronòmiques i vitivinícoles. Això és molt important fer-ho amb més eficàcia i més eficiència a l'hora de poder aportar aquest capital del turista que entra a la ciutat de Barcelona. I, sobretot, la marca Barcelona en el món té una qualitat que genera aquest perfil de turista que ens convé, que és d'alt valor afegit, perquè el que hem de tenir és un turista d'alt valor afegit que sobretot porti i que generi riquesa a Catalunya i que després, si va a la costa, si va a l'interior o si va a fer turisme rural, tingui la qualitat que requereix. I això requereix més inversions.

I quan parles amb el sector t'adones de que el sector està molt pressionat. Vostè diu: «Governem amb el sector.» Doncs no l'escolten massa, perquè ells saben perfectament que tenen càrregues, que tenen dificultats, que no sempre poden fer les inversions que volen, que no es poden modernitzar perquè no tenen la capacitat d'incorporar la tecnologia per veure com gestionar millor els visitants i poder també gestionar tota aquesta oferta. Per tant, nosaltres li demanem que els programes del departament de finançament per a la modernització i digitalització..., són préstecs,

precisament, de l'ICF i són insuficients. I li demanem programes perquè puguin millorar la indústria, la seva qualitat, la contractació de persones –saben que costa molt trobar personal a l'hora de poder treballar en aquest sector. I també és necessari alinear la formació, ajudar-los a que tinguin millor professionalització, perquè la qualitat del turista exigeix millors professionals i, per tant, això també exigeix un esforç d'acompanyament.

I vostè m'ha dit «hem creat la taula», sí, bé, però de què ens ha servit? De moment no han fet re. Han parlat, han diagnosticat, però la taula es va crear el mes de maig de l'any passat. I també van crear el grup de treball per fer la llei. En un any no l'han pogut fer? Vull dir, és tot molt lent, senyor conseller, i ja portem dos anys de legislatura. Quan aportaran la llei? Quan faran els plans territorials sectorials, aquests plans que han d'ajudar a redistribuir millor el turista?

I nosaltres diem: «Escolta'm, el turista ha de ser de qualitat.» «Hem de gestionar-ho bé, hem d'intentar que el turista no sigui en volum, sinó en valor.» «Estupendo», però..., què dona valor?, la cultura? És cert, tot el patrimoni, tota la cultura, els continguts que tenim a Catalunya, la gastronomia... Això és el que dona valor, és el que portarà un turista..., perquè vindrà a veure un patrimoni, però el patrimoni ha d'estar ben conservat, i els itineraris s'han de reorganitzar de manera que puguin ser atractius. I això és molt necessari que es faci amb molta més celeritat.

I que es desestacionalitzi, naturalment. És cert que cada vegada s'ha d'allargar més. Una part del desestacionalitzar..., és el de congressos i fires. Està ajudant molt a desestacionalitzar, però vostès estan fent una política per carregar-se aquest turista, com a mínim eliminar..., o reduir-lo, perquè a Barcelona s'està pressionant moltíssim. I, després, ara, amb la desaparició dels apartaments turístics en un any, això també el castigarà. I, per tant, tenim un turista que podem posar en risc per culpa d'aquestes qüestions. I també el turista familiar, que si no tenen apartaments turístics no venen; les famílies van als apartaments turístics. I no es resoldrà el problema de l'habitatge i, en canvi, es castigarà aquesta part del turisme.

Per tant, senyor conseller, tenir el poder en mesos no vol dir governar ni cogovernar. I el sector sí que està representat en mesos, però no es sent part de les decisions que pren la seva conselleria. I nosaltres diem... Bé, s'ha conciliat, per descomptat. Escolti'm, nosaltres volem un turista..., i s'ha d'evitar fer una política per descongestionar les zones on avui en dia hi ha una gran concentració de turistes. I la gestió s'ha de fer amb aliances en l'àmbit privat, col·laboració publicoprivada per gestionar-ho bé i evitar que aquestes afluències de públic o de turistes en moments molt concrets generin problemes i generin molèsties. I això requereix un esforç també amb els equipaments i unes polítiques turístiques que com a mínim afavoreixin aquesta qüestió.

Però nosaltres ens centrem molt en el teixit, en la necessitat de que tots els que són petits, mitjans, les empreses familiars..., tinguin facilitat a l'hora de poder tenir nous productes, introduir la intel·ligència artificial, introduir la digitalització... Abaixar impostos, senyor conseller, perquè també necessiten tenir menys càrregues impositives i burocràtiques que els hi permetin fer les inversions que han de fer. Molts no poden fer inversions perquè els impostos que paguen s'emporten el petit rendiment que podrien tenir.

Per tant, amb aquesta voluntat, el Grup Popular ha presentat aquesta proposta sobretot per ajudar el sector, els turistes a Catalunya, que pugui revertir millor..., i que pugui generar molta més riquesa i molta més capacitat de millorar la qualitat de vida de tots.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpel Rodríguez)

Bé; gràcies, president. Diputada, abans no li he contestat sobre el tema de la llei de turisme i li vull comentar, a vostè i a tot el Parlament, que aquesta llei es troba actualment en mans del Grup d'experts per a l'assessorament i la proposta de disseny normatiu i la planificació territorial sectorial turística. Els seus treballs finalitzaran l'octubre d'aquest any –per tant, d'aquí a tres, quatre mesos–, i serà a partir de llavors quan començarem la preparació de la redacció tècnica de la llei, i se sotmetrà, evidentment, al procés parlamentari corresponent.

Per tant, el compromís que jo mateix vaig prendre a títol personal de tenir una nova llei, doncs, esperem que tiri endavant. Tenim una llei de més de vint anys de vida, i sobretot tenim una llei que..., més que la pressa, diputada Esteller, el que hem de fer és fer-la bé. És a dir, vint anys de desfasament de la llei la fan caduca, però ara no vindrà ni de tres mesos ni de quatre. Hi han qüestions que sovint els diferents grups polítics les veiem de forma diferent, com per exemple el canvi climàtic, i aquesta llei li ben asseguro que quan vam començar a la meua primera compareixença al Parlament a idear-la..., no hi pensàvem, que qüestions com aquestes havien d'estar inserides en aquesta nova llei. Per tant, és una llei que s'ha d'adaptar a tots els canvis que ens venen a sobre, i que no són gens menors.

Miri, vostè també m'ha parlat abans de la facilitació administrativa, de la burocràcia. Just quan parlo d'això entra el conseller responsable de la facilitació administrativa, i, per tant, li ben asseguro que això s'està tirant endavant, no només a nivell de turisme, sinó a tots els nivells.

I vostè també ara parlava de, per exemple, doncs, els pisos turístics, no? Fixi's vostè si és complicat tenir una idea política lògica i coherent, que el senyor García Albiol en el seu poble ha considerat que s'ha de distanciar de la ideologia del seu partit per defensar els interessos dels badalonins. Aquesta és la realitat. Per tant, no és tan fàcil arribar a un punt intermedi, a una decisió concreta sobre l'habitatge, quan un alcalde no gens menor –no només per l'alçada, sinó per la ciutat que suposa– ha decidit trencar la línia ideològica del seu partit per tenir-ne una de pròpia. L'únic alcalde que ha dit: «Nosaltres considerem que..., malgrat el que diu el Partit Popular, pensem que els badalonins necessiten una política concreta.»

Per tant, amb el tema dels pisos turístics anem «al tanto». No és fàcil ser capaços de trobar una sortida al problema de l'habitatge, el problema més gran que té no Catalunya, Espanya. El Banc d'Espanya l'any passat situava la manca d'habitatge en 700.000 «vivendes». A dia d'avui ha crescut a 750.000. Per tant, és un problema greu que tenim. I, hi insisteixo, aquest exemple de Badalona ens permet tenir molt clara la seva complexitat.

Quan vostè ha dit que estem abocant el turisme a la turismofòbia..., no hi estic gens d'acord. Jo he defensat aquí interpellacions de vostè, crec recordar que me'n va fer una el diputat Pere Lluís Huguet, crec que alguna també vostè, n'hem tingut algunes fetes pel Grup dels Comuns, pel diputat Mijoler. Crec que sempre he defensat el sector turístic, absolutament sempre. I sempre perquè suposa, com vostè bé ha dit, un dotze per cent del PIB i una ocupació aproximada també d'aquest dotze, tretze per cent. Una altra cosa és que no sigui millorable, que evidentment ho és, com tots els sectors.

I permeti'm que n'hi posi un exemple. Miri, la setmana passada estava en un acte, juntament amb el ministre Hereu, que hi havia el catedràtic Oriol Amat. I el catedràtic, el doctor Amat, ens deia que les empreses en els primers deu anys pateixen molt per tenir una estabilitat econòmica –la línia és recta, no tenen guanys pràcticament els primers deu anys– i que l'any onzè comencen a pujar. És lo que ell en deia les «empreses gaselles», perquè començaven a pujar..., molt gran, és terminologia del doctor Amat. I ens va dir: «Ara us explicaré quines són les empreses que a partir del desè any comencen a créixer, a explotar.» Tothom esperava que sortís una diapositiva on hi hagués els sectors més disruptius, IA, noves tecnologies, drons, química...

Van sortir amb el mateix percentatge absolutament tots els sectors heterogenis que tenim a Catalunya. En aquella «diapo» hi havia tant la química com la siderúrgica com les empreses que es dediquen a les bateries com la restauració i com el turisme.

Per tant, jo defenso el turisme perquè Catalunya és diversa, perquè Catalunya és heterogènia, perquè Catalunya té doctors i té físics i químics i matemàtics i metges i advocats, però també té operaris, i, per tant, hem de ser capaços de donar feina a tots els catalans i a totes les catalanes. I això passa per tenir un turisme de qualitat, amb uns convenis col·lectius de qualitat, amb uns sous adequats, i, com els hi deia, substituint la quantitat pel valor i per la qualitat.

Moltíssimes gràcies.

El president

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la gestió de la salut a les Terres de l'Ebre.

Interpellació al Govern sobre la gestió de la salut a les Terres de l'Ebre

300-00328/15

És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. Consellers, diputats i diputades, bona tarda. Quan parlem de salut acostumem a parlar de pressupostos, de professionals, de llistes d'espera o d'hospitals, però avui voldria començar parlant d'un altre concepte: l'equitat. Aquest és un principi que hauria de garantir qualsevol política sanitària. L'equitat no consisteix en repartir els mateixos recursos a tots els territoris. L'equitat consisteix en que qualsevol ciutadà, visqui on visqui, rebi l'atenció que necessita quan la necessita i amb la mateixa qualitat assistencial.

Som un territori extens, amb una població dispersa, amb una densitat demogràfica baixa, amb grans distàncies entre municipis, amb una població envellida i amb un increment molt important d'habitants en determinades èpoques de l'any. Aquesta realitat ens obliga a planificar diferent, perquè tractar igual realitats diferents no és garantir la igualtat, sinó generar desigualtat. No podem aplicar els mateixos criteris de planificació assistencial que s'utilitzen en territoris densament poblats on en pocs quilòmetres hi ha diversos hospitals i diferents recursos sanitaris. Allà, quan un recurs no hi és, sovint no n'hi ha un altre a deu minuts que pugui donar resposta. Allà el temps de desplaçament condiciona la salut de les persones.

Per això reclamem una veritable política d'equitat territorial. No reclamem privilegis, no demanem tenir més que ningú. Demanem que els criteris de distribució dels recursos incorporin les complexitats dels territoris. I aquesta és la responsabilitat del Govern, i és precisament on les Terres de l'Ebre continuen tenint el problema. I el problema és el model, un model que els últims anys s'ha anat construint a base de pedaçs, sense una planificació global i que avui presenta unes mancances evidents.

Per això aquesta interpellació no pretén reclamar un equipament concret o un servei aïllat. El que demanem és molt més profund. Demanem un pla integral per reorganitzar la sanitat a les Terres de l'Ebre, un model que permeti unificar, redistribuir i ampliar recursos perquè cada nivell assistencial assumeixi allò que realment li correspon. Perquè avui tenim hospitals fent funcions que podrien fer altres centres, tenim hospitals d'aguts ocupats per pacients que necessiten atenció intermèdia, tenim una atenció primària que podria resoldre més processos però no disposa dels recursos necessaris, tenim serveis que continuen excessivament centralitzats i tenim

professionals treballant sota una pressió que no és conseqüència de la seva feina, sinó d'una manca de planificació.

El primer exemple és el nou hospital de les Terres de l'Ebre. Fa massa anys que en parlem. Mentre altres territoris han vist com els nous hospitals esdevenien una prioritat política, les Terres de l'Ebre ens hem quedat esperant. Per això li pregunto si pensa declarar el nou hospital universitari de les Terres de l'Ebre com una infraestructura sanitària prioritària a Catalunya igual que s'ha fet amb l'hospital nou del Trueta.

Però mentre aquest hospital no arriba també hem de parlar del present, i parlar del present significa parlar de l'Hospital Verge de la Cinta. És el nostre hospital de referència a les Terres de l'Ebre, però també és un hospital que suporta una pressió assistencial que no li correspon. I la pregunta és molt senzilla: ha de continuar assumint el Verge de la Cinta tota aquesta pressió? La nostra resposta és que no. El Verge de la Cinta ha de ser sobretot un gran hospital d'aguts, un hospital destinat a casos més complexos, a la cirurgia, a les especialitats, a l'alta tecnologia, als processos que realment requereixen un hospital d'aquest nivell, i això només serà possible si som capaços de redistribuir adequadament l'activitat sanitària.

Per això defensem reforçar el paper dels hospitals comarcals. L'Hospital Comarcal d'Amposta pot assumir més activitats, estan preparats; el de Móra d'Ebre, també. Més cirurgia programada, més proves diagnòstiques, més consultes externes, més especialitats, perquè cada intervenció que es puga fer a l'hospital d'Amposta o de Móra és una intervenció menys que col·lapsa el Verge de la Cinta. Cada consulta que es resol a l'hospital comarcal és una consulta menys a les llistes d'espera del centre de referència.

I no estem parlant de competir entre hospitals. Estem parlant de treballar en xarxa, d'aprofitar millor els recursos existents. I aquest mateix plantejament l'hem d'aplicar també a la geriatria. Les Terres de l'Ebre som un territori cada cop més envellit. Cada vegada hi ha més persones amb malalties cròniques complexes. Molts d'aquests pacients, quan pateixen una descompensació, acaben ingressant al Verge de la Cinta. Són estabilitzats, però després continuen ocupant un llit, durant setmanes o mesos, d'hospital d'aguts quan ja no necessiten aquest nivell de complexitat, i això no és eficient ni per al pacient ni per al sistema.

Per això defensem potenciar decididament l'Hospital Santa Creu de Jesús com a gran centre d'atenció intermèdia de les Terres de l'Ebre, dotar-lo de més llits, més professionals, més equips de geriatria, més capacitat de rehabilitació i atenció d'urgències per descompensacions. Més recursos per atendre també els pacients crònics complexos, perquè aquests pacients puguin ser traslladats ràpidament quan no necessiten un hospital d'aguts. Això millora la qualitat assistencial i allibera alhora els llits del Verge de la Cinta. També reclamem recuperar l'equip estable de geriatria de l'Hospital Comarcal d'Amposta. No podem acceptar que una especialitat tan necessària continuï sense una cobertura adequada.

Però la reorganització també ha de començar abans de que el pacient arribe a l'hospital, ha de començar per l'atenció primària. Necessitem una atenció primària més resolutiva, amb més professionals, amb més recursos i també amb més capacitat de seguiment. Quan una persona gran pateix un procés agut, l'alta hospitalària no pot significar simplement tornar cap a casa. Cal un seguiment intensiu des del CAP, cal evitar noves descompensacions, cal prevenir els ingressos. I invertir en atenció primària no és només millorar els CAPs; és reduir els ingressos hospitalaris, és reduir les urgències i és millorar la qualitat de vida.

I dins d'aquesta reorganització hi ha una reivindicació clara: el CUAP del delta de l'Ebre. Però no volem un CUAP només de nom, canviar un rètol. Volem un autèntic centre d'urgències d'atenció primària, amb cartera de serveis pròpia, amb proves diagnòstiques i amb professionals suficients; amb capacitat real d'atendre les

urgències de baixa i mitjana complexitat, que evite els desplaçaments innecessaris i descarregue els hospitals.

Un altre tema també en l'àmbit de reorganització que ha generat bastanta preocupació des del nostre grup és el de les emergències. Les emergències no es poden planificar només amb fulls de càlcul, es planifiquen pensant en les persones. Durant els darrers mesos hem vist com la reorganització dels recursos del SEM a les Terres de l'Ebre s'ha justificat amb dades globals, amb ràtios i amb nombre de vehicles, però les emergències no funcionen així. Una emergència es resol valorant tres factors essencials: la incidència, la distància i el temps de resposta. Perquè un ictus no espera, un infart no espera, una aturada cardiorespiratòria no espera. I en aquestes situacions el que salva vides no és que hi hagi més vehicles sobre el paper, el que salva vides és que arribi el recurs adequat en el menor temps possible.

Per això des de Junts hem estat crítics des del minut zero amb la nova reorganització. No perquè hi hagi mals professionals, ben al contrari, els professionals del SEM fan una tasca i una feina extraordinàries; el problema és l'organització. Avui tenim més vehicles –que sé que m'ho dirà, conseller–, tenim més hores computades perquè s'han dividit equips que abans eren complets i alguns s'han ampliat i tenim més recursos distribuïts sobre el territori, això ja ho sabem, però això no significa necessàriament una millor assistència, una millor qualitat assistencial.

Quan davant d'una emergència greu cal mobilitzar successivament diversos recursos abans de que arribi l'assistència avançada, alguna cosa no funciona. La qualitat assistencial no es mesura pel nombre d'ambulàncies desplegades. Es mesura pel temps que passa des de que una persona truca al 112 fins que rep l'atenció que necessita. I això és especialment important a les Terres de l'Ebre, perquè som un territori extens, amb una població dispersa, amb municipis molt allunyats dels hospitals de referència i amb una població que pràcticament es duplica quan en determinades èpoques de l'any rebem el turisme.

Per això li demanem que reavalue l'actual model del SEM organitzatiu a les Terres de l'Ebre amb criteris estrictament assistencials. Que s'analitzi el temps real de resposta, que s'analitzin els resultats en les emergències cronodependents i que s'escolte els professionals i el territori abans de donar per bona una reorganització que continua generant preocupació. Perquè la ciutadania de les Terres de l'Ebre no demana més ambulàncies per poder fer una foto. Demana que, quan es jugue la vida, el millor recurs sigui al seu costat al més aviat possible. I això és precisament el que hauria de perseguir qualsevol model d'emergències.

Les Terres de l'Ebre no demanem privilegis. Li demanem planificació, una sanitat pensada des del territori on cada equipament assumeixi el paper que li correspon. On el Verge de la Cinta pugue dedicar-se a l'alta complexitat, on Amposta i Móra puguin assumir més activitat assistencial, on Jesús esdevingue un centre d'atenció intermèdia, on l'atenció primària tingui més capacitat resolutiva, on el delta de l'Ebre pugui tenir un CUAP real i on les emergències tornin a prioritzar la qualitat assistencial per damunt dels càlculs organitzatius.

I per això acabo amb una única pregunta: quin és el model sanitari que el Govern té previst per a les Terres de l'Ebre els propers anys? Perquè la ciutadania de les Terres de l'Ebre no necessita promeses disperses. Necessita una estratègia, una planificació i el compromís ferm que quan un ebrenc necessita assistència sanitària la rebrà amb la mateixa rapidesa, la mateixa qualitat i les mateixes oportunitats que qualsevol altre ciutadà de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputada, li agraeixo la intervenció que ha fet vostè avui, perquè posa en relleu un dels reptes que té el nostre país amb relació a l'equitat territorial a Catalunya. I crec que aquest Govern, honestament, ha volgut fer de l'equitat territorial un element prioritari, no només en l'àmbit de la salut, sinó en la planificació de les infraestructures, dels serveis públics, de l'atenció ciutadana.

I li agafo la paraula en la realitat que vostè ha descrit, en el cas de les Terres de l'Ebre, diguem-ne, la complexitat, perquè estem parlant del dos per cent de la població en el deu per cent del territori, i això implica reptes organitzatius diferents dels que tenim en altres zones urbanes.

També els vull dir que darrere l'element de l'equitat territorial el que hem de mirar no és la igualtat d'accés, és la igualtat de resultats, que crec que aquest és un element central. És a dir, tenir les mateixes probabilitats de supervivència, de resultat exitós d'una operació arreu del territori. Malauradament, això no sempre es produeix, i això ens implica..., ho dic perquè no es tracta de tenir el mateix recurs, sinó que el recurs que està en cadascun dels territoris garanteixi els mateixos resultats. Ho hem vist en altres casos arreu del país, quan n'hem parlat en el cas de la trombectomia mecànica. És a dir, que el nostre objectiu és poder garantir el mateix grau de resultats que tenim en altres llocs, i crec que aquest és un element central que està darrere de la qüestió de l'equitat territorial.

I ho dic en un àmbit en el que..., especialment en el cas de les Terres de l'Ebre estem parlant de cent nou centres i dispositius assistencials en l'àmbit de salut, repartits en el conjunt del territori, integrats en l'àmbit del Siscat. Amb una primària amb onze equips d'atenció primària, vint-i-un centres d'atenció primària en forma de centres d'atenció, quaranta-quatre consultoris locals i quinze punts d'atenció continuada. I amb una estructura hospitalària centrada, ho ha dit vostè, en l'Hospital Verge de la Cinta, l'Hospital Comarcal de Móra, l'Hospital Comarcal d'Amposta i la Clínica Terres de l'Ebre, que, els hi he de dir, en el seu conjunt es troba en un procés de transformació. Ho he explicat aquest matí en una interpellació prèvia sobre quin és el reforç que aquest Govern està fent en matèria dels centres d'atenció primària: vint-i-quatre centres inaugurats arreu del país, o perquè són nous o perquè estan en plena transformació, i vint-i-vuit més que venen en el conjunt de la legislatura. I, en aquest sentit, crec que en el cas de Terres de l'Ebre aquest esforç s'està veient també quan posem la mirada en el cas de la xarxa hospitalària.

Per què em refereixo a això? Vostè ha comentat un element central. Saben quin és el projecte de país que aquest Govern té amb relació a l'Hospital Verge de la Cinta, en el seu procés d'ampliació i en el nou futur hospital universitari Verge de la Cinta, que ha requerit, per un cantó, en el procés d'ampliació de les obres començat ja pel Govern anterior, amb aquesta interrupció temporal que hi ha hagut fruit de les troballes arqueològiques..., ens ha permès seguir avançant en la connexió entre les obres de connexió de l'hospital amb la part de la ciutat a través d'aquest nucli d'ascensors per garantir-ne la mobilitat. I sí que li puc dir que en aquesta represa de les obres..., no ens treu que seguim avançant en l'element de la nova planificació de l'Hospital Verge de la Cinta, de la seva nova parcel·la. Un cop definida la parcel·la en aquestes més de vuit hectàrees de l'equipament sanitari..., sinó en aquelles qüestions que tenen a veure amb la propietat, amb el nucli de comunicacions, i en aquest sentit el Govern està treballant.

El que sí que li puc dir és que li agafem el guant a la seva petició i, per tant, que el Govern declararà com a projecte estratègic també el projecte de l'Hospital Verge de la Cinta amb l'objectiu..., de la mateixa manera que hem fet amb els casos de l'Hospital Trueta i de l'Hospital Clínic. Li he de dir que l'element central que ha guiat que puguem..., de dir, «bé, per què no els hi declaren tots?» L'element que ha guiat que puguem declarar el Trueta o el Clínic projectes estratègics de país és el moment de definició en que es troben amb relació al seu planejament. Per tant, estem a punt d'a-

provar l'inici del pla director urbanístic en el cas del nou Clínic, en la confluència entre Barcelona, l'Hospitalet i Esplugues, i en el cas del Trueta, per l'avançament que hi ha hagut amb relació a la redacció del projecte d'arquitectura. I, per tant, són projectes que es treballen des de fa molt de temps i estan en un procés de maduració suficient com perquè puguem avançar en la seva consideració de projecte estratègic de país, que té a veure amb l'agilització dels tràmits urbanístics. I és veritat que ara mateix les energies del Govern amb relació al Verge de la Cinta estan concentrades en el desbloqueig d'aquestes obres d'ampliació del recinte hospitalari, i en paral·lel anem treballant en la consolidació d'aquest espai que ha de ser el nou hospital.

També li he de dir que ha respost a un compromís del Govern decretar l'Hospital Verge de la Cinta hospital universitari, que ha sigut un element central amb l'objectiu que té el Govern de desplaçar a Tortosa els estudis de medicina. I, per tant, en el repte de país que tenim d'ampliar aquestes sis-centes places d'estudiants de medicina, amb l'objectiu d'augmentar la capacitat de formació dels estudiants de medicina al nostre país, hem desplegat des de les comarques centrals del país, a través de la Universitat Central de Manresa - Universitat de Vic, aquest element per poder rebaixar el preu d'accés a la matrícula, i en el cas de Terres de l'Ebre saben que hem començat decretant l'Hospital Verge de la Cinta hospital universitari, la qual cosa ens permet poder enviar residents, estudiants de medicina, al propi hospital i ampliar el que volem que sigui un nucli de formació d'estudiants de medicina a Tortosa.

En paral·lel, respecte a la xarxa hospitalària de Terres de l'Ebre, ja sigui l'Hospital d'Amposta, la Clínica Terres de l'Ebre o l'Hospital de la Santa Creu de Jesús, estem treballant, com saben, fruit d'un acord amb Esquerra Republicana, en la seva integració dintre del sistema de Salut Terres de l'Ebre. Perquè sabem que respon a una necessitat de treball coordinat entre aquesta xarxa hospitalària i de garantir la seva sostenibilitat i rebaixar la càrrega financera que suporten els ajuntaments en qüestió. I aquest és un compromís que hi estem treballant en aquest avançament de la seva integració en el marc de Salut Terres de l'Ebre que es va posar en marxa l'any 2010. I crec que aquest és un pas important que nosaltres estem realitzant en aquest sentit.

Amb relació a la xarxa d'atenció primària, saben vostès que, ho he dit abans, estem fent un esforç en ampliar i en modernitzar el funcionament de la xarxa d'atenció primària, les ampliacions del CAP de l'Ametlla de Mar i de Roquetes, que incorporen nous espais assistencials. I tenim previst, com sap vostè, un nou CAP a Flix amb una superfície útil de 2.104 metres quadrats, i el de Móra d'Ebre, de 1.600 metres quadrats, i el nou consultori local de Jesús, que està en funcionament des del 19 de gener del 2026, amb una inversió d'1 6 milions d'euros, amb nou sales de consulta.

Crec que aquest és un dels camins en els que el Govern està treballant en aquesta major capillaritat en el conjunt de les Terres de l'Ebre, donada l'especificitat que té el territori. I el nostre objectiu ha de ser avançar, ho he dit, en aquesta equitat territorial mesurada en termes d'equitat en els resultats al conjunt del territori. És a dir, que qualsevol pacient en el conjunt del país tingui els mateixos resultats en l'assistència sanitària, visqui on visqui. Per tant, desplaçar aquest concepte de l'equitat territorial de l'accés als resultats.

Sobre l'àmbit hospitalari, ja m'he referit a l'Hospital Universitari de Tortosa Verge de la Cinta. Sobre la modernització de l'Hospital Comarcal de Móra, el mes de desembre passat vàrem inaugurar aquests quatre quiròfans nous de l'ampliació del bloc quirúrgic, amb 1,4 milions. Sobre la resta de la xarxa sanitària, doncs, he pogut referir-m'hi amb anterioritat.

Sobre l'àmbit del Servei d'Emergències Mèdiques, crec que hem encertat des del punt de vista de posar ciència en el desplegament del Servei d'Emergències Mèdiques a través d'aquests nou criteris d'isòcrones que ens permeten garantir els criteris d'accés a l'arribada. Ara, també l'hi dic, estarem disposats a revisar-ho allà on faci falta durant el procés d'implementació, perquè no estarem subjectes a haver fet una

planificació estanca i no ser capaços de tenir la capacitat de cintura suficient com per adaptar-la a les noves necessitats del territori.

Vostè va fer referència, crec que aquesta setmana, a un cas que va exposar, i reconec que part de raó té en l'anàlisi que n'hem de poder fer. I, per tant, doncs, el Govern atindrà aquesta necessitat de poder adaptar el Servei d'Emergències Mèdiques a les especificitats del territori. Ara augmentem els recursos, augmentem el nombre d'unitats disponibles arreu del territori, i crec que amb aquest desplegament en surt reforçat aquest criteri d'equitat territorial en l'àmbit assistencial a Terres de l'Ebre –m'hi he referit–, amb aquestes més de quaranta ambulàncies més distribuïdes al conjunt del territori.

Crec que hem pogut expressar-ho en aquesta interpel·lació, aquest objectiu de garantir un dels majors reptes que té el país en un moment molt fort d'inversió en el conjunt del sistema sanitari en el país, amb aquest objectiu que tenim des del punt de vista de reforç de l'atenció primària i en l'àmbit hospitalari, on tenim el gran projecte Terres de l'Ebre vinculat a l'Hospital Verge de la Cinta en aquesta doble dimensió, la dimensió seva de l'ampliació –les sitges que hem trobat han obligat a fer aquests treballs d'arqueologia que ens han portat aquest temps–, la seva futura ampliació, i el futur hospital.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. És el torn ara de rèplica de la diputada Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies. A algunes de les preguntes no m'ha contestat; li agraeixo aquelles que sí, evidentment. Compartim, com jo ja li havia dit, que el que s'ha de valorar és la igualtat dels resultats. També que tinguem el recurs adequat, perquè també forma part d'aquesta equitat.

I, llavors, pel que fa al nou hospital universitari de Terres de l'Ebre, per favor, una cosa és el nou hospital universitari de les Terres de l'Ebre i l'altra cosa és l'Hospital Verge de la Cinta de Tortosa. Vostès estan rehabilitant l'Hospital Verge de la Cinta de Tortosa i estan en camí de construir un hospital universitari de les Terres de l'Ebre, que no és el mateix. Això és defecte de Terres de l'Ebre i l'he de corregir.

Està molt bé que tinguem aquestes places universitàries i que s'hagi treballat per això, però mentre no resolguem el problema del districte únic continuarem tenint estudiants de fora ocupant les places que oferim des de Catalunya i ens tornarem a trobar amb el problema que els nostres estudiants d'aquí no podran estudiar medicina a casa seva.

Pel que fa a l'Hospital Verge de la Cinta, també un altre dels temes que voldria fer palès són els problemes d'accessibilitat. És realment un drama portar un pacient a visitar-se al Verge de la Cinta, perquè l'acompanyant s'ha de quedar al cotxe perquè no pot deixar el cotxe aparcant a cap pàrquing de l'hospital, i ha d'entrar el pacient sol, estiga en les condicions en les que estiga, a fer-se la visita. Una de les propostes que fèiem des de Junts per Catalunya era estudiar la possibilitat de buscar aparcaments en zones exteriors a la ciutat de Tortosa i que aquests estiguessen connectats amb busos llançadora per poder donar resposta a aquestes peticions.

Pel que fa a primària, és evident que s'han de fer inversions, que s'han de construir CAPs, que s'han d'ampliar serveis. Però no només parlem de construcció de CAPs; estem parlant de reorganització, de recursos humans, d'estudiar bé els serveis que tenim i distribuir-los d'una manera eficaç per donar una millor resposta. La meua interpel·lació ja li he dit que era una mica més profunda que no pas només estes inversions que s'han de fer, sinó que calia unificar, redistribuir i ampliar, pensar aquest pla que volem per a casa nostra.

Pel que fa al SEM, també li agraeixo que hagen posat interès en la meua denúncia d'este cap de setmana. És un tema que porto molts mesos denunciant i que

realment me preocupa. I no és una qüestió política, me preocupa per la gent de les Terres de l'Ebre. El sistema funcionava correctament. Tenia mancances, s'havia de donar amb l'antiga reorganització una millora i un reforç al Montsià i una millora i un reforç a la Terra Alta, però el que no podíem fer era destruir tot lo que teníem fet per construir un nou panorama. Quan alguna cosa et funciona i et cal reforçar un flanc, reforces aquell flanc i mantens..., tal com estava. Perquè la nova distribució que s'ha fet va en detriment del territori. L'ambulància medicalitzada, perquè nos entenguem, amb metge, que teníem a l'Aldea a hores d'ara està a l'Ametlla de Mar. Aquesta ambulància la majoria de serveis los fa al Camp de Tarragona, no els fa a les Terres de l'Ebre com ja feia el BIR que teníem en aquella zona. No estava a disponibilitat de Terres de l'Ebre. Aquesta ambulància que ens han tret de l'Aldea que donava aquest servei la tenim a l'Ametlla i està donant servei al Camp de Tarragona, i ens quedem amb una sola ambulància medicalitzada a Tortosa, a Roquetes, que és la que dona servei també de trasllat dels pacients de l'Hospital Verge de la Cinta a altres hospitals. Per tant, en un territori com és les Terres de l'Ebre, amb vies d'alta capacitat passant pel mig, és impensable que nos trobem sense ambulàncies medicalitzades per donar resposta. I, de fet, aquesta denúncia la portem fent fa dies.

A més a més, ja també els hi comunico que quan, legítimament, el doctor o la doctora que està ocupant alguna d'aquestes ambulàncies agafa vacances o permisos, aquella ambulància no té doctor. Per tant, continuem tenint un problema de cobrir aquestes places.

L'eficàcia i l'eficiència no estan garantides a hores d'ara. Nosaltres demanem més qualitat assistencial; no més quantitat, sinó qualitat. I ara mobilitzem molts més recursos, però tenim menys resultats, menys eficiència i molta menys qualitat assistencial.

Així que li tornaré a repetir algunes de les preguntes, perquè no m'ha contestat si estava d'acord en alliberar aquesta pressió assistencial al Verge de la Cinta; si l'Hospital de la Santa Creu de Jesús hauria de ser un centre d'atenció intermèdia; què pensa de la geriatria a l'Hospital Comarcal d'Amposta, del CUAP del delta de l'Ebre i de revisar aquest pla integral per reorganitzar la sanitat a les Terres de l'Ebre.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara, per fer la rèplica, té la paraula l'honorable Albert Dalmau i Miranda.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputada, crec que hem pogut, en el transcurs d'aquesta interpel·lació, compartir una vocació, crec que honesta també per part seva, de pensar el país tot sencer i entendre que la realitat territorial del país és diversa i que requereix criteris de proximitat en el territori –ho he dit–, d'equitat assistencial en el conjunt del territori. I crec honestament que aquest Govern està avançant en això i que, fruit de la tasca compartida –també dels diferents acords pressupostaris, també de les aportacions que ha fet el seu grup–, en l'àmbit de les Terres de l'Ebre hi ha avui una planificació sanitària amb els recursos suficients per fer-la viable i fer que passi.

Sé que vàrem començar amb una distorsió amb relació a la parcel·la anterior de l'hospital universitari Terres de l'Ebre, i hem pogut corregir aquesta situació, doncs, amb una nova ubicació sobre la que estem treballant. I per això li he dit que el Govern té aquesta vocació, els projectes estratègics de país els decretem en aquell moment de maduresa del planejament urbanístic suficient com per poder dur a terme les actuacions urbanístiques, però en aquest cas també ho farem per poder seguir avançant en la fase, diguem-ne, processal en que estem en l'àmbit urbanístic.

Sobre la qüestió del Servei d'Emergències Mèdiques –ho he dit–, el Govern hem avançat en una planificació que té en compte els criteris de mobilitat i els canvis poblacionals en el territori, que té l'objectiu de reduir els temps de resposta,

que ha augmentat la capacitat de resposta en el conjunt del territori, però fruit del seu model de desplegament, com estem veient en el conjunt del país en aquest moment d'implantació del nou contracte del Servei d'Emergències Mèdiques, farem les adaptacions que facin falta. I, per tant, li agafo la paraula sobre la qüestió del suport assistencial en el cas del municipi de l'Aldea, per veure què hem de fer per garantir aquesta equitat en els resultats. I en aquest sentit, doncs, el Govern farà proposta sobre aquesta qüestió.

Sobre la qüestió..., hem parlat de les infraestructures, hem parlat..., m'ha comentat vostè sobre l'àmbit de la mobilitat en el Verge de la Cinta. Crec que avui el principal element de mobilitat que tenim és la connexió a través d'aquest nucli d'ascensors entre l'Hospital Verge de la Cinta, diguem-ne, i el centre ciutat. En aquest sentit, és una de les actuacions més rellevants des del punt de vista de mobilitat. Treballarem també tot allò que té a veure amb l'accés en vehicle privat; però ens semblava que aquest era un element central.

I sobre la qüestió de com descongestionem el Verge de la Cinta és una qüestió que és compartida. Saben que això només serà possible fruit d'aquest treball d'integració del conjunt del sistema hospitalari i sanitari de Terres de l'Ebre a través d'aquest acord que hem arribat amb Esquerra Republicana, que el que fa és garantir la viabilitat del sistema. Nosaltres volem justament un sistema que tingui equitat territorial, i aquest nivell de capillaritat que a molts altres llocs..., diguem-ne, que ens donarien exemples a altres llocs, no passa. I el nivell d'ús d'equipament sanitari, d'infraestructura sanitària, amb la capillaritat que tenim al territori, diguem-ne, és un element únic a Catalunya, que respon també als nostres fets històrics. Però, si volem garantir aquesta viabilitat, l'element central que tenim és avançar en aquesta integració de tota la xarxa hospitalària i dels diferents models d'atenció hospitalària dintre de Salut Terres de l'Ebre, amb aquest objectiu de poder-la garantir.

Sobre l'hospital d'atenció intermèdia, és aquest el compromís del Govern. Justament aquesta integració també, diguem-ne, cerca reforçar aquest criteri de proximitat. I, per tant, doncs, crec que amb la visió global que tenim, tant des del punt de vista del Servei d'Emergències Mèdiques, de l'atenció primària, com de la xarxa hospitalària, hem pogut assentar les bases de la planificació sanitària a les Terres de l'Ebre per a la propera dècada. I hem posat damunt de la taula els recursos per fer que passi. I avui, honestament, podem parlar, en el cas del Servei d'Emergències Mèdiques, crec, d'una millora substancial, amb voluntat de revisar-la per afinar, diguem-ne, fent aquesta cirurgia fina a les peculiaritats del territori i amb aquest objectiu de garantir la viabilitat de futur a través de la seva integració.

Així que li agraeixo la seva interpel·lació. Podrem tenir ocasió de seguir-ne debatent en profunditat i amb aquesta vocació de seguir garantint el millor servei públic també a les Terres de l'Ebre.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre els drets de les persones davant les conseqüències del canvi climàtic

300-00331/15

Passem tot seguit al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre els drets de les persones davant les conseqüències del canvi climàtic; presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. I per exposar-la, té la paraula, en primer lloc, el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bona tarda, consellera, diputats i diputades. Avui tornem a presentar una proposta, una interpellació que es convertirà en proposta, referent a les problemàtiques que patim pels efectes directes del canvi climàtic, en aquest cas per l'onada de calor que pateix el nostre país, però no només el nostre país, sinó tota Europa.

Aquesta interpellació li fem a vostè, consellera, perquè entenem que, com a consellera de Transició Ecològica, és vostè qui ha de garantir, en tot cas, el fer el seguiment de les polítiques transversals, perquè moltes de les coses que parlarem és evident que no li competeixen directament, però com que l'hem d'enfocar sempre a una conselleria, pensem que en aquest cas la seva és l'adient. I en tot cas, per això, no?, perquè després aquestes polítiques d'adaptació i mitigació han de ser transversals a totes les conselleries del Govern.

Com saben, venim d'una onada de calor molt bèstia, un episodi climàtic extrem que no s'havia vist mai a Europa, assolint temperatures rècord; rècord, evidentment, des de que es registren. Hem vist com Suïssa ha arribat al seu màxim històric. Però no només Suïssa, sinó Txèquia, Dinamarca i molts altres països europeus. Per tant, la realitat de l'emergència climàtica i les conseqüències nefastes del canvi climàtic cada any son més evidents. Un any darrere l'altre són més evidents. Per molt que alguns continuïn dient que això no existeix.

I el que ens demostra aquesta nova onada de calor, que, per exemple, a França ha ocasionat ja més de mil morts, o a Alemanya ha provocat una saturació, per exemple, del transport públic o una afectació directa per aquesta calor que fins i tot ha fos les vies, les carreteres, els semàfors de diferents parts d'Alemanya, provocant el tancament de serveis sencers; una calor que ha arribat als 41,7 graus com a màxima en aquest país, és a dir, afectant ja directament no només la salut de la ciutadania, sinó directament infraestructures clau com poden ser les del transport. I aquesta és la realitat que tenim a Europa i al món.

A casa nostra, a Catalunya, per quart any consecutiu arribem als més dos graus de temperatura mitjana consecutiva respecte a l'època preindustrial. És a dir, nosaltres ja estem superant aquest mes dos graus que no es volien superar que ens deia l'acord de París. Però ja sabíem que nosaltres, a la zona mediterrània, estem a la zona zero; per tant, sabíem que patiríem molt més aviat les conseqüències d'aquesta emergència climàtica. Per tant, per quart any consecutiu ja superem els dos graus aquests. Això suposa patir més de trenta-nou nits tropicals del que patíem fa setanta-sis anys, que el nostre mar, el mar Mediterrani, està 1,8 graus per sobre que fa setanta-sis anys. I tot això són dades del Meteocat, de..., recentment, vull dir que no ens les inventem nosaltres. Per tant, són dades ben públiques i reals.

I a l'Estat no està gaire millor la cosa. Aquest juny hem tingut els dies més calorosos des de l'any 1950, superant el rècord; que el rècord el trobem l'any passat –és a dir, no el trobem fa trenta o quaranta anys; el trobem l'any passat. Per tant, les dades ens demostren que any rere any anem superant aquests rècords desastrosos de les onades de calor. De fet, l'anomalia d'aquest any ha estat el juny –anomalia que ja no és tanta anomalia, per desgràcia–, ha estat de 7,1 graus més del normal en aquesta època –7,1 graus. Bé, aquests dies de juny concrets, el 21, 22 i 23 de juny, es van superar..., han estat els dies més calorosos, superant les temperatures rècords del juny. I això, al final, el que ens diu és que l'emergència climàtica que vivim està totalment desdibuixant el que fins ara explicàvem als nostres nens i nenes a les escoles, no?, que aquí teníem quatre estacions molt marcades i molt diferenciades. Això cada vegada és més mentida, es va desdibuixant; cada cop costa més distingir en quina època de l'any ens trobem, perquè realment hi han uns canvis sobtats molt greus. I això provoca, aquestes onades de calor..., no, no, ara tenim aquestes onades de calor, però durant els darrers anys hem patit, doncs, una sequera important –una sequera molt important–, que ha deixat..., encara ara en patim les conseqüències, amb uns boscos..., amb una mortaldat dels arbres molt important, que això, evidentment,

està incrementant el risc d'incendi a tot el país, tant l'onada de calor com la sequera que hem viscut. I, evidentment, ja hem patit els primers incendis aquest any al nostre país.

Per tant, vivim una emergència climàtica que ja no és excepcional, sinó que és una realitat climàtica que ja tenim aquí i que va canviant –sequera, onada de calor o fenòmens meteorològics extrems–..., però són constants i es van repetint cada any. I el país no està preparat per a això, ni el país ni les infraestructures ni la gent. I quan parlem de la gent volem dir en l'àmbit laboral, però no només en l'àmbit laboral, sinó en les infraestructures públiques, com poden ser, doncs, les escoles, els instituts, les residències o fins i tot les llars de la majoria de ciutadania d'aquest país. I aquesta realitat també té un impacte molt greu a Catalunya: es parla ja, aquests darrers dies, de cent trenta morts al nostre país, cent trenta morts en molt pocs dies per aquesta calor extrema.

I, davant de tot això, doncs, nosaltres pensem que s'han de prendre unes polítiques molt clares –dures, però molt clares–, perquè és evident que això va a pitjor un any rere l'altre. Però, en contra, el que veiem és que les polítiques, algunes de les polítiques que s'estan fent des del Govern, no van en aquesta línia. Per exemple, vam veure com s'aprovava el Decret llei 3/2026, de pròrroga pressupostària, on s'aprofitava, entre d'altres, per eximir del pagament de l'impost del CO2 al transport fòssil per a empreses de transport de mercaderies, amb els vots del Govern, d'Esquerra i dels Comuns; o també aquesta mateixa mesura, Llei 3/2026, que veiem com incrementa el cànon de l'aigua per a la majoria de la ciutadania del 2026 al 2030.

I alhora que veiem aquest increment del cànon de l'aigua, doncs es fa públic que el Govern, al seu pla de dessalinitzadores, demana ajudes europees i Europa li diu que no, que no pensa finançar les dessalinitzadores de Catalunya perquè entén que primer Catalunya hauria d'haver fet els deures, és a dir, reduir la demanda, i no ho ha fet; tot el contrari, va en línia contrària, va amb més demanda, més turisme i més consum d'energia amb les propostes que posa sobre la taula. Per tant, ara ja hem descobert qui finançarà totes aquestes dessalinitzadores, no?, i que serà la ciutadania. Les dessalinitzadores turístiques i per a empreses que poc aportaran al país les pagarà la ciutadania.

I no només això, sinó que l'anunci de 3.200 milions per a l'ampliació de l'aeroport, 20 milions ara per al Tour de França, milions cada any per al Circuit de Catalunya, o el pla d'intel·ligència artificial, que volen portar no sé quantes gigafactories de dades a Catalunya, quan vostès saben que prou problemes tenim, energètics, en l'actualitat com per portar aquest tipus d'empreses, que la que proposen de Móra la Nova consumirà el que consumeixen 180.000 llars a Catalunya i vint mil llars en el consum d'aigua. I això en un moment que la transició energètica no avança. És a dir, suposo que, al final, el que posa a aquest pla que posen sobre la taula, de portar més de vint i escaig gigafactories, es deuen basar en l'energia nuclear, perquè, si no, no entenem com arribarem a aquest consum.

Per altre costat, ens trobem unes aules que cremen, on, a iniciativa dels propis docents de l'escola pública, es registren i fan visibles les temperatures extremes a les aules, especialment durant els mesos de calor, i on evidencien que se superen els límits legals establerts per la normativa laboral i de seguretat de llocs de treball. Evidentment, per als nens i per a les nenes o per als joves no hi ha cap normativa de màxim de temperatura, però almenys sí que en tenim per als treballadors, i ells fan la feina i es descobreix, doncs, que les temperatures són totalment extremes en les infraestructures educatives.

I així podríem anar parlant també de les prop d'11.500 empreses que vostès han avisat, doncs, que no compleixen els protocols d'altres temperatures, però només els han avisat; mentre que avui sí que ja han detingut molts activistes ecologistes per participar en les activitats de Revoltes de la Terra per denunciar una empresa ecocida

i genocida que tenim al nostre país. I a aquests els detenen i les empreses que no compleixen la llei només les avisen.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara de resposta de l'honorable consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern, la senyora Sílvia Paneque i Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Bé; bona tarda. Gràcies, diputat, per aquesta interpellació. Entenc perfectament el raonament que em feia al principi sobre la transversalitat, que des del departament, i concretament des de l'àmbit d'acció climàtica, doncs, efectivament, es pot tenir una mirada més global, més transversal o de coordinació sobre les diferents polítiques que s'estan desenvolupant. La veritat és que comparteixo una part essencial del seu punt de partida. És veritat que la calor extrema ja no és una incidència puntual de l'estiu, no és una incomoditat temporal, no és una qüestió que puguem deixar només en mans de la resolució o de les recomanacions individuals; és una qüestió estructural, aquest risc climàtic, amb un impacte molt directe sobre la salut –vostè també hi feia referència–, sobre les condicions de treball, les condicions laborals, efectivament, en l'àmbit educatiu, a les escoles, en l'àmbit de la mobilitat, sobre l'habitatge, també, sobre el parc d'habitatge, sobre els barris i, sobretot, en aquells àmbits territorials i en aquelles persones més vulnerables.

I precisament perquè compartim aquesta gravetat, des del Govern no responem amb resignació i, per descomptat, absolutament allunyats dels discursos negacionistes, sinó amb eines de planificació que ara l'hi detallaré, amb coordinació també amb les polítiques dels diferents departaments i amb recursos econòmics que puguin ajudar a desplegar aquestes polítiques. Vostè feia esment d'aquest augment de temperatures en l'àmbit europeu, específicament en l'arc mediterrani, que, lamentablement, efectivament, s'ha descrit sovint com el punt zero del canvi climàtic. I veiem com, efectivament, aquests augments de temperatures i aquestes crisis vinculades o a inundabilitats o a sequeres van entrant des del sud cap al cor d'Europa. Per tant, no cal que m'hi reiteri més: les dades són prou contundents i la realitat que vivim prou contundent.

Vostè també hi feia esment: tres dies consecutius de calor com la que estem vivint poden incrementar la mortalitat diària en un dinou per cent. Per tant, és una qüestió, efectivament, de salut pública. Set dies consecutius, en un trenta-cinc per cent. I ho deia en la interpellació del senyor Mijoler, doncs, fa alguns dies: l'última onada de calor que es recorda a Europa d'aquestes característiques, el 2003, va provocar més de setanta mil morts i un augment de la mortalitat aquí a casa nostra, a Catalunya, del cinquanta-tres per cent. Per tant, som davant un problema, fonamentalment, o també, de salut pública de primer ordre; de justícia social, perquè, efectivament, aquests efectes es donen en aquells àmbits territorials i en segments de la població més vulnerables, i, per tant, de protecció civil.

I aquí jo crec que rau, no?, l'aproximació en el fons. La resposta a aquestes calors extremes, a aquests augments de temperatura ha de ser també transformar la manera com planifiquem les ciutats, la manera com planifiquem els equipaments, la manera com planifiquem i dissenyem els serveis públics i també les infraestructures. De fet, aquests dies s'està produint a Barcelona aquest congrés internacional vinculat a l'arquitectura, i un dels elements que s'està introduint en el debat és precisament aquest que he dit, no?, el disseny de les infraestructures, de les ciutats, dels equipaments, amb aquesta realitat de canvi climàtic. Quina és l'arquitectura que disposa aquest Govern –i que no va iniciar aquest Govern, però és l'arquitectura que disposem– per donar resposta des de la transversalitat, com vostè deia?

Tenim l'Escacc30, l'estratègia catalana d'adaptació al canvi climàtic 2021-2030, que fixa el marc que tenim com a país per reduir, primer, la vulnerabilitat en els sistemes naturals –potser no n'hem parlat molt en aquesta interpel·lació, però vulnerabilitat dels sistemes naturals–; vulnerabilitat també dels sectors econòmics, que veuen com impacten al canvi climàtic, i, per descomptat, o com a primer element, de la població, de la salut de la població. Per tant, tenim l'arquitectura o l'eina de planificació.

Segon, tenim el Servei Meteorològic de Catalunya, que monitora, que preveu i que emet els avisos, quan així és oportú, a través dels indicadors. Tenim tots els serveis vinculats a la protecció civil, el Procicat, que ens coordinen la resposta, a nivell de país, de Govern, davant situacions de risc. Tenim l'àmbit de la salut i tenim el pla d'actuació per prevenir els efectes d'aquestes onades de calor sobre la salut, el que es coneix com a POCS, aquesta planificació vinculada a l'àmbit de la salut, que es desplega anualment i que protegeix específicament, o especialment, les persones que, a raó d'edat o perquè viuen soles, o els infants o persones amb malalties cròniques, o persones sense llar o treballadors més exposats. Precisament és el desplegament de les polítiques de prevenció en aquests col·lectius més vulnerables.

I tenim –no per dir-ho últim, menys important– els ajuntaments, els ens locals, que són absolutament imprescindibles per fer arribar tot aquest seguit de mesures al carrer, als equipaments i als barris.

Per tant, aquesta és l'arquitectura, l'eina de planificació i els diferents elements també de planificació de protecció civil i de salut que tenim en aquests moments i que podem activar davant aquestes onades de calor.

Ara –jo ja hi estic d'acord, perquè sé que m'ho dirà i també ho ha dit–, això no és suficient. Això és el que tenim i el que hem de potenciar, però no és suficient. Perquè, efectivament, el canvi ha arribat, i en aquests moments les polítiques d'adaptació passen fins i tot per davant de les polítiques de mitigació davant una realitat que ens cau a sobre, no?, que no per poc advertida durant trenta anys per la comunitat científica en aquests moments ens cau a sobre. I, per això, hem iniciat uns treballs... I estenc la mà aquí –ho aprofito– a tots els grups parlamentaris. Crec realment que aquest pla que ara li diré i com es finança és un pla que haurem de tenir activat i aplicat, lamentablement, durant anys, i que diferents governs l'hauran de desenvolupar. Per tant, estenc la mà d'una manera molt sincera a tots els grups parlamentaris, excepte a aquells que es situen en posicions negacionistes, per tal de poder-ho treballar conjuntament. I, per tant, és un pla d'adaptació, d'acció específic per fer front a la calor extrema a Catalunya. Hi destinarem, per a la redacció del pla i per a aquests treballs previs, 150.000 euros del Fons Climàtic, i hi treballarem també en el marc de l'aliança de les regions mediterrànies.

Per tant, un treball polític que hem de fer, el Govern ha de liderar, hi ha de posar els recursos, amb el Parlament de Catalunya, però també amb aquest entorn de regions mediterrànies. Perquè, com l'hi deia al principi, certament, alguns d'aquests països de l'arc mediterrani que fa més anys que viuen exposats a aquest augment de temperatures tenen alguns elements de disseny de polítiques públiques que també poden ser interessants d'aplicar a Catalunya. I, més enllà de l'arc mediterrani, doncs, algunes regions com Califòrnia o la regió metropolitana de Santiago de Xile, que tenen, com li dic, alguns programes i algunes polítiques que poden ser interessants i aplicables també a Catalunya. Per tant, li estenc molt sincerament la mà, al seu grup parlamentari i a tot l'arc, per poder-ho treballar conjuntament.

Aquest pla ha d'afrontar diferents vulnerabilitats; la primera, la social, però també territorial i material. No pateix igual la calor una persona que viu sola en un pis mal aïllat, sense ascensor, que una persona que viu en les mateixes condicions de solitud, però en un habitatge eficient. No pateixen de la mateixa manera la calor barris amb índexs de vulnerabilitat o de pobresa elevats, densos, sense arbres, amb poques zones considerades refugi climàtic, que municipis que tenen, doncs, refugis

climàtics, espais verds i que a més aquests refugis són accessibles. No pateix la calor de la mateixa manera un treballador que treballa en l'espai públic exterior que un infant en un casal o una persona usuària del transport públic.

I, per això, aquest mapa de risc ha d'incorporar l'edat de la població, la renda també, l'any de construcció del parc d'habitatges dels edificis, l'orografia –que també és un element important–, la renaturalització urbana, l'existència o no de refugis climàtics i les condicions concretes de cada territori. Ha de tenir en compte tothom, a la vegada que no hem d'oblidar les particularitats que, raó de vulnerabilitat o geogràfica, han d'adequar la resposta que ha de donar aquest pla.

Hem d'incorporar també un element –que no n'hem parlat, però en la mirada ambiental té molt sentit–, que és la qualitat de l'aire. Aquests episodis de calor i d'alta radiació també afavoreixen la formació d'ozó troposfèric i, per tant, la calor extrema també pot afectar la salut respiratòria i també pot empitjorar la qualitat de l'aire.

Paral·lel a aquest pla –i després m'hi puc estendre més–, en aquest tercer trimestre del 2026 activarem també 15 milions d'euros del Fons Climàtic per tal d'ajudar els ajuntaments, els ens locals, els municipis, en aquestes polítiques d'adaptació i, per tant, en aquestes ajudes d'adaptació i mitigació del canvi climàtic als ajuntaments. Per tant, 150.000 euros en la planificació amb aquests elements que li he assenyalat, 15 milions d'euros per ajudar els ens locals en les mesures d'adaptació i mitigació i, per tant, recursos, projectes i capacitat d'execució des del món local.

Escollaré amatent aquesta segona intervenció i, en tot cas, em podré estendre també en les mesures en l'àmbit educatiu i laboral posteriorment.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Per respondre, és el torn ara del diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, consellera. Compartim la necessitat d'aquest pla. De fet, compartim la necessitat que s'han de revisar..., no només s'ha de fer aquest pla, sinó que s'han de revisar molts de plans per adaptar-los a la nova realitat climàtica. I, evidentment, és molt important aquest mapa de risc que tingui en compte les diferències que hi puguin haver per raons socials i de codi postal on vius; és evident que és molt important.

I en això també li volia dir que hi ha dues maneres d'actuar a nivell municipal. Miri, l'alcalde de Nova York, el Mamdani, ha presentat un pla forestal urbà basat en la necessitat de fer créixer la plantació d'arbres a tot el municipi, començant precisament pels barris més pobres, amb més densitat i amb menys recursos, perquè realment també hi ha un biaix de classe claríssim en el tema de la mitigació i l'adaptació. I ell, el Mamdani, proposa aquest pla forestal, que pensem que ens hi hem de començar a emmirallar, mentre que aquí a Barcelona, l'Albert Batlle, el tinent d'alcalde, el que diu a la gent és que utilitzin infraestructures públiques i privades i, per exemple, se'n poden anar al Corte Inglés, no? Clar, hi veig molta diferència, entre les polítiques que ens proposen uns i les polítiques que es proposen aquí a Barcelona. Esperem que la seva vagi més cap al que ens proposa l'alcalde de Nova York que no pas el tinent d'alcalde socialista d'aquí Barcelona.

Precisament, una de les propostes va cap aquí. Nosaltres pensem que s'ha de treballar en tot el que és la rehabilitació d'habitatges. Hi ha edificis..., perquè aquí recordar que el Next Generation destinava molts diners a la rehabilitació d'edificis, però ho han fet molt pocs, aquí a Catalunya; és a dir, hi havia molts diners, però realment hi ha molt pocs exemples, perquè realment per a una comunitat de veïns i veïnes, i normalment en barris precisament amb un biaix de classe important, no tenen capacitat per demanar aquestes subvencions si no ho lidera l'Administració pública. Hi ha casos, com Sabadell, que sí que s'ha demanat. En algun edifici s'ha fet la rehabilitació energètica a tot l'edifici. És perquè hi viuen gent amb una certa..., amb una consciència ambiental i amb una capacitat de poder gestionar, perquè parlem de

subvencions de molts i molts euros per a tot un edifici. Per tant, aquí també caldria la implicació directa del departament per facilitar que tots aquests edificis s'hi puguin acollir, perquè, si no, aquestes subvencions..., hi ha molts milions, però aquí no s'han aprofitat o s'han aprofitat molt poc.

També, en el tema de les aules –ja portem diferents anys parlant-ne–, la necessitat de fer una inversió molt important, però no en ventiladors, sinó en molts tipus de mesures; des dels patis, que tenen..., hi han patis que tenen greus problemes, que els nens, les nenes, els joves no poden anar als patis en aquests mesos d'onades de calor o calor intensa. I a dintre les aules ni en parlem. A les aules, que cremen, que els docents, doncs han fet el registre; ens han demostrat els greus problemes que pateixen.

I les empreses tornem a demanar, un any més, que no n'hi ha prou que se les avisi. És a dir, vostès saben perfectament que si un conductor..., el màxim són cent i va a cent quaranta, se'l multa. Doncs, les empreses que no compleixen també se les ha de multar. I, no sé, vostès cada any els avisen. Bé, poder aquí les inspeccions de treball haurien d'aplicar el mateix criteri per a tothom. Si a la ciutadania, quan incompleix, se la multa, a les empreses se'ls hi hauria d'aplicar exactament el mateix.

També li voldríem recordar que l'Estat espanyol ha aprovat un nou decret estatal que protegeix les praderies de posidònia i que aquí les entitats ecologistes defensen que es fa molta normativa, però que després no s'aplica a la costa catalana perquè no hi han prou recursos humans ni materials per poder garantir la protecció d'aquests espais naturals marins. I veiem, cada cap de setmana, com centenars i centenars d'embarcacions fondegen sobre aquestes praderies de posidònia. Nosaltres el que diem...: si vostès són capaços de posar més de 30 milions per fer el Plemcat tot i l'oposició que hi ha al territori, escoltin, posin els recursos necessaris per garantir que un decret estatal que s'ha aprovat tingui els recursos suficients perquè no passi el que veiem cada cap de setmana a la Costa Brava, però arreu de Catalunya, que és que la gent que qui més té pot continuar fent el que vol i ningú no pren cap tipus de mesura. Això és una altra de les propostes que ja li avanço que portarem a la moció amb referència a aquesta interpellació.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara és el torn de rèplica de la consellera i té la paraula l'honorable Sílvia Paneque i Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, diputat. Quatre, cinc elements que aprofito d'aquesta segona intervenció. Certament, nosaltres no estem situats com a govern en aquesta dicotomia de que el progrés no pot ser sostenible. Certament, aquesta és una diferència. Vostès defensen un model de decreixement i per a nosaltres..., justament, tenim l'oportunitat, en aquests moments, de tenir una nova indústria, un nou progrés, precisament verd, sostenible. I per això des del Govern estem impulsant, efectivament, projectes vinculats a les energies renovables, com el que vostè ha assenyalat del Plemcat, o el Plater com a eina d'ordenació de la implantació de renovables. És del tot necessari. Si vostè recorda quan vàrem aprovar els pressupostos de carboni, els dos principals emissors de diòxid de carboni eren el transport, per un costat –per tant, hi ha d'haver una descarbonització i una millora en el transport públic–, i la indústria –en segon lloc, eh?, i a diferència de la mobilitat.

Però, per aquesta descarbonització, vol dir que hem de electrificar tots aquests processos, aplicar també altres tecnologies, i això vol dir generar electricitat. I per sort estem a Catalunya amb recursos suficient de vent i de sol per poder generar aquesta electricitat neta. Per tant, no estem situats en aquesta dicotomia. Pensem que precisament el progrés que ve, i a més a més molt marcat per la Comissió Europea, és un progrés verd i sostenible i, per tant, per nosaltres això és una oportunitat.

Segon, en l'àmbit escolar –que vostè ho assenyalava–, efectivament, hi ha aquests 20 milions d'euros per instal·lar ventiladors de sostre com a mesura de xoc i, per tant, d'urgència. Però sap també que hi ha una dotació de 100 milions d'euros per executar en cent centres escolars prioritaris, el curs 26-27 ja, i 27-28, a través d'Infraestructures de Catalunya..., com dic, obres de climatització per, efectivament, millorar uns equipaments que, quan van ser construïts, van ser construïts per a un clima que ara en aquests moments ja no existeix.

Tercer, l'àmbit laboral. Evidentment que les empreses tenen obligacions, és així: adaptar horaris, garantir pauses, aigua i ombra, avaluar el risc tèrmic i suspendre activitats si no es pot garantir la seguretat. I, efectivament, que el Govern actua en conseqüència quan aquestes condicions no es donen. Però sí que hem impulsat aquest protocol de prevenció de riscos laborals en episodis d'onada de calor, precisament, de la mà dels agents socials i també del món local.

I, efectivament, som partidaris d'aquest urbanisme que inclou l'augment de cobertura d'arbres als espais urbanitzats, la instal·lació d'infraestructures verdes en contra del canvi climàtic, a favor de la resiliència. I escolti, vostè ha assenyalat un element de Barcelona. Jo n'hi assenyalo un altre. Barcelona és la seu del Congrés Internacional d'Arquitectura. Els arquitectes de tot el món s'estan fixant també en l'urbanisme que Barcelona ha aplicat i està aplicant per tenir entorns urbans més amables.

I si vol, encara li poso un altre exemple vinculat a la rehabilitació. Vostè deia els fons Next Generation no s'han aprofitat prou en quantitat. En quantitat, sí. En el que estic d'acord és que no ha anat a parar en aquells entorns més vulnerables; en això té raó. És veritat que aquelles comunitats que s'han articulat són les que tenen unes rendes mitjanes o altes; això és així. Però no és veritat que no s'hagin aprofitat.

Però, fixi's, li poso un exemple d'èxit: Santa Coloma de Gramenet, que ha liderat precisament l'aplicació de fons Next Generation a la rehabilitació del parc d'habitatge, precisament involucrant-se l'ajuntament en primera persona per tal de constituir aquestes comunitats i acompanyar-les en la rehabilitació i en eficiència energètica d'un parc d'habitatge envellit. Per tant, sí que hi ha experiències a Barcelona i a tot Catalunya d'aquesta rehabilitació de part, d'aquest aprofitament del fons i d'aquest urbanisme del segle XXI que, efectivament, ens ha d'ajudar a tenir entorns urbans més adaptats al canvi climàtic.

I, finalment, respecte a l'àmbit que vostè em deia vinculat a la Costa Brava, no?, aquestes praderes de posidònia. També l'hi haig de dir: no és cert, els ajuntaments estan fent un esforç molt gran precisament per preservar allò que saben que és un actiu també dels seus municipis i de l'àmbit marí. I li diré més: el PRUG, que ja porta un any el pla que regula els usos en l'àmbit marí, davant del Parc Natural del Cap de Creus, portava encallat –ara no ho recordo– catorze o quinze anys. Es va aprovar fa un any. S'ha activat. Hi ha un seguiment d'aquests usos.

Per tant, jo crec que estem millor del que havíem estat i, en qualsevol cas, el que no hi ha és aquesta realitat que vostè descriu..., bé, en fi, massiva, no?, d'atac a la posidònia. Els ajuntaments estan fent l'esforç, el Govern també, el PRUG ens ha d'ajudar i, per tant, escoltant totes les millores que es puguin fer, sí que és cert que estem una mica millor del que estàvem en el passat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera.

Proposició de llei sobre els habitatges d'ús turístic

202-00019/15

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat presentades a la proposició de llei sobre els habitatges d'ús turístic. En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindrà el grup proponent. Tal com va acordar la Junta de Portaveus, aquest tindrà un temps de set minuts.

Té, doncs, la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Maite Selva i Huertas.

Maite Selva i Huertas

Gràcies, president. Consellera, diputats, vull començar la meua intervenció saludant i donant la benvinguda als representants d'Apartur, de l'ATA i de l'associació Treballadors pel Lloguer Turístic que avui ens acompanyen a la tribuna d'aquest Parlament. Gràcies per la vostra presència, que ens recorda la responsabilitat d'aprovar lleis que afecten de manera directa el dia a dia de milers de treballadors i empleadors del nostre país. Hi ha dues maneres de governar Catalunya: o es governa des de la desconfiança al territori i la penalització de l'activitat econòmica, o es governa des del respecte escrupolós a l'autonomia municipal i la col·laboració amb els sectors que generen riquesa. Junts per Catalunya ho tenim clar, estem al costat de la gent que treballa i de les nostres viles i ciutats. Per això portem avui al Ple d'aquesta cambra la derogació d'un decret que ha fet molt mal, el Decret llei 3/2023. Un text que preveu l'eliminació massiva de llicències d'habitatges d'ús turístic mitjançant topalls uniformes i arbitraris, aplicant una plantilla única per a realitats absolutament diferents.

Catalunya és un país plural, divers i el que serveix per a un barri de Barcelona pot ser la ruïna econòmica per a un municipi de la Costa Brava o del Pirineu. Hem d'allunyar-nos dels dogmatismes i de la turismofòbia simplista. Els habitatges d'ús turístic, els HUTs, no són una activitat marginal ni sobrevinguda, són, en molts dels nostres municipis del nostre país, la columna vertebral de l'oferta turística, i un sector professionalitzat des de fa dècades. D'aquesta activitat en depenen milers de famílies, comerços, restaurants, empreses de neteja, jardineria i petits serveis locals.

Els HUTs permeten que la despesa turística arribi directament al cor dels barris dels nostres pobles i ciutats i són un element clau per a la desestacionalització de la demanda quan els hotels tanquen en temporada baixa. A més, cal mirar la realitat de cara i desmuntar mites. Més del vuitanta-cinc per cent d'aquestes llicències pertanyen a petits particulars que tenen un o dos habitatges, i gairebé el setanta-sis per cent són segones residències. Estem parlant d'immobles situats en zones de clara vocació turística que si es prohibissin no passarien mai al mercat del lloguer residencial permanent, perquè no tenen els serveis ni l'accessibilitat per a viure-hi tot l'any. Simplement quedarien buits, degradant el parc urbà i deixant els municipis sense visitants i sense ingressos. Ho han alertat clarament els sectors afectats, que en són molts, i que afecten moltes famílies i municipis com Roses, l'Escala o Tossa de Mar, on la desaparició dels HUTs suposaria un autèntic cataclisme per a la seva economia local.

Junts per Catalunya no estem en contra de regular; al contrari, volem una regulació, però feta amb criteri territorial i respectant el principi fonamental de l'autonomia municipal. Ningú sap millor què necessita un carrer o un barri o un poble que el seu propi alcalde o alcaldessa i els seus regidors. Per això, l'article 1 de la nostra proposta estableix que la necessitat d'una llicència urbanística prèvia es limitarà estrictament a aquells municipis declarats com a àrees amb mercat residencial tensionat, i aquesta condició es revisarà rigorosament cada cinc anys. L'article 2 fixa el veritable moll de l'os d'aquesta llei. Seran els mateixos ajuntaments, a través dels seus plans urbanístics, els qui definiran les condicions, els requisits i l'equilibri d'usos del seu territori. Si un municipi necessita limitar-los per garantir una convivència

veïnal tindrà l'eina per fer-ho; però, si un municipi d'alta vocació turística necessita potenciar-los per mantenir el seu motor econòmic, ningú li podrà imposar un topall esbiaixat.

Som plenament conscients que molts dels municipis turístics són petits i disposen de pocs recursos tècnics i econòmics. Per això, la disposició transitòria tercera d'aquesta llei obliga la Generalitat a atorgar als ajuntaments els recursos necessaris per poder redactar i tramitar aquests nous planejaments urbanístics. Mentrestant, per garantir que l'activitat no s'aturi i no ofegar l'economia, els ajuntaments podran continuar concedint llicències segons la normativa vigent.

Així mateix, aquesta llei dona seguretat jurídica, els habitatges que ja estan funcionant legalment podran continuar exercint la seva activitat. El nostre objectiu no és castigar el sector regulat i professional que compleix amb els seus deures i aporta milions d'euros en taxes per finançar els serveis públics locals. El nostre objectiu, el de les administracions, ha de ser una altre: combatre frontalment la illegalitat i el frau d'aquells que operen sense llicència o no paguen la taxa turística. Per fer-ho possible, facilitem que els ajuntaments puguin creuar les dades de la taxa turística amb els seus registres. I anem encara un pas més enllà per netejar el mercat: mitjançant la disposició addicional primera permetem declarar la caducitat de les llicències inactives que porten dos anys consecutius sense registrar cap activitat, fent aflorar pisos que podran tornar immediatament al mercat residencial permanent.

L'accés a l'habitatge és un problema complex i multifactorial que respon a la manca d'oferta general, a la demografia i a la insuficiència d'habitatge públic assequible, no es resol buscant un boc expiatori ni destruint una activitat econòmica consolidada que genera riquesa i cohesió social a la meitat de Catalunya. El futur del turisme i el futur de l'habitatge al nostre país no es construeixen des de la confrontació, sinó des del diàleg, la flexibilitat i la coherència, escoltant el sector i, per damunt de tot, blindant l'autonomia de les nostres viles i ciutats.

Senyors i senyores diputats, avui tenim l'oportunitat de corregir un error, d'esmenar una norma com el Decret 3/2023, que ha generat una insostenible inseguretat jurídica i que no ha aportat cap solució real a la crisi de l'habitatge. Ens pertoca triar entre la imposició o el consens, entre la trinxera ideològica o el realisme de la trinxera municipal. Junts per Catalunya portem una proposta quirúrgica, sensata i eficaç. Una llei que posa les eines de control urbanístic a mans dels qui millor coneixen cada carrer, combat l'oferta illegal i ofereix certesa jurídica als milers de famílies treballadores que compleixen amb les seves obligacions. Els demano la seva responsabilitat i el seu vot favorable. Triem la via del diàleg, de la llibertat i de la confiança en el nostre món local i també del sector.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes i ara és el torn per tal que es puguin posicionar, que les puguin defensar en el Ple per un temps màxim de cinc minuts, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus.

Per tant, en primer terme té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, crec que val la pena que comencem la justificació d'aquesta esmena a la totalitat col·locant algunes xifres, poques, i a més només he hagut de fer la cerca en algun dels articles que han aparegut no fa gaire en mitjans de comunicació, com el diari *Ara* o com *Sentit Crític*, que utilitzen xifres de l'INE i xifres del mateix Departament d'Empresa pel que fa a llicències de pisos turístics. Ens diuen coses com que en els darrers anys els HUTs han crescut a Catalunya en 319.927 llits més. En deu anys han crescut un cent vin-i-tres per cent les places turístiques, d'allotjament turístic en apartaments i pisos turístics.

Ara mateix ja és el noranta-u per cent de les 350.892 places que han crescut, en general, de totes les places d'allotjament turístic. Però és que ha passat de ser aproximadament el vint per cent dels allotjaments a ser gairebé el quaranta-set per cent.

Per què hi ha hagut aquest augment tan exagerat que ha fet que ara mateix hi hagi 112 municipis a Catalunya que hi han més places per a allotjament turístic que per als seus residents? O sigui, hi ha més places per a persones que venen a passar uns dies que per a les persones que hi viuen; per a les persones que hi viuen i per a les persones que hi volen seguir vivint, o per a les persones que han d'anar-hi a viure per diferents raons. Per exemple, els joves, gent jove que vol quedar-se a viure als seus pobles de la Vall d'Aran i que no poden perquè no troben allotjament per viure-hi, no troben allotjaments de lloguer perquè tot és segona residència i allotjament turístic. O, per exemple, i ens ho ha explicat moltes vegades l'alcalde de Vielha, que estic segura que s'han reunit vostès també amb ell perquè és una persona que està molt preocupada per la situació del seu municipi i de la seva comarca, que diu que no troben professors ni personal sanitari que vulguin treballar allà perquè no tenen on viure.

O és que volen que a Catalunya passi com a Eivissa, que els professors que van destinats a Eivissa han de dormir en tendes de campanya, en càmpers, alguns lloguen, per poder anar a treballar, balcons a l'estiu? És això el que volem? Que la gent que necessita viure al lloc on ha d'anar a treballar no pugui trobar un lloc on viure perquè està tot ocupat per allotjaments turístics i segones residències?

I per què hi ha hagut aquest augment? Doncs, perquè en un moment determinat el senyor Mas –és a dir, el president del grup que presenta aquesta llei ara– va fer una barra lliure de llicències; és a dir, tothom que volia convertir casa seva en un habitatge turístic –o una casa que tingués, no tenia perquè ser casa seva; aquells que en tenien més d'una ho feien en més d'una– només havien de fer una comunicació d'activitat, no calia ni una resposta. Amb una comunicació d'activitat ja s'aprojava la llicència d'activitat turística, irreversible, a perpetuitat i sense caducitat. Entrin a veure pisos de lloguer, o pisos de compravenda, més aviat, a qualsevol de les plataformes que tant els hi agraden a alguns. Vegin com es venen pisos amb llicència turística incorporada. Perquè resulta que la persona que va demanar la llicència turística es pot vendre aquell pis, però aquell pis segueix tenint una llicència. Que qui compra? No són tant petits propietaris, precisament, els que compren aquests, són grans empreses que es dediquen al lloguer d'apartaments turístics, perquè tu compres un pis que ja té una llicència d'activitat.

És aquesta barra lliure descontrolada la que es pretén acotar amb la petició de que hi hagi una nova llicència, i que se li donin als ajuntaments justament les eines per regular-ho, perquè és que ara mateix no les tenen. Ara mateix, si un ajuntament no vol tenir tants habitatges turístics, no pot fer-hi res, si ja tenen llicència. I ja no parlem dels il·legals, perquè amb els il·legals l'únic que es pot fer és sancionar i fer tancar, que és justament el que està fent el ministre de Consum amb 64 milions de sancions a Airbnb per anunciar apartaments sense llicència.

Però és que, a més, jo crec que també hem de poder baixar l'alarma, perquè aquests dies no sé si han pogut sentir a Spotify un anunci on sembla que els propers concerts de Bad Bunny i Rosalía no tindran ningú que hi vagi perquè no hi haurà apartaments turístics on allotjar-se; és una relació bastant curiosa de causa-efecte. No desapareixen, els allotjaments turístics –no desapareixen.

Tossa –és un dels exemples que ens ha posat–: 6.300 habitants. Podrà tenir fins a 630 pisos turístics, a banda d'altres places hoteleres, que entenc que la gent de places hoteleres i càmpings també va a restaurants i comerços i farmàcies, no són només els pisos turístics. Salou: 26.500 persones. Podrà tenir 2.650 allotjaments turístics, que poden tenir fins a quatre persones vivint-hi. Crec que això no és fer desaparèixer els allotjaments turístics.

L'alcalde Collboni ha dit que a Barcelona sí que desapareixeran (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, president– els allotjaments turístics; nosaltres ho volem veure. Perquè, clar, és una cosa que haurà de passar el 2028, després de les eleccions del 2027. Tant de bo sigui veritat, però ho volem veure. Perquè, honestament, no ens en refiem gaire i no ens ho creiem gaire. No creiem que desapareguin tampoc els allotjaments turístics de Barcelona, però esperem que com a mínim es regulin, es limitin i, sobretot, que no sigui una llicència a perpetuïtat.

Gràcies.

El president

Per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, bona tarda. Nosaltres anirem bastant ràpid. Crec que hi ha tres coses que hauríem de tenir clares en aquest país. La primera, que una llar no ha de ser un Airbnb. La segona, que comprar habitatges pensats per habitar –que, per cert, té a veure amb passar-hi llargues durades–, trossejar-los o convertir-los en apartaments turístics no és un ofici; per tant, apellar aquí als pobres treballadors, tenint en compte que lo que està passant en aquest país és que cada dia hi ha treballadors que perden casa seva..., apurat. Tercer, els nostres barris no són una *real experience*. Per tant, a hores d'ara el debat és bastant senzill: o la llibertat és al mercat o la llibertat és dels catalans.

Fa quatre dies, al costat d'aquest Parlament, aquí al carrer Marina, el Jordi, que portava vint-i-dos anys vivint amb la seva dona i el seu fill menor d'edat en un pis, va ser desnonat. Va ser desnonat, en primer lloc, perquè van tombar la moratòria de desnonaments de famílies vulnerables. Però, en segon lloc, perquè aquest bloc, que l'ha comprat Urban Power –els noms també..., un altre dia en parlem– que gestiona apartaments de luxe al centre de Barcelona i que en aquest bloc, precisament, ja té apartaments de lloguer turístic i apartaments de temporada. Llavors, cal escollir: o hi ha famílies com el Jordi, que portava vint-i-dos anys vivint allà, i tot el que això suposa –el petit comerç, que després ens posem tristos quan no existeix; la petita empresa productiva, que a mesura que creix el turisme i el sector turístic, desapareix... I les famílies catalanes o aquest tipus d'experiències. No hi ha més –no hi ha més–, i menys quan a Barcelona..., si ara busquen a l'Idealista, trobaran que hi ha menys de mil pisos de lloguer estable i, en canvi, n'hi ha més de 2.400 de temporada per poder llogar. Això en una ciutat que ja té més de 91.000 places turístiques regulades, a part dels apartaments turístics. Estic parlant només de les hoteleres.

Dir que ara mateix això és el que necessita el país, no és cert. I no serveix tampoc parlar de que estem parlant només de Barcelona i no estem parlant de la resta de llocs. Hem parlat de la Costa Brava: vagin a la Costa Brava i diguin quina és la riquesa que es reparteixen allà. Quina és la riquesa d'aquells municipis que estan més destinats al turisme. A part, evidentment, de qui treballi a determinades empreses. Perquè, fora d'això, el que passa és que hi ha precarietat. És un sector en el qual, si no fos per les ajudes públiques, pràcticament no hi hauria els salaris que tenim, que ja són molt baixos.

Ara mateix, a comarques gironines, des dels últims dotze anys, ha pujat el lloguer més d'un vuitanta per cent. I tenim mig milió de places turístiques. Per tant, quina riquesa? Hi ha decisions que s'han de prendre: o tenim habitatges o tenim allotjaments. El que no es pot fer és, una vegada i una altra, mantenir discursos que són antagònics entre ells. S'han donat les dades una vegada i una altra, i a aquestes alçades em sé cada estudi de memòria: el de la UB, el de la Pompeu Fabra, el

d'altres ciutats de caràcter internacional, com és Amsterdam o Tel-Aviv, que ja han dit que com més augmenta el sector turístic, més cau el sector productiu; que només amb un trenta per cent d'habitatge d'ús turístic es dispara el preu de l'habitatge.

Per tant, aquesta moció no és una moció municipalista, perquè, perquè hi hagi municipis, s'hi ha de poder viure. Aquesta llei no està prioritzant els catalans, està prioritzant el negoci d'uns quants catalans. A hores d'ara hauria de quedar bastant clar que s'han de prendre decisions. I si no podem defensar que els catalans puguin viure a les seves llars, no sé exactament de quina república es vol parlar en aquest plenari, ni ara ni d'aquí a uns anys.

Per tant, prenguin decisions. Nosaltres, evidentment, hi votarem en contra i creiem que, de fet, la legislatura hauria d'anar en el sentit absolutament oposat –en sentit absolutament oposat. Si volen parlar de treball digne, perfecte, comptaran amb nosaltres. Però creguin que el turisme i tot el sector que arrossega no és treball digne a hores d'ara. I la bandereta de la turismofòbia esgota. Esgota perquè no és cert. Perquè turismofòbia és que tinguem, precisament a les àrees amb més sector turístic, entre el trenta i el quaranta per cent de persones que no poden fer vacances una setmana a l'any. Això és turismofòbia. Les lleis que s'han aprovat econòmicament en aquest país són turismofòbia.

En canvi, quina és la nostra proposta? La nostra proposta és limitar el capital internacional. La nostra proposta és que no hi pugui haver diputats i congressistes d'un partit i d'un altre que passen a treballar a determinades organitzacions que nosaltres considerem que l'únic que fan és terrorisme patronal amb l'habitatge –això és lo que no ha de passar–, i que, en canvi, els catalans en aquest país sí que puguin fer vacances.

Això són propostes que existeixen ja en altres països i són propostes amb les que hauríem de seguir avançant. Per tant, turismofòbia? La de qui prioritza sempre el capital estranger i el turisme internacional a les necessitats dels catalans en aquest país.

Moltes gràcies.

El president

I finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Ester Capella i Farré, per tal de defensar l'esmena a la totalitat.

Ester Capella i Farré

Bé; gràcies, president. Molt bona tarda, diputades, diputats, consellera Paneque. Avui aquí el que està passant és una confrontació entre dos models de país. Dos models que són radicalment diferents d'entendre què és l'habitatge i quina ha de ser la responsabilitat dels poders públics davant de l'emergència habitacional que vivim.

El model d'Esquerra Republicana, doncs és un model conegut. El vam defensar des del Govern i el continuem defensant des de l'oposició. L'habitatge és un dret. L'habitatge ha de ser la clau que obre totes les portes als altres drets. O és la clau a tots els altres drets. I precisament perquè és un dret, el sòl residencial ha de servir prioritàriament per garantir habitatge residencial. Aquesta és la filosofia que va inspirar el Decret Llei 3/2023. Una norma impulsada pel Govern presidit pel president Aragonès, pel Govern republicà, de la que ens sentim profundament orgulloses.

Quan vam arribar al Govern ens vam trobar una realitat que és incontestable. En vuit anys, els habitatges d'ús turístic havien passat de ser 47.000 a més de 100.000 habitatges. No estic parlant de places de llits, estic parlant d'habitatges. Més de 7.000 habitatges que havien deixat de formar part del parc residencial per convertir-se en una activitat econòmicament més rendible. Mentre això passava, què estava passant al país? Com passa ara, eh?, també. El preu del lloguer es disparava –el preu del lloguer ara es dispara menys, però encara puja–, els joves no es podien emancipar i cada vegada hi havia més famílies que es veien i es veuen expulsades dels seus

municipis. I podíem continuar mirant cap a una altra banda. Podíem haver mirat cap a una altra banda, i no ho vam fer.

Què vam fer? Nosaltres vam actuar. I vam actuar per acabar amb la barra lliure, com abans es deia. Vam establir per primera vegada que un habitatge residencial no podia convertir-se en un habitatge d'ús turístic al marge de la planificació urbanística. Vam dir que el dret a l'habitatge havia de prevaldre sobre l'interès econòmic particular, quan aquest interès posa en risc un bé que és essencial, com és l'accés a una llar, tenir un sostre digne, poder viure en un habitatge. I això, evidentment, no va agradar a tothom. Ja ho entenem, que no podem agradar a tothom, però havíem de donar resposta a la necessitat, com hem de continuar donant resposta a la necessitat d'accedir a un habitatge.

I, bé, hi va haver qui va impedir que el Decret llei 3/2023 veiés la llum. Ens van dir que era impossible, que vulnerava el dret a la propietat, que la Generalitat no tenia competències, que els tribunals ho tombarien. Van intentar parar-ho políticament, i quan no ho van aconseguir, el Partit Popular va interposar un recurs davant del Tribunal Constitucional. Però el Tribunal Constitucional ha desestimat el recurs i ha avalat la regulació. Ha avalat la regulació dels habitatges d'ús turístic que va fer a Catalunya.

El model que avui ens proposa Junts és radicalment el contrari: és tornar a un model que ja hem conegut, que ja sabem quins resultats dona, que ja sabem què fa: que expulsa els ciutadans dels pobles i de les ciutats del nostre país, que treu habitatge residencial, que és una perversió de la llei del sòl. Perquè quan la llei del sòl preveu que hi ha habitatge residencial, està dient que allà hi ha d'haver habitatge per viure les persones de forma permanent. Quan la llei del sòl preveu –i la llei d'urbanisme– altres usos, ho diu: «usos hotelers», «equipaments», etcètera. Per tant, és una perversió de la norma, és un ús indegut de la norma, és tergiversar el contingut i la definició de la pròpia norma. I, per tant, es torna a un model, com deia, que ja hem conegut. El model que permetia que els habitatges d'ús turístic proliferessin sense una planificació adequada. El decret no prohibeix, no extermina, diu que sí hi ha habitatge residencial suficient, doncs hi haurà un percentatge d'habitatges d'ús turístic en funció de la població i que no es trenqui la cohesió social de determinades parts del país.

El model que va permetre passar de 47.000 a més de 100.000 habitatges d'ús turístic en només vuit anys és el model que defensa en aquests moments Junts per Catalunya. És aquest model. Vostès defensen això. Aquesta proposició de llei no neix per reforçar l'accés a l'habitatge o per reforçar el dret a l'habitatge. Tot lo contrari: vostès defensen el camp qui pugui, que tothom faci el que li convingui. I llavors, quan tenim gent que no pot accedir a un habitatge, què fem? Què farem? Què els hi direm? Que dormin sota un pont? És això el que vostès defensen. I mirin, i ho fan en el moment pitjor –en el moment pitjor–, perquè el decret encara no ha desplegat tots els seus efectes, els acabarà de desplegar el 2028. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Acabo, president. Ara vostès volen canviar les regles del joc, perquè el decret funciona i encara no ha desplegat tot allò que hauria de desplegar. El que fa és prioritzar. Vostès prioritzen els interessos dels qui volen continuar destinant habitatge residencial a una activitat turística sense els límits que aquest Parlament va establir. Els límits que aquest Parlament va establir van ser la garantia del dret a l'habitatge, l'ús residencial d'allò que preveu la llei que ha d'anar destinat a que hi visqui la ciutadania de forma permanent i no a altres usos. Per tant, aquesta és la justificació per la qual Esquerra Republicana ha presentat aquesta esmena a la totalitat. Aquest projecte de llei que vol tornar a un moment...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Ester Capella i Farré

Acabo, president. A un moment que ens ha portat a això que els hi deia. Gràcies.

El president

Per fer el torn en contra, té la paraula la diputada senyora Maite Selva i Huertas.

Maite Selva i Huertas

Gràcies, president. Senyors i senyores diputats de l'esquerra: Comuns, CUP i Esquerra Republicana i, pel que sabem, si no s'ho repensen, també hi ha els socialistes, que realment volen votar en contra del que van pactar abans d'entrar al Govern. Per tant, és com, tot, molt incongruent.

Escoltant les seves intervencions queda clar que han decidit agafar el camí més fàcil, el de la demagogia i el de buscar un culpable. Barregen naps amb cols. Vostès s'han cregut o ens volen fer creure que eliminant els habitatges d'ús turístic es resoldrà com per art de màgia el greu problema de l'accés a l'habitatge a Catalunya. Quina miopia política, i quina irresponsabilitat! (*Aplaudiments.*)

Mirin, Prohibir o liquidar els habitatges d'ús turístic no farà aparèixer milers de pisos de lloguer social l'endemà al matí. El que sí que farà demà al matí de manera immediata és enviar milers i milers de famílies directament a l'atur i continuar deixant els ajuntaments sense autonomia municipal. Vostès parlen des de la comoditat dels seus ideals, però darrere de cada llicència d'ús turístic hi ha autònoms, petites empreses familiars, personal de neteja, bugaderia, restauradors i comerços locals que viuen d'això. Vostès no estan castigant cap fons voltor, estan destruint el teixit econòmic del nostre país i el *modus vivendi* de milers i milers de treballadors.

No pensen en el sector, simplement criminalitzen per pur prejudici ideològic. I el pitjor de tot és que, un cop més, ho volen fer imposant un decret des de dalt, amb la mirada des de Barcelona, menyspreant absolutament l'autonomia local i els nostres ajuntaments. Qui millor que un alcalde o una alcaldessa sap quina és la realitat del seu poble o de la seva ciutat? Qui sap si és un poble de l'interior o de la costa, que és el turisme d'habitatge d'ús turístic, que és l'únic motor econòmic que evita el despolament. Imposar un cafè per a tothom és un insult al municipalisme. El que necessiten els ajuntaments són recursos i capacitat de gestió, no que aquest Parlament es lligui de mans i peus. Senyors, la seva recepta sempre és la mateixa: prohibir, intervenir i destruir. I mentrestant, quina és la seva altra alternativa, de veritat? Absolutament cap.

Des de Junts per Catalunya no ens arronsarem. L'habitatge és un problema massa seriós per resoldre'l amb dogmatismes. Vostès votaran que no a aquesta llei, cert, però ho faran votant en contra d'ajudar els ajuntaments i en contra de protegir l'economia de la gent treballadora. El seu no és el no de la inacció. El nostre és el camí de la responsabilitat i de les solucions reals.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, obrim el torn per tal que els grups parlamentaris que no han presentat esmena a la totalitat puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Bé, no hi és la consellera, però vull saludar a Apartur i a totes les persones que han vingut de l'àmbit del sector del HUT.

El Grup Popular, senyora Capella, diferencia molt clarament entre què és l'habitatge i lo que són els apartaments i els pisos turístics, perquè són realitats diferents i diferenciades. L'accés a l'habitatge té un greu problema a Catalunya per culpa de les seves polítiques, perquè vostès, l'esquerra radical, estan intervenint el mercat

de manera que estan enfonsant l'oferta de l'habitatge. I com que no tenen solució, perquè l'única manera que tenen de resoldre els problemes d'accés a l'habitatge..., que ho ha de resoldre la Generalitat, no a costa dels privats ni a costa d'un sector econòmic com són els HUT, vostès llavors busquen culpables, perquè no tenen solucions i perquè vostès són els causants dels problemes. I aquesta retirada de pisos del mercat de lloguer, causant de les seves polítiques, no resoldrà el problema ara que estan fent amb l'aplicació del Decret 3/23.

I vostè, senyora Capella, diu: «Encara no han entrat plenament els seus efectes.» Doncs escolti'm, «menys mal!» Esperem que es pugui parar. Però, escolti'm, aquests efectes són molt perjudicials. Tenen un greu problema jurídic i un greu problema polític en persones, perquè la majoria són petits i mitjans empresaris que ja han fet inversions en els pisos i amb els que tenen vinculada una activitat, en aquest cas turística. I està perjudicant greument el que és el seu dret d'establir una via d'extinció massiva per a totes aquestes autoritzacions.

Avui a Catalunya hi han 105.781 habitatges d'ús turístic registrats l'any 24, 582.000 places. Girona en concentra el quaranta-tres per cent; Tarragona, el vint-i-nou per cent; Barcelona, el vint-i-dos per cent i Lleida, un quatre per cent. A Barcelona, hi han aproximadament deu mil pisos turístics. No arriben al dos per cent, a l'1,3 per cent del total de l'habitatge. Senyora Capella, a Barcelona té congelades les autoritzacions de pisos turístics des de l'any 14 i, en canvi, el lloguer ha pujat un seixanta per cent. Per què els culpa de pujar el lloguer per culpa dels apartaments turístics? No són ells, perquè estan congelats des de l'any 14. Per tant, el lloguer puja. I puja per culpa de les seves polítiques, que són les causants de totes aquestes situacions.

I a més a més, aquests deu mil pisos, a vostè qui li diu que aniran a habitatge habitual? No ho garanteixen. Per què creu que els recuperarà per a habitatge? Per què ho creu? És que vostès fan una aplicació de les normes que estan enfonsant aquest mercat i no es pot vincular al mercat residencial. Estan eliminant, perjudicant una activitat econòmica, un sector econòmic que té quaranta mil treballadors. Quan venen després les persones que es queden sense feina i que molts dels grups d'empreses rebem, són treballadors que es queden sense feina per culpa de les seves polítiques.

En aquest sentit, dins del grup dels *hubs* estan persones de la cadena, propietaris, gestors, neteja, manteniment, reformes, comerços. Tot això està vinculat a tots aquests pisos turístics i, per tant, el perjudici econòmic pot arribar a superar 1.928 milions d'euros. Tot això és economia. Tot això són estudis que ha fet Pricewaterhouse i que, a més a més... (*Veus de fons.*) No, no, escolti'm, estudien la realitat. Vostès aproven lleis sense valorar l'impacte i sense veure el perjudici que causen. I és molt còmode. Estudien lleis, les apliquen i després, quan arruïnen la gent, doncs mira, no ho tenien previst. És el que estan fent: legislar a cop ideològic, no a cop de benefici per a les persones a les que van destinades aquestes polítiques.

I ara, a sobre, l'Ajuntament de Barcelona acorda eliminar-les l'any 28, amb tots els drets adquirits d'aquestes persones amb perjudici patrimonial. Miri, el Partit Popular considera que el que s'ha de fer és regular. Europa ja ho ha dit: s'ha de valorar la proporcionalitat, les dades i regular, no prohibir. Miri, la prohibició és l'expressió més gran de la incompetència. Quan no se sap regular, es prohibeixen les coses. Aquesta és la ressituació de tota l'esquerra: com no saben regular, no saben gestionar, prohibir és lo més fàcil, és l'expressió més gran de la incompetència.

Per tant, el Grup Popular està per regular els pisos turístics i fer-ho de manera..., de treball amb el sector, per regular-los de la millor manera, fer-ho perquè sigui compatible amb tota l'activitat econòmica que desenvolupen i intentar que es preservin i intentar que els petits i mitjans propietaris que tenen aquests pisos puguin seguir endavant, i que els quaranta mil treballadors puguin seguir treballant en aquest àmbit tan necessari.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mònica Lora Cisquer.

Mònica Lora Cisquer

Bé, molt bona tarda a tothom. Benvinguts! Bé, jo cada vegada que m'arriba una llei sobre habitatge, sempre principalment em faig dues preguntes. I una d'elles és si és correcta aquesta regulació. I una altra és si resoldrà realment el problema de l'habitatge. Més que res perquè –sempre ho dic, no?– legislar és molt més que publicar normes i legislar també és i hauria de ser encertar amb el diagnòstic, perquè quan no s'encerta el diagnòstic, lògicament, la llei també és equivocada.

Per posar-nos una mica en situació, fa més de dos anys aquest Parlament va aprovar el Decret Llei 3/2023, sobre els habitatges d'ús turístic. VOX hi va votar en contra, perquè convertia, doncs, els propietaris en els culpables del fracàs de les polítiques d'habitatge. En aquell moment el vam rebutjar aleshores i el continuem rebutjant avui. (*Alguns aplaudiments.*)

Però aquesta proposició de llei tampoc és la solució. De fet, és cert que pretén, a la disposició derogatòria, deixar sense efecte aquell decret en el que en el seu dia nosaltres ens hi vam oposar, però manté en certa manera el mateix error de fons. De fet, canvien el text, canvien el partit, però no canvien pas el diagnòstic. Ens volen vendre aquesta llei com una alternativa, però en realitat no trenquen amb el model de l'esquerra *woke*.

De fet, la diputada de Junts que presentava la proposició ens deia que hem de triar. Però hem de triar què? Perquè vostès ens demanen triar entre l'ensurt o la mort. Ens demanen triar entre *susto o muerte*. Ens demanen triar entre l'intervencionisme d'Esquerra Republicana o el sanchisme, que a dia d'avui està blanquejant el Grup Parlamentari de Junts. Per tant, nosaltres, des del Grup Parlamentari de VOX, el que rebutgem absolutament són els dos models.

I sí, dic això, perquè precisament el que fan vostès és que continuen assumint que el principal problema de l'habitatge són els pisos d'ús turístic. I no. I ho diré les vegades que facin falta: el principal problema de l'habitatge és l'oferta. I no només l'oferta, sinó també l'excés de regulació i una llei estatal en matèria d'habitatge que ha acabat provocant totes les conseqüències que tenim a dia d'avui a Catalunya i que ha estat, de fet, la *puntilla* de dècades de males polítiques. De fet, una llei que ha generat encara més desconfiança entre els propietaris i que ha provocat que molts habitatges abandonin el lloguer residencial per passar a altres modalitats de contracte, no? Perquè és lo que comento, quan els propietaris, en aquest sentit, doncs, deixen de confiar en les institucions, el mercat en si no és que desaparegui, sinó que busquen realment altres alternatives. I això és el que ha passat.

Vostès, des de Junts, el que pretenen és combatre les conseqüències mentre, en certa manera, estan protegint la causa. De fet, la prova és aquesta proposició de llei. Aquesta proposició de llei, quan tu te la llegeixes, veus que tota ella gira entorn i al voltant de la declaració de les zones tensionades. Per tant, vostès assumeixen el marc ideològic del sanchisme, de la llei d'habitatge que es va aprovar l'any 2023 en matèria d'habitatge, que parla precisament de la imposició de les zones tensionades i que Catalunya va ser la primera comunitat autònoma en aprovar-ho. (*Aplaudiments.*)

Dit això, nosaltres som conscients que hi ha municipis i barris on la proliferació massiva d'habitatges d'ús turístic, doncs, ha generat i està generant problemes de convivència. I és evident que cal preservar un equilibri entre el desenvolupament turístic i el dret dels veïns a poder viure tranquil·lament. Però la resposta –ho diem clar– no pot ser copiar les receptes del sanchisme, que en certa manera és el que estan fent des del Grup Parlamentari de Junts.

Nosaltres tenim molt clar que no podem escollir entre l'ensurt o la mort, que és el que ens està fent avui, bàsicament, el Grup Parlamentari de Junts. Necessitem

abandonar, d'una vegada per totes, totes aquelles receptes fracassades que ens han portat fins aquí. I, sobretot, sí que volia deixar clar que nosaltres no presentem una esmena a la totalitat, perquè respectem els més de 200.000 catalans que a dia d'avui treballen en el sector turístic i que amb el seu esforç s'estan guanyant la vida. No us utilitzarem i no els utilitzarem com a arma política ni els convertirem en els culpables d'un problema que ni tan sols vostès mateixos han creat.

I per respecte a vostès, que es troben també molts d'ells avui aquí a la tribuna, aquest Parlament nosaltres considerem que té l'obligació de debatre aquesta proposició, però també tenim l'obligació –i acabo– de dir-los la veritat: aquesta llei continua partint d'un diagnòstic equivocat i, mentre això passi, no solucionarem el problema de l'habitatge a Catalunya.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Benvinguts. Junts ens presenta una nova proposició de llei que, malgrat que pugui semblar empeltada a la majoria de debats que fan referència a l'habitatge com un apèndix més d'una activitat econòmica immobiliària, el que ens cal és situar-la dins del debat de model de país que volem construir, sobre com entenem l'equilibri, sobre com entenem l'activitat econòmica i, sobretot, sobre quina Administració ha de tenir la capacitat de decidir allò que afecta directament la vida quotidiana dels nostres pobles i ciutats. No és el mateix parlar de Barcelona, de qualsevol municipi de la costa o d'un municipi de les Garrigues.

El debat sobre l'habitatge d'ús turístic sovint es simplifica. No són la causa de la crisi de l'accés a l'habitatge, però tampoc són un fenomen neutre. Han ajudat a diversificar l'oferta turística i a generar ingressos que, en alguns municipis, han provocat tensions sobre el mercat residencial i problemes de convivència? Sí, però per això la resposta no pot ser per a tothom igual ni dictada des de la Generalitat. Són els ajuntaments els qui coneixen de primera mà la situació dels seus barris, dels seus municipis, els qui han ordenat i regulat aquest... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau. Silenci. Pot continuar, senyora diputada.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Gràcies, president. Són els que han hagut d'afrontar amb recursos limitats els efectes de la pressió turística de la vida quotidiana. Cal reconèixer la complexitat del fenomen i reforçar el paper dels ens locals, en lloc d'imposar el mateix per a tothom i de manera unilateral.

Les dades oficials ens indiquen que Catalunya compta amb prop més de 105.000 habitatges d'ús turístic registrats, que representen aproximadament l'1,2 per cent del conjunt del parc d'habitatges del país. És simplista atribuir als HUTs la responsabilitat exclusiva de la crisi de l'habitatge.

Ara bé, seria irresponsable ignorar que es concentra en determinats municipis aquesta pressió i és extraordinàriament superior a la mitjana catalana. És precisament per això que Aliança Catalana defensem que no sigui la Generalitat qui defineixi, des d'un despatx de Barcelona, quin és el model a seguir pels ajuntaments. Coneixedors del territori i de les seves necessitats..., els que determinen quin equilibri volen establir entre l'ús residencial i l'ús turístic.

Aquesta proposició de llei surt d'un principi que compartim: reconèixer la pluralitat del territori social i econòmic de Catalunya. L'article 1 estableix que l'ús turístic dels habitatges en zones tensionades requerirà llicència urbanística prèvia, però no per prohibir l'activitat, sinó per ordenar el plantejament. L'article 2 reforça el paper

dels ajuntaments, que podran definir les condicions d'aquest ús segons les necessitats socials, econòmiques i residencials de cada municipi. Celebrem aquest enfocament. Catalunya ha patit massa sovint una regulació uniforme des de la Generalitat, ignorant les necessitats entre municipis turístics, capitals de comarca i petits pobles.

Defensem que els ajuntaments reforcin el seu paper. Ells, i només ells, són qui coneixen el seu territori i els que han de poder decidir el model urbanístic i turístic que més els convé. Tota aquesta defensa del municipalisme ha d'anar acompanyada de recursos. No es pot atribuir noves competències als ajuntaments sense garantir els recursos necessaris per exercir-les. La mateixa disposició transitòria tercera reconeix la necessitat que la Generalitat aportï recursos per poder aplicar aquesta norma. I això és positiu.

Hem de ser conscients de que no és la primera vegada que aquest compromís s'ha formulat sense desplegar-se de manera efectiva. La modificació del planejament urbanístic requereix mitjans tècnics, temps i capacitat econòmica per a molts municipis, especialment per als més petits, que no en tenen. Si volem reforçar els ajuntaments, ho hem de demostrar amb accions, no amb declaracions.

Finalment, aquesta iniciativa també ens obliga a parlar del model turístic. El turisme és un sector important per a Catalunya, representa aproximadament el dotze per cent del PIB i entre el tretze i el catorze de l'ocupació, amb més de mig milió de llocs de treball directes o indirectes. I s'ha de poder gestionar bé, trobant l'equilibri, compatibilitzant l'activitat econòmica com el dret a l'habitatge, la qualitat de vida dels residents i la preservació de la identitat dels municipis. Aquest equilibri només es pot garantir des de la proximitat i el coneixement directe del territori.

Repetim que, per tot això, valorem positivament que aquesta proposició situï els ajuntaments al centre de la regulació, però reclamem que aquest municipalisme vagi acompanyat de recursos suficients per fer-ho possible.

Moltes gràcies.

El president

I finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Eva Candela López.

Eva Candela López

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. Benvinguts, els que ens acompanyeu aquesta tarda. Bé, ja arribem al final del primer dia de Ple d'aquesta setmana, realment una setmana important. I avui tenim el debat de totalitat de la proposició de llei sobre els habitatges d'ús turístic; una proposició a la qual han estat presentades quatre esmenes a la totalitat. Ah, no! –perdó–, que se n'ha retirat una aquest migdia; el Partit Popular l'ha retirada. No ens ha explicat, la diputada, perquè l'han retirada, l'esmena a la totalitat, però l'han retirada. Ens ha explicat motius pels quals no estaven d'acord amb les esmenes a la totalitat, però no han explicat què deia la seva esmena, què pensava la seva esmena a la totalitat. Ja ho comentarem.

Bé, hem tingut l'oportunitat d'escoltar la defensa de la proposició per part de la diputada de Junts i la defensa de les esmenes a la totalitat dels grups de Comuns, la Candidatura d'Unitat Popular i Esquerra. Jo voldria ja, només iniciar la meua intervenció, comunicar el posicionament del nostre Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i és que donarem suport a les esmenes a la totalitat.

Mirin, diputats i diputades, així ja deixen de patir i ho encarem. Hi ha una qüestió en la que estem tots d'acord i que és la crisi de l'accés a l'habitatge. En el que no estem d'acord tots els grups d'aquest hemicicle és en quines mesures s'han d'aplicar per donar solucions; quines mesures, com s'apliquen i quan s'apliquen. En això no ens posem d'acord.

Aquesta proposició ve del desembre de 2023 quan vam debatre en aquest hemicicle el Decret llei 3/2023. Diputada Selva, parlava vostè d'inseguretat –perdoni, que no la veia–..., parlava vostè d'inseguretat jurídica. Jo li recordo que el nostre grup en

aquell moment hi havia moltes qüestions que no veia clares i vam demanar un informe al Consell de Garanties Estatutàries, que les va aclarir. També el Partit Popular va portar aquest decret llei al Tribunal Constitucional i el Tribunal Constitucional ha dictaminat que compleix amb els requisits que ha de complir i ha esvaït tots aquests dubtes que podíem tenir. I espero que l'hagin llegida també, aquesta sentència del Tribunal Constitucional, perquè és interessant de llegir i ens il·lustrarà molt.

Bé, avui fa dos anys i mig que vam aprovar aquest decret llei i tenim una proposició de llei per derogar aquest decret llei i impulsar una nova llei sobre els habitatges d'ús turístic. La diputada Segovia i la diputada Capella ens han donat números, jo crec que bastants, sobre quina és la situació numèrica avui en dia dels habitatges d'ús turístic i també de quan es va aprovar aquest decret llei. Des de la seva aprovació, també cal que sàpiguen –suposo que ho saben, perquè estan per tot el territori, diputats i diputades– que hi ha diversos municipis que han iniciat la modificació del seu planejament i de les seves ordenances per regular els habitatges d'ús turístic. I val a dir que són de tots els colors polítics. Ja ens ho han recordat també –no en aquest punt de l'ordre del dia, però sí en un d'anterior–, que l'alcalde de Badalona, que avui la seva diputada defensava tot el contrari, vol regular els habitatges d'ús turístic.

I diuen: «És que a molts municipis no es fa fàcil adequar la normativa.» Clar que no és fàcil i als municipis petits encara menys. És complicat. El repte que tenim per davant és gran i jo crec que la diputació, per exemple, la Diputació de Barcelona, té recursos, està posant recursos a l'abast dels municipis perquè puguin adequar les seves normatives.

També voldria dir-li, senyora Esteller, que cal que diferenciï vostè entre lo que és un apartament turístic i un habitatge d'ús turístic, perquè la qüestió és molt diferent. També hauria de mirar-s'ho. I ens posa com a exemple Barcelona i diu que han pujat els preus de lloguer. Això no és cert, a Barcelona no han pujat els preus del lloguer; a Barcelona s'han mantingut i, si pugen, pugen molt menys que en altres municipis on s'està aplicant el topall del lloguer.

(Remor de veus.)

El president

Silenci, si us plau –silenci.

Eva Candela López

I, miri, senyora Selva, també voldria comentar-l'hi. Deia: «Petits propietaris. Els que són petits propietaris que tenen els habitatges d'ús turístic.» Jo aquests dies repassava tota la documentació que tinc sobre els habitatges d'ús turístic, per repassar el que tenia des del 2023, i he topat amb un document d'un reputat despatx d'advocats –que no vull dir el nom, però ja li dic jo que és un reputat despatx d'advocats– que deia: «És per això, per la regulació que estan fent les comunitats autònomes, que els inversors han de tenir present que està canviant la normativa.» I fa tot un escandall de, a les diferents comunitats autònomes, quina és la regulació que hi ha a cada comunitat autònoma sobre els habitatges d'ús turístic. Per això li dic, aviam, parla d'inversors. Això, els habitatges d'ús turístic, molta gran part estan en mans d'inversors que fan un negoci amb aquest tema.

Dir-los, per acabar –i acabo, president–, que la qüestió del dret a l'habitatge no la solucionarem. La solució no està en una única mesura, diputada Selva, ho hem dit moltes vegades aquí, ho hem de fer des de diferents branques i diferents solucions. I aquesta és una d'elles. Evidentment que amb això sol no solucionarem el problema del dret a l'habitatge.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedim a la votació de les esmenes a la totalitat de retorn de la iniciativa presentades pels grups parlamentaris de Comuns, de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra i d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 71 vots a favor, 50 en contra i 11 abstencions.

Atès que les esmenes a la totalitat han estat aprovades, aquesta iniciativa queda rebutjada.

Suspenem la sessió que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i set minuts.

Nota de rectificació

Al DSPCP 99/15, de 3 de juny de 2026, a la pàgina 86:

On hi diu «quan l'1 de setembre de 1924» hi ha de dir «quan l'11 de setembre de 1924».